

СИДОРНИ ШЕЛДОН

ЛУТРО.
ПОДНЕ
И НОБ

Sidney Sheldon

Jutro, podne, večer

mozaik knjiga

Pustite jutarnjem suncu da zagrije Vam srce kada ste mladi

I pustite blagom podnevnome vjetru Da stiša vam strast,

Ali, čuvajte se noći Jer u njoj vreba smrt, Čeka, čeka, čeka.

Arthur Rimbaud

?3 3.~3

~zo -3 s~ ~y

a

Posvećeno Kimberly, s ljubavlju

JUTRO

1.

Dmitri upita: - Znete li da nas prate, gospodine Stanford? - Znam. - Primjećivao ih je već posljednja dvadeset četiri sata.

Ta dva muškarca i jedna žena bili su odjeveni ležemo. Trudili su se da izgledaju poput ostalih turista koji su se rano tog ljetnog jutra šetali kamenom popločanim ulicama. No u malome mjestu kao što je utvrđeno selo St.-

Paul-de-Vence bilo je teško ostati neprimijećen.

Harry Stanford primijetio ih je upravo zbog toga što su bili preležerni, što su se pretjerano trudili da ga ne gledaju. Kamo god se okrenuo, jedno od njih troje vidjelo bi se negdje u pozadini.

Harryja Stanforda bilo je lako pratiti. Bio je visok stotinu osamdeset tri centimetra, imao je sijedu kosu koja mu je padala preko ovratnika i aristokratsko, gotovo oholo lice. S njim su bili zanosna mlada brineta, posve bijel njemački ovčar i Dmitri Kaminsky, stotinu devedeset i tri centimetra visok tjelohranitelj snažna vrata i zakošena čela. Teško bismo se izgubili u masi, pomisli Stanford.

Znao je i tko ih je poslao i zbog čega. Stoga je imao osjećaj da se nalazi pred neposrednom opasnošću. Još je davno naučio da mora vjerovati svojim instinktima. S pomoću instinkta i intuicije postao je jednim od najmućnijih ljudi na svijetu. Casopis Forbes procjenjivao je vrijednost tvrtke Stanford Enterprises na šest milijardi dolara, dok je na listi

7

petsto najjačih američkih tvrtki časopisa Fortune stajalo da joj je procijenjena vrijednost sedam milijardi. I The Wall Street Journal i Barron's i The Financial Times donijeli su prikaze o životu i radu Harryja Stanforda, pokušavajući objasniti njegovu zagonetnost, njegov nevjerojatan smisao za odabir pravoga trenutka, njegovu nezamislivu pronicavost koja je stvorila divovsku tvrtku Stanford Enterprises. Ni jedan od tih napisa nije posve uspio ostvariti željeni cilj.

Svi autori članaka slagali su se, međutim, u tome da Stanforda krasi gotovo opipljiva, manijakalna energija. Taj je čovjek bio neumoran. Držao se jednostavne filozofije: dan bez sklopljena posla uludo je utrošen dan.

Iscrpljivao je konkurente, svoje osoblje i sve ostale koji bi s njim dolazili u dodir. Bio je pravi fenomen, biće s drugoga svijeta. Samoga sebe smatrao je religioznom osobom. Vjerovao je u Boga, a taj Bog u kojeg je vjerovao želio je da on bude bogat i uspješan, a da njegovi neprijatelji nestanu s lica Zemlje.

Harry Stanford bio je javna ličnost i novinari su o njemu znali sve. Harry Stanford bio je zatvorena osoba i novinari o njemu nisu znali ništa. Pisali su o njegovoj karizmatičnosti, njegovu raskošnome načinu života, njegovu zrakoplovu i jahti, njegovim već legendarnim kućama u Hobe Soundu, Maroku, na Long Islandu, u Londonu, na jugu Francuske i, dakako, njegovom veličanstvenome imanju Rose Hill; u bostonskome Back Bayu. No onaj pravi Harry Stanford i dalje je bio zagonetka.

- Kamo idemo? - upita ~žena.

Bio je prezauzet mislima da bi joj odgovorio. Onaj par na suprotnoj strani ulice koristio se tehnikom zamjena i upravo je ponovno izmijenio ~artnere. Uz osjećaj opasnosti, Stanford je osjećao i užasan bijes zbog toga što diraju u nje

8

gov osobni život. Usudili su se za njim doći ovamo, u njegovo tajno utočište, gdje se sklanja od svijeta.

St.-Paul-de-Vence živopisno je srednjovjekovno selo, koje svoje drevne čari plete na vrhu jednog brežuljka u Primorskim Alpama, u unutrašnjosti, između Cannesa i Nice. Okruženo je nevjerojatno lijepim krajolicima koje čine vrhovi i doline prekriveni cvijećem, voćnjacima i borovim šumama. Samo selo, s pravim mnoštvom slikarskih atelijera, galerija i čudesnih prodavaonica antikviteta, pravi je magnet za turiste iz cijeloga svijeta.

Harry Stanford i njegovo društvo skrenuli su u Rue Grande.

Stanford se sada obrati ženi: - Sophia, voliš li muzeje? - Da, caro. - Silno je željela udovoljavati mu. Još nikada nije upoznala nekoga tko bi bio poput Harryja Stanforda. Samo da mie amice čuju što im imam za ispričati. Ueć sam mistila da više nemam što naučiti o seksu, ali, Bože nioj, ovaj je čovjek tako kreativan! Posve me iscrpljuje!

Uspeli su se do muzeja Zaklade Maeght i razgledali čuvenu zbirku djela Bonnarda, Chagalla i brojnih drugih su-vremenih slikara. U trenutku kada se nehajno osvmuo, Harry Stanford ugledao je onu

ženu na suprotnome kraju galerije kako pomno proučava jedno Miroovo platno.

Stanford se obrati Sophiji. - Jesi li gladna?

- Jesam. Ako si i ti. - Ne smijem previše navaljivati. - Odlično. Ručat ćemo u La Colombe d'Oru.

La Colombe d'Or bio je jedan od Stanfordu najdražih restorana. Bila je to kuća iz šesnaestoga stoljeća na samome ulazu u to staro selo, pretvorena u hotel i restoran. Stanford

9

i Sophia sjeli su za jedan stol u vrtu, pokraj fontane, gdje je Stanford mogao uživati u djelima \$raquea i Caldera.

Princ, bijeli njemački ovčar, ležao mu je uz noge, neprestano na oprezu. Taj pas bio je zaštitni znak Harryja Stanforda. Kamo god bi krenuo, s njim bi išao i Princ. Govorkalo se da bi ta životinja, na Stanfordinu zapovijed, čovjeku mogla pregristi grlo. Nitko nije želio iskušavati istinitost te glasine.

Dmitri je sjedio sam, za stolom u blizini ulaza u hotel, i pomno promatrao goste kako dolaze i odlaze.

Stanford se obrati Sophiji. - Da naručim i za tebe, dušo?

- Molim te.

Harry Stanford ponosio se gurmanskim znanjem. I za sebe i za nju naručio je zelenu salatu i fricassEe de lottel.

Dok im je konobar posluživao glavno jelo, njihovu sto

lu prišla je nasmiješena Daniele Roux, vlasnica hotela, s mužem Fran~oisom. - Bonjour. Je li sve kako treba, monsieur Stanford?

- Sve je odlično, madame Roux.

A tako će i biti. To su samo obični patuljci, koji pokušavaju oboriti diva. Očekuje ih veliko raxočaranje.

Sophia reče: - Prvi put sam ovdje. Ovo je selo tako divno.

Stanford sada obrati pozornost na nju. Dmitri mu ju je jučer doveo iz Nice.

- Gospodine Stanford, nekoga sam vam doveo.

- Je li bilo kakvih problema? - upitao je tada Stanford. Dmitri se samo široko nasmiješio. - Nikakvih.

1 Kuhani komadići ribljeg mesa u umaku - prim. prev.

10 ;i::

Ugledao ju je u predvorju hotela Negresco i odmah joj prišao. - Oprostite, govorite li engleski?

- Da. - Naglasak joj je bio pjevan, talijanski. - Moj poslodavac volio bi da s njim večerate. Reagirala je uvrijeđeno. - Ja nisam nekakva puttana!

Ja sam glumica - odgovorila mu je ogorčeno. Zapravo se, premda bez ikakva teksta, na nekoliko trenutaka pojavila u najnovijem filmu Pupija Avatija, a u jednom filmu Giuseppea Tornatorea odigrala je i ulogu u kojoj je izgovorila dvije rečenice. - Zašto bih večerala s nepoznatom osobom?

Dmitri je u tom trenutku iz džepa izvadio svežanj novčanica od stotinu dolara. U ruku joj je ugurao pet takvih novčanica. - Moj je prijatelj vrlo velikodušan. Ima jahtu i osamljen je. - Promatrao je cijeli niz promjena na njezinu licu, od izraza srditosti, preko znatiželje do zanimanja.

- Slučajno upravo čekam početak novog snimanja. Nasmijela se. - Vjerojatno mi neće koditi da večeram s vašim prijateljem.

- Odlično. Bit će mu drago. - A gdje je on?

- U St.-Paul-de-Venceu.

Dmitri je dobro obavio posao. Talijanka. Tek nešto mlada od trideset godina. Se_nzualno, maćje lice. Pune grudi i skladno tijelo. Sada, dok ju je promatrao s druge strane stola, Harry Stanford donese konačnu odluku.

- Voli li putovanja, Sophia? - Obožavam ih.

- Odlično. Poći ćemo na jedno malo putovanje. Vraćam se za trenutak.

11

Sophia ga je promatrala kako ulazi u restoran i prilazi telefonskoj govornici ispred ulaza u muški nužnik.

Stanford ubaci žeton i okrene broj. - Molim centralu u marini.

Nekoliko sekundi kasnije neki glas reče: - C'est l'operatrice maritime.

- Želio bih uspostaviti vezu s jahtom Ptavo nebo. W B-L-9-8-0...

Razgovor je potrajao pet minuta, a pošto je prekinuo vezu, Stanford je nazvao zračnu luku u Nici. Taj je razgovor bio kraći.

Završivši telefonski razgovor, Stanford se obratio Dmitriju, koji je odmah potom u žurbi izišao iz restorana.

Zatim se vratio Sophiji. - Jesi li spremna?

- Jesam.

- Pođimo u šetnju. - Trebalo mu je vremena da razradi plan.

Dan je bio upravo savršen. Sunce je oblake na obzoru prelilo ružičastom bojom, a ulicama su tekle rijeke srebrnoga svjetla.

Šetali su se kroz Rue Grande, pokraj Eglisea, lijepe crkve iz dvanaestog stoljeća, zastajući u boulangerie ispred Luka kako bi kupili svježije ispečen kruh. Kada su ponovno izišli na ulicu, jedan od troje uljeza stajao je ispred njih i pomno proučavao crkvu. Čekao ih je i Dmitri.

Harry Stanford pruži Sophiji kruh. - Možeš li ovo odnijeti kući? Ja ću doći za nekoliko minuta.

- U redu. - Nasmiješivši se, ona tiho doda: - Samo brzo, caro.

Stanford ju je promatrao kako odlazi. Zatim pokretom ruke dozove Dmitrija.

12

- Što si doznao?

- Žena i jedan od muškaraca odsjeli su u Le Hamenauu, na cesti za La Colle. , Harry Stanford znao je o kojem je hotelu riječ. Bila je to u bijelo obojena seoska kuća s voćnjakom, kilometar i pol zapadno od St.-Paul-de-Vencea. - A drugi tip?

- U Le Mas d'Artignyju. - Le Mas d'Artigny bila je provansalska vila na jednome obronku, oko tri kilometra zapadno od St.-Paul-de-Vencea.

- Sto želite da učinim, gospodine? - Ništa. Ja ću se pobrinuti za njih.

Vila Harryja Stanforda nalazila se u Rue de Casette, pokraj mairiel, u dijelu naselja s uskim kamenitim ulicama i vrlo starim zdanjima. Vila je bila zgrada na pet razina, izgrađena od starog kamena i žbuke. Ispod glavne zgrade nalazili su se garaža i stara špilja koja se koristila kao vinski podrum. Kamenim stubištem dolazilo se do spavaćih soba na katu, ureda i pločicama pokrivenog krova-terase. Cijela kuća bila je puna francuskog antiknog namještaja i cvijeća.

Kada se Stanford vratio u vilu, Sophia ga je već čekala u njegovoj sobi. Bila je gola.

- Što te toliko zadržalo? - upita ga šaptom.

Kako bi preživjela, Sophia Matteo često je između filmskih uloga zarađivala~ vac kao pratilja, tako da se već bila posve naviknula na

glum~ljenje orgazama radi udovoljavanja klijentima. Međutim, s ovim muškarcem nije bilo nikakve potrebe za pretvaranjem. Bio je nezasitan i ona se mogla samo čuditi vlastitim serijama klimaksa.

~ (franc.) vijećnica - prim. pre~.

13

Kad su se konačno smirili, Sophia ga zagrlila i sretnim glasom tiho reče: - Zauvijek bih mogla ostati ovdje, caro.

I ja bih vodio ostati ovdje, kada bi to bilo moguće, pomisli mračno Stanford.

Večerali su u Le Café de la Place na Plazi du Général-de-Gaulle, u blizini ulaza u selo. Večera je bila slasna, Stanfordu još ukusnija i zbog mirisa opasnosti.

Pošto su večerali, vratili su se u vilu. Stanford je koračao polako, kako bi bio posve siguran da ga ono troje slijedi.

U jedan u noći, muškarac koji je stajao na suprotnoj strani ulice promatrao je kako se u vili gase svjetla, jedno po jedno, sve dok se zdanje nije našlo u potpunoj tami.

U pola pet ujutro Harry Stanford ušao je u gostinsku sobu u kojoj je spavala Sophia. Lagano ju je prodrmao. -

Sophia...!

Ona otvori oči i pogleda ga, s iščekivanjem se nasiniješi, a onda se odmah namršti. Bio je potpuno odjeven za izlazak iz kuće. Ona se uspravi u sjedeći položaj. - Nešto nije u redu?

- Ne, dušo. Sve je u redu. Rekla si da voliš putovanja. E, pa sada idemo na jedan mali put.

Sada je već bila posve budna. - Ovako rano? - Da. Moramo otići vrlo tiho.

- ~Ali...

- Samo se požuri.

Petnaest minuta kasnije Harry Stanford, Sophia, Dmitri i Princ već su kamenim stubištem silazili u garažu u kojoj je stajao smeći renault. Dmitri bešumno otvori garažna vrata i pogleda na ulicu. Osim Stanfordova bijelog cornichea, par

14

kiranog pred kućom, nigdje se nije vidjelo ništa. - Zrak je čist.

Stanford se okrene Sophiji. - Sada ćemo odigrati jednu malu igricu. Ti i ja ući ćemo na stražnja vrata renaulta i leći na pod.

Ona ga pogleda razrogačenih očiju. - Zašto?

- Već neko vrijeme prate me agenti konkurentske tvrtke - reče on ozbiljno. - Spremam se sklopiti vrlo velik posao, a oni pokušavaju doznati potankosti. Uspiju li, mogao bih izgubiti puno novca.

- Razumijem - reče Sophia. Nije imala pojma o čemu joj to priča.

Pet minuta kasnije izišli su iz sela i krenuli prema Nici. Muškarac koji je sjedio na klupi promatrao je smeđi renault kako prolazi kroz velika kamena vrata i izlazi iz sela. Za upravljačem je bio Dmitri Kaminsky, a na sjedalu pokraj njega Princ. Muškarac brzo izvadi mobilni telefon i stane pritiskati brojke.

- Mogli bismo imati problema - reče on ženi. - Kakvih problema?

- Kroz vrata je upravo prošao nekakav smeđi renault. Vozio ga je Dmitri Kaminsky, a u automobilu je bio i pas.

- Stanford nije bio u autu?

- Ne.

- Ne vjerujem. Tjelohranitelj se noću nikada ne odvaja od njega, a on se od psa ne odvaja nikada, baš nikada.

- Je li mu corniche još uvijek parkiran pred vilom? upita drugi muškarac koji je imao zadatak pratiti Harryja Stanforda.

- Jest, ali možda je zamijenio automobile.

- Ili je to možda samo trik! Nazovi zračnu luku. Već za nekoliko minuta na telefonskoj su vezi imali kontrolni toranj:

15

- Zrakoplov monsieur Stanforda? Oui. Sletio je prije sat vremena i već je napunio gorivo.

Pet minuta kasnije dva člana skupine za praćenje već su se vozili u šmjeru zračne luke, dok je treći ostao nadzirati usnulu Stanfordovu kuću.

Kad se smeđi renault našao u La Coalle-sur-Loupu, Stanford se uspravio i sjeo. = Sada možemo sjediti - reče on Sophiji. Potom se obrati Dmitriju: - Uzletišta u Nici. Brzo.

2.

Pola sata kasnije, u zračnoj luci u Nici, preuređeni boeing 727 polako se uzletnom stazom primicao točki s koje će početi uzlijetati. Iznad njega, u tornju, kontrolor leta reče: - Ovima se svakako žuri da se uzdignu sa zemlje.

Pilot je već tri puta tražio odobrenje za uzlijetanje.

- Ciji je to avion?

- Vlasnik mu je Harry Stanford. Kralj Mida, glavom i bradom.

- Vjerojatno mu se žuri da zaradi još koju milijardu. Kontrolor isprati uzlijetanje jednog Learjeta, a onda uzme mikrofon i reče: - Boeing 8-9-5-Plavi, ovdje kontrolni torattj Nice. Imate dozvolu za uzlijetanje. Pet lijevo.

Nakon uzlijetanja skrenite desno prema 1-4-0.

Pilot i kopilot Stanfordova zrakoplova s olakšanjem se pogledaju. Pilot pritisne dugme na mikrofonu. -

Primljeno. Boeing 8-9-5-Plavi spreman za polijetanje. Skrenut ćemo na 1-4-0.

16 .

Već trenutak kasnije divovski je zrakoplov zagrmio stazom i poletio prema sivom jutarnjem nebu.

Kopilot se ponovno javi tornju. - Boeing 8-9-5-Plavi dižemo se preko tri tisuće prema razini leta na 7-0. Kopilot se potom obrati pilotu. - Hu! Starom Stanfor

du poprilično se žurilo da uzletimo, ha?

Pilot slegne ramenima. -. Na nama nije pitati i htjeti, na nama je samo slušati i mrijeti.... Kako je on tamo straga?

Kopilot ustane, priđe vratima kabine i pogleda u putnički prostor. - Odmara se.

Kontrolni toranj ponovno su nazvali iz automobila. - Zrakoplov gospodina Stanforda... Je li još uvijek na zemlji?

- Non, monsieur. Uzletio je.

- Je li vam pilot predao plan leta? - Dakako, monsieur.

- Koje mu je odredište?

- Avion treba sletjeti na JFK.

- Hvala. - On se okrene kolegi. - Ide na Kennedy. Ondje će ga čekati naši ljudi.

Dok je renault prolazio rubnim dijelovima Monte Carla, jureći prema talijanskoj granici, Harry Stanford reče: -

Nema nikakve mogućnosti da nas netko slijedi, Dmitri?

- Nema, gospodine. Oslobodili smo ih se.

- Odlično. - Harry Stanford se nasloni i opusti. Više se nije imao zbog čega brinuti. Oni će slijediti zrakoplov.

Sada je još jednom razmatrao cijelu situaciju. Zapravo je riječ o tome što su doznali i kada. Bili su to šakali na lavljem tragu, u nadi da će ga već nekako oboriti na zemlju. Harry Stanford u sebi se nasmiješi. Posve su podcijenili osobu na

17

koju su se namjerili. Svi koji su prije njih počinili istu pogrešku za to su platili visoku cijenu. Netko će platiti i ovoga puta. Ovdje je riječ o Harryju Stanfordu, prisnome prijatelju više šefova država i kraljeva, dovoljno utjecajnome i bogatome da razori gospodarske sustave desetaka zemalja. Pa ipak...

' .. Boeing 727 letio je iznad Marseillea. Pilot reče u mikrofon: - Marseille, boeing 8-9-5-Plavi sada je kod vas.

Dižemo se s razine za letenje 1-9-0 na razinu 2-3-0.

- Primljeno.

Renault je stigao u San Remo nedugo po svitanju. Harryja Stanforda za taj su grad vezale brojne drage uspomene, no njegov izgled sada je bio bitno drugačiji. Sjećao se vremena kada je to bio grad elegancije, grad s prvorazrednim hotelima i restoranima te kasinom u kojem je bila obvezna crna kravata i u kojem je samo za jednu večer bilo moguće izgubiti ili dobiti čitava mala bogatstva: Grad je sada podlegao masovnome turizmu, tako da su bučni gosti ondje kockali odjeveni samo u košulje.

Renault se sada približavao luci, dvadesetak kilometara od francusko-talijanske granice. U luci su se nalazile dvije marine, Porto Sole na istoku i Porto Communale na zapadu. U Porto Soleu je pri isplovljavanju i pristajanju pomagalo osoblje marine. U Porto Communaleu nije bilo osoblja.

- U koju? - upita Dmitri.

- Porto Communale - reče mu Stanford. Što je manje ljudi u blizini, to bolje.

- Razumijem, gospodine.

Nekoliko minuta kasnije renault se zaustavio pokraj Plwog neba, elegantne 55-metarske motorne jahte. Kapetan Vacarro i dvanaestočlana posada već su stajali poredani na

18

palubi. Kapetan sada žurno siđe niz pokretne stube kako bi ih pozdravio.

- Dobro jutro signor Stanford - reče kapetan Vacarro. - Uzet ćemo vam prtljagu i...

- Nema nikakve prtljage. Otisnimo se. - U redu, gospodine.

- Čekajte malo. - Stanford je pomno promatrao posadu. Tada se namršti. - Postjednji u redu... To je novi član, zar ne?

- Tako je, gospodine. Naš se sobar razbolio na Capriju, pa smo uzeli ovog. Ima odlične...

- Riješite ga se - naloži Stanford.

- Kapetan ga zbunjeno pogleda. - Riješiti...? - Isplatite mu plaću. Idemo odavde.

Kapetan Vacarro kimne. - Razumijem, gospodine. Dok je gledao oko sebe, Harryja Stanforda obuzele su nove zle slutnje. Gotovo je mogao ispružiti ruku i u zraku osjetiti opasnost. U svojoj blizini nije želio nepoznate osobe. Kapetan Vacarro i njegova posada s njim su bili već godinama. U njih je imao povjerenja. On se sada okrene i pogleda djevojku. Budući da ju je Dmitri odabrao nasumce, nije mogla biti opasna. A kada je bila riječ o Dmitriju, njegov mu je vjemi tjelohranitelj već više puta spasio život. Stanford se sada obrati Dmitriju. - Stalno budi uz mene. - Svakako, gospodine.

Stanford uhvati Sophiju pod ruku. - Pođimo na brod, dušo.

Dmitri Kaminsky stajao je na palubi i promatrao posadu kako se priprema za isplovljavanje. Pogledom je pre-traživao obalu, ali ondje nije bilo ničeg zbog čega bi se tre

19

balo uznemiravati. Tako rano u luci se događalo vrlo malo toga. Veliki brodski motori sada su zabrujali i jahta zaplovi.

Kapetan, priđe Harryju Stanfordu. - Niste mi rekli kamo plovimo, signor Stanford.

, , , ~ - Ne, nisam, zar ne, kapetane? - On se na trenutak zamisli. - Portofino.

- Svakako, gospodine.

- Zaboravio sam vam reći... Strogo pazite da se uopće ne koristite radiovezom: Kapetan Vacarro se namršti. - Bez radioveze? U redu, gospodine, ali što ako...?

Harry Stanford reče: - Budite bez brige. Samo me poslušajte. I ne želim da se itko koristi satelitskim. telefonima.

- U redu, gospodine. Hoćemo li se zadržavati u Portofinu?

- Na vrijeme ću vas obavijestiti, kapetane.

Harry Stanford poveo je Sophiju u razgledavanje jahte. Pripadala je u red onih stvari koje je od cjelokupnog svog vlasništva najviše cijenio. Uživao je u tome da je nekome pokazuje. Bio je to brod od kojeg je čovjeku zastajao dah. Na njemu se nalazio raskošno namješten glavni apartman, s dnevnom sobom i uredom. Ured je bio prostran i udoban, a u njemu je bio kauč, nekoliko naslonjača i radni stol za kojim je bilo dovoljno opreme za upravljanje omanjim gradom. Na zidu je stajala velika elektronska zemljopisna karta na kojoj je malen pomični brod pokazivao trenutačni položaj jahte. Pomičnim staklenim vratima izlazilo se na verandu na kojoj se nalazio naslonjač s produžetkom za noge te stol i četiri stolca. Terasa je bila okružena ogradom od tikovine. Za ugodna vremena Stanford je običavao doručkovati na verandi.

201

Brod je imao šest luksuznih kabina za goste, a u svakoj od njih bile su rukom oslikane ukrasne svilene tkanine, veliki prozori i kupaonice s jacuxxijem. Velika knjižnica bila je obložena havajskim drvom koa.

U blagavaonici je bilo mjesta za šesnaestero gostiju. e

Potpuno opremljen salon za fitness nalazio se na donjoj palubi. Na jahti je bio i vinski podrum te dvorana za prikazivanje filmova. Harry Stanford imao je jednu od najvećih svjetkih zbirki pornografskih filmova. Oprema na cijelome brodu bila je vrhunska, a slikama na zidovima ponosio bi se svaki muzej.

- Eto, sada si vidjela najveći dio broda - reče Stanford 1 Sophiji po završetku obilaska. - Preostali dio pokazat ću ti sutra.

Ona je bila omamljena. - Još nikada nisam vidjela ovako nešto! Pa to je... to je poput kakva grada!

Harry Stanford nasmiješi se njezinu oduševljenju. - Poslužitelj će te odvesti do kabine. Udobno se smjesti. Ja još moram obaviti nekoliko stvari.

Harry Stanford vratio se u ured i na elektronskoj karti na zidu provjerio položaj broda. Plavo nebo nalazilo se u Ligurskome moru i plovilo prema sjeveroistoku. Neće znati kamo sam otišao, pomisli Stanford. Čekat će me na JFK-u. A kada dođemo u Portofino, sve ću srediti.

Na visini od deset i pol tisuća metara, pilot boeinga 727 primao je nove upute. - Boeing 8-9-5-Plavi, imate odobrenje za izravan pristup D-I-N-u, gornjom rutom četrdeset, kako je i planirano.

- Primljeno. Boeing 8-9-5-Plavi ima odobrenje za izravan pristup gornjom rutom četrdeset, prema planu. - On će okrenuti prema kopilotu. - Sve je u redu.

21

Pilot se protegne, ustane i prične vratima. Potom pogleda u putničku kabinu.

- Kako je naš putnik? - upita ga kopilot. - Meni izgleda gladno.

3.

; n

Vbala Ligurskoga mora talijanska je Rivijera, koja se od francusko-talijanske granice, preko Genove, proteže do zaljeva La Spezia. Na tom divnom, dugačkom obalnome po

; jasu, uz iskričavu morsku površinu, nalaze se znamenite luke Portofino, Vernazza, a ispred njih Elba, Sardinija i Korzika. Jahta Plavo nebo približavala se Portofinu, koji je čak i iz daljine ostavljao snažan dojam, s tim obroncima prekrivenim maslinama, borovima, četnpresima i palmama.

Harry ! Stanford, Sophia i Dmitri stajali su na palubi i promatrali v obalu koja je postajala sve bliža.

j', - Jesi li puno puta bio u Portofinu? - upita Sophia. - Nekoliko puta.

- Gdje ti je pravi dom?

i Preosobno pitanje. - Svidjet će ti se u Portofinu, Sophia. Grad je uistinu lijep.

U tom trenutku priđe im kapetan Vacarro. - Hoćete t: li ručati na brodu, signor Stanford?

- Ne, ručat ćemo u Splendidu.

- U redu. Da se pripremim za isplovljavanje odmah na. kon ručka?

- Mislim da ne trebate. Uživajmo malo u ljepotama i Portofina.

22

Kapetan Vacarro zbunjeno ga je promatrao. Harryju Stanfordu čas se silno žurilo, a čas se činilo da ima vremena r napretek. A tek zabrana uporabe radioveze? Nečuveno! Paxxo!

Kada se Plavo nebo usidrilo pred lukom, Stanford, Sophia i Dmitri brodskim su gliserom otišli do obale. Mali je lučki grad bio dražestan, s nizom zanimljivih prodavaonica i trattoria s terasama načičkanim oko jedne jedine ulice koja je vodila u brda. Desetak malih ribarskih čamaca bilo je izvučeno na šljunčanu obalu.

Stanford se obrati Sophiji. - Ručat ćemo u hotelu na vrhu brežuljka. Odande se pruža predivan pogled. - On glavom kimne prema taksiju parkiranom uz пристаниšte. - Pođi taksijem u hotel, a ja ću doći za nekoliko minuta. -

On joj pruži nešto lira.

- U redu, caro.

Promatrao ju je kako odlazi; potom se vratio Dmitriju. - Moram telefonirati.

Ali ne s broda, pomisli Dmitri.

Njih dvojica pričau dvjema govornicama koje su se nalazile pokraj pristaništa. Dmitri je promatrao Stanforda kako ulazi u jednu od kabina, podiže slušalicu i ubacuje žeton.

- Centrala, molio bih vas da me spojite s poslovnicom Union Bank of Switzerland u Ženevi.

Neka žena približavala se drugoj telefonskoj govornici. Dmitri stane pred vrata, priječeći joj ulaz.

- Oprostite - reče ona. - Trebala bih... - Čekam poziv.

Ona ga iznenađeno pogleda. - Oh. - Potom s nadom pogleda prema govornici u kojoj je stajao Stanford.

- Da sam na vašem mjestu, ne bih čekao - progundā Dmitri. - Još će dugo razgovarati.

23

; Žena slegne ramenima i ode dalje. - Halo?

Dmitri je gledao kako Stanford govori u mikrofon aparata. - Peter? Imamo malih problema. - Stanford zatvori vrata kabine. Govorio je vrlo brzo i Dmitri nije mogao razabrati o čemu govori. Završivši razgovor, Stanford odloži slušalicu i otvori vrata.

- Je li sve u redu, gospodine Stanford? - upita Dmitri. - Pođimo na ručak.

Splendido je dragulj Portofina, hotel s veličanstvenim pogledom na smaragdni zaljev u podnožju uzvisine. Hotel ugošćuje samo najbogatiju društvenu kremu i ljubomomo čuva takav ugled. Harry Stanford i Sophia ručali su na terasi.

- Želiš li da naručim i za tebe? - upita Stanford. Ovdje imaju par specijaliteta za koje mi se čini da bi ti se mogli svidjeti.

- Molim te - reče Sophia.

Stanford naruči trenette al pesto, mjesni specijalitet od tjestenine, teletinu i focacciu, slani kruh.

- I donesite nam bocu schrama iz osamdeset osme. Potom se obrati Sophiji. - To je vino dobilo zlatnu medalju na Medunarodnome sajmu vina u Londonu. Ja sam vlasnik vinograda iz kojeg je poteklo.

Ona se nasmiješi. - Kakva sreća.

Sreća s time nije imala nikakve veze. - Držim. da čovjek treba uživati u gurmanskim slastima ovoga svijeta. -

Tada je uhvati za ruku. - Kao i u drugim slastima.

- Ti si nevjerovatan čovjek. - Hvala.

24

---Stanforda je uzbuđivalo kada bi mu se divile lijepe žene. Ova mu je po godinama mogla biti kći, a to ga je još ! - više uzbuđivalo.

Pošto su dovršili objed, Stanford pogleda Sophiju i nap smiješi se. - Pođimo natrag na jahtu. - O, da!

Harry Stanford bio je svestran ljubavnik, strastven i vješt. Zbog svog nevjerovatno velikoga ega, više se brinuo za to kako će zadovoljiti ženu nego sebe. Znao je kako probuditi ženine erogene zone i od vođenja ljubavi stvarao je senzualnu simfoniju koja je njegove ljubavnice uznosila do visina koje prije njega nikad nisu dosegnule.

Poslijepodne su proveli u Stanfordovu apartmanu, a kad su završili s vođenjem ljubavi, Sophia je bila iscrpljena.

Harry Stanford se odjenuo i otišao na zapovjedni most, do kapetana Vacarra.

- Biste li željeli nastaviti plovidbu do Sardinije, signor Stanford? - upita ga kapetan.

- Zaustavimo se najprije na Elbi.

- U redu, gospodine. Je li sve kako valja?

- Jest - reče Stanford. - Sve je kako valja. - Ponovno je osjećao uzbuđenost. Tada pođe u Sophijinu kabinu.

Do Elbe su doplovili sljedećeg poslijepodneva i usidrili se u Portoferraiju.

U trenutku kada je boeing 727 ulazio u sjeveroamerički zračni prostor, pilot se javi kontroli letenja.

- Centar New York, ovdje boeing 8-9-5-Plavi. Kod vas smo, spuštamo se s razine 2-6-0 na razinu 2-4-0.

25

Tada se začuje glas iz newyorškog centra kontrole letenja. - Primljeno, imate odobrenje za dvanaest tisuća, izravno prema JFK u. Javite se tornju na 127,4.

Iz stražnjeg dijela aviona začulo se duboko režanje. - Samo polako, Princ. Tako treba, dobar si ti pas. A sada lijepo dopusti da ti svežemo ovaj pojas.

Slijetanje boeinga 727 čekala su četvorica muškaraca. Stajali su na različitim pozicijama, kako bi mogli bolje promatrati putnike koji izlaze iz zrakoplova. Čekali su pola sata. Jedini putnik koji je izišao bio je bijeli njemački ovčar.

Portoferraio je glavno trgovačko središte Elbe. Ulice su prepune elegantnih prodavaonica profinjene robe, a iza luke su kuće iz osamnaestog stoljeća natisnute ispod kamene citadele koju je u šesnaestom stoljeću izgradio vojvoda od Firenze.

Harry Stanford puno je puta boravio na ovom otoku i na neki neobičan način imao je osjećaj da je ovdje kod kuće. Ovamo je Napoleon Bonaparte upućen u izgnanstvo.

- Pogledat ćemo Napoleonovu kuću - reče on Sophiji. - Naći ćemo se ondje. - Potom se obrati Dmitriju. -

Odvedi je do Ville dei Mulini.

- Svakako, gospodine.

Stanford je promatrao Dmitrija i Sophiju kako odlaze. Tada pogleda na sat. Vremena je bilo sve manje. Njegov zrakoplov vjerojatno je već sletio u New York. Kada shvate da ga nema, ponovno će krenuti u potragu. Trebat će im malo vremena da mi uđu u trag, pomisli Stanford. A dotada će sve već biti sređeno.

On uđe u telefonsku kabinu na jednome kraju pristaništa. - Želio bih nazvati jedan broj u Londonu - reče Stan 26

ford službenici na centrali. - Banku Barclay's. Jedan, sedam, jedan... °

Pola sata kasnije, našao se sa Sophijom i s njom se vratio u luku.

- Ti pođi na brod - reče joj Stanford. - Ja moram obaviti još jedan razgovor.

Promatrala ga je kako polako prilazi govornicama uz pristanište. Zašto ne telefonira s jahte, pitala se Sophia.

U telefonskoj kabini. Harry Stanford je govorio: - Tokijska banka Su. mitomo...

Petnaest minuta kasnije, kada se vratio na jahtu, bio je bijesan.

- Hoćemo li ovdje ostati i preko noći? - upita ga kapetan Vacarro.

- Da - otrese se na njega Stanford. - Ne! Idemo u smjeru Sardinije. Odmah!

Costa Smeraldn na Sardiniji jedno je od najotmjjenijih mjesta na čitavoj sredozemnoj obali. Gradić Porto Cervo utočište je bogatih, a velik dio tog područja načičkan je vilama koje je podignuo Aly Khan.

Prvo što je Harry Stanford učinio po pristajanju bilo je da pođe do telefonske govornice.

Dmitri je otišao za njim i ostao stražariti ispred kabine. - Želio bih nazvati jedan broj u Rimu, Banca d'Italia... -

Vrata ~kabiri;~ su se zatvorila.

Razgov~ć je potrajao gotovo pola sata. Kada je izišao iz kabine, izraz Stanfordova lica bio je mračan. Dmitri se upita što se to događa.

27

Stanford i Sophia ručali su na obali Liscia di Vacca. Stanford je naručio za oboje. - Počet ćemo s malloreddusom. - Komadići tijesta načinjeni od cjelovitog pšeničnog zrnja. - Potom porceddu. - Odojak spravljen s mirtom i lovorovim lišćem. - Od vina donesite nam vernacciu, a za desert seabadas. - Palačinke punjene svježim sirom i naribanom limunovom korom, prelivene gorkim medom i šećerom.

- Bene, signor. - Zadivljen, konobar se udalji.

U trenutku kada se Stanford ponovno okrenuo prema Sophiji, srce mu je odjednom zamalo zastalo. Za stolom najbližim ulazu u restoran sjedila su dva muškarca. Pomno su ga promatrali. Odjeveni u tamna odijela na tom ljetnome suncu, nisu se čak ni trudili pretvarati se da su došli'kao turisti. Jesu li došli xa mnom ili su tek nedužni stranci? Ne smijem dopustiti mašti da se tako raxmaše, pomisli Stanford.

Sophia je nešto govorila. - To te još nijednom nisam pitala. Kakvim se poslom baviš?

Stanford je pogleda. Bilo je tako ugodno biti s nekim tko o njemu nema pojma. - U mirovini sam - reče joj. -

Samo tako putujem uokolo i uživam u svijetu.

- I posve si sam? - Glas joj je bio prepun suosjećanja. - Zacijelo si vrlo osamljen.

Jedva se suzdržao od toga da se naglas ne nasmije. Da, jesam. Drago mi je što si ovdje sa mnom.

Ona položi dlan na njegovu ruku. - I meni, caro. Krajičkom oka Stanford je primijetio kako ona dvojica odlaze.

Po završetku objeda, Stanford, Sophia i Dmitri vratili su se u grad.

Stanford je pošao prema telefonskoj govornici. - Trebam Credit Lyonnais u Parizu...

28 "

Dok ga je promatrala, Sophia reče Dmitriju. - Čudesan čovjek, zar ne?

- Nema mu ravna. - Dugo ste s njim?

; - Dvije godine - odgovori Dmitri.

- Sretni ste.

- Znam. - Dmitri priđe kabini i zaštitnički stane točno ispred ulaza. Čuo je Stanforda kako govori: - Rene? Znaš zbog čega zovem... Da... Da... Hoćeš?... Pa to je divno! U glasu mu se jasno čulo olakšanje. - Ne... ne tamo.

Nađimo se na Korzici... Savršeno... Nakon našeg susreta mogu se odmah vratiti kući... Hvala, Renč.

Stanford odloži slušalicu. Još trenutak ostane tako stajati, smiješeći se, a onda nazove neki broj u Bostonu. Javila se tajnica. - Ured gospodina Fitzgeralda.

- Ovdje Harry Stanford. Dajte mi ga na vezu.

- O, gospodine Stanford! Žao mi je, ali gospodin Fitzgerald je na godišnjem odmoru. Može li vam netko drugi...? - Ne. Vraćam se u Sjedinjene Države. Recite mu da

ga želim vidjeti u Bostonu, u Rose Hillu, u ponedjeljak u devet ujutro. Recite mu da ponese primjerak moje oporuke i dovede bilježnika.

- Pokušat ću.

- Nemojte pokušavati. To svakako učinite, draga moja. - On spusti slušalicu i ostane stajati, dok su mu se misli glavom rojile vrtoglavom brzinom. Kada je izišao iz kabine, glas mu je bio smiren. - Sophia, ima još nekoliko stvari koje moram obaviti. Pođi u hotel Pitrezza i pričekaj me.

- U redu - reče ona zavodljivim glasom. - Nemoj se zadržati predugo...

- Neću.

Dva muškarca promatrali su je kako odlazi.

" 29

- Vratimo se na jahtu - reče Stanford Dmitriju. Odlazimo.

Dmitri ga iznenađeno pogleda. - A što će...? - Ševom si može osigurati pristojan put kući.

Čim su se vratili na Plavo nebo, Harry Stanford potražio je kapetana Vacarra. - Idemo na Korziku - reče mu. -

Podimo.

- Upravo sam primio najnoviju vremensku prognozu, signor Stanford. Bojim se da nam se približava jaka oluja.

Bilo bi bolje da pričekamo i...

- Želim isploviti odmah, kapetane.

Kapetan Vacarro je oklijevao. - Bit će to neugodno putovanje, gospodine. Riječ je o libecciu... jugozapadnjaku.

Očekuju nas veliki valovi i žestoki naleti vjetra.

- To me ne zanima. - Sastanak na Korzici riješit će sve njegove probleme. On se sada obrati Dmitriju. - Pobrini se za to da nas helikopter s Korzike preveze u Napulj. Nazovi s govornice u ~pristaništu.

- Razumijem, gospodine.

Dmitri Kaminsky vrati se u pristanište i uđe u telefonsku kabinu.

Dvadeset minuta kasnije Plavo nebo već je isplovilo iz luke.

.

30

4.

dol mu je bio Dan Quayle i tim se imenom često koristio kao mjerom za sve ostalo.

- Baš me briga što govoriš o Quayleu, ali on je jedini političar koji se drži istinskih vrijednosti. Obitelj... to je temelj svega. Bez obiteljskih vrijednosti, ova bi zemlja bila u još većim nevoljama nego što jest. Svi ti klinci žive nevjenčano, rađaju djecu. To je strašno. Nije ni čudo što imamo toliko kriminala. Bude li Dan Quayle ikada predsjednički kandidat, svakako može računati na moj glas. - Piava je sramota, držao je, što ne može glasovati zbog nekakvog glupog zakona, ali, bez obzira na to, potpuno podržava Quaylea.

Imao je četvero djece: osmogodišnjeg Billyja i djevojčice, Amy, Clarissu i Susan, stare deset, dvanaest i četrnaest godina. Bila su to predivna djeca i više od svega uživao je u tome da s njima provodi, kako je to često volio nazivati, »kvalitetne trenutke«. Vikende je posve posvećivao djeci. Za njih je pripremao roštilj, igrao se s njima, vodio ih u kino i na utakmice, pomagao im sa školskim zadaćama. Svi klinci iz ulice upravo su ga obožavali. Popravljao im je bicikle i igračke, pozivao ih na piknike sa svojom obitelji. Zbog toga što im je svima bio poput oca, dali su mu nadimak ~ Papa.

Tog sunčanog subotnjeg prijepodneva sjedio je na natkrivenoj tribini i gledao baseball. Dan je bio upravo savršeno lijep. Sunčeve su zrake bile tople, a nebo posuto pahuljastim 1 Potpredsjednik SAL~a za mandata predsjednika Georgea Busha (1988-1992.) - prim. prev.

31

kumulusima. Njegov osmogodišnji sin, Billy, s palicom u ruci čekao je lopticu. Izgledao je vrlo profesionalno u dresu Male ligel. Papine tri djevojčice i njegova supruga sjedili su pokraj njega. Život jednostavno ne može biti bolji, razmišljao je sretno. Zašto sve obitelji ne mogu biti poput naše?

Približavao se kraj osme serije, a rezultat je bio izjednačen, uz dva eliminirana igrača i popunjene baze. Billy je udarao loptice, a iza sebe je imao već dva promašaja.

Želeći ga ohrabriti, Papa mu dovikne: - Hajde, Billy! Udari je preko ograde!

Billy je čekao lopticu. Približavala mu se brzo i nisko. Billy snažno zamahne i promaši.

Sudac drekne: - Promašaj broj tri! Serija je bila završena.

Iz publike, koju su činili roditelji i obiteljski prijatelji, začuli su se razočarani i oduševljeni povici. Billy je ostao stajati na mjestu, posve utučen, promatrajući momčadi kako zamjenjuju mjesta.

Papa mu dovikne: - Sve je u redu, sine. Sljedeći će~ put pogoditi!

Billy se pokušava usiljeno nasmiješiti.

John Cotton, trener momčadi, čekao je Billyja. - Za tebe je ova utakmica završena! - reče mu.

- Ali, gospodine Cotton... - Hajde, miči se s terena.

Billyjev otac je uvrijeđen i s nevjericom promatrao kako mu sin odlazi s terena. Ne može to učiniti, pomisli tada, Mora Billyju pružiti još jednu priliku. Morat ću razgovarati s gospodinom Cottonom i objasniti mu. Upravo u tom trenutku

~ Stalna baseball-liga za dječake i djevojčice od 8 do 12 godina koju financiraju sponzori - prim. prev.

32

oglasio se njegov mobilni telefon. On ga pusti da zvoni četiri puta i onda se javi. Samo jedna osoba imala je taj broj. Zna da mrzi kada me netko uxnemirava vikendom, pomisli ljutito.

Potom nevoljko izvuče antenu, pritisne dugme i reče: - Molim?

Glas na drugoj strani veze nekoliko mu je minuta nešto tiho govorio. Papa je slušao i s vremena na vrijeme kimao glavom. A onda konačno reče: - Da. Razumijem. Sredit ću to. - Potom odloži telefon.

- Sve u redu, dušo? - upita ga supruga.

- Ne, na žalost nije. Traže da radim i preko vikenda. A za sutra sam planirao jedan lijepi roštilj.

Žena ga uhvati za ruku i s ljubavlju mu reče: - Zbog toga se ne moraš brinuti. Tvoj je posao svakako važniji. Adi nije važan kodiko i rnoja obitelj, pomisli on nepopust

ljivo. Dan Quayle svakako bi ga razumio.

U tom trenutku dlan ga počne žestoko svrbjeti i on ga počeše. Zašto mi se to događa, upita se tada. Ovih dana moram otići do dermatologa.

John Cotton bio je zamjenik poslovođe u velikoj mjesnoj samoposluzi. Bio je to zdepast muškarac pedesetih godina, koji je pristao voditi momčad iz Male Lige jer je u njoj igrao i njegov sin. A momčad je tog poslijepodneva izgubila zbog malog Billyja.

Samoposluga je sada bila zatvorena. John Cotton nalazio se na parkiralištu i prilazio svome automobilu kada mu je prišao nepoznat muškarac sa zamotuljkom u ruci.

- Oprostite, gospodine Cotton... - Da?

- Mogu li na trenutak popričati s vama? - Prodavaonica je zatvorena.

33

- O, nije riječ o tome. Želio sam s vama razgovarati o svome sinu. Billy je vrlo uzrujan zbog toga što ste ga izvukli iz igre i rekli mu da više ne može igrati.

- Billy je vaš sin? Žao mi je što je uogće igrao. Od njega nikada neće biti igrača.

Billyjev otac ozbiljnim tonom reče: - Niste pravedni, gospodine Cotton. Poznajem Billyja. Doista je dobar igrač.

Vidjet ćete. Kada bude igrao sljedeće subote...

- Neće igrati sljedeće subote. Izbačen je iz momčadi. - Ali...

- Nema nikakvih ali. To je riješena stvar. A sada, ako nemate ništa drugo...

- Oh, imam. - Billyjev otac već je otvorio zamotak koji je držao u ruci i tako otkrio palicu za baseball. On sada usrdnim glasom reče: - Ovo je Billyjeva palica. I sami vidite da joj je površina neravna, tako da nije u redu kažnjavati ga zbog toga što...

- Čujte me, gospodine, baš me briga za tu palicu. Vaš sin više nije u momčadi!

Billyjev otac nezadovoljno uzdahne. - Sigurni ste da se nećete predomisлити?

- Nema šanse...

U trenutku kada je Cotton rukom krenuo prema ručici na vratima automobila, Billyjev otac palicom udari po stražnjem staklu i razbije ga.

Cotton ga zaprepašteno pogleda. - Što... što to, dovraga, radite? ,

- Zagrijavam se - objasni mu Papa. Potom podigne palicu, ponovno zamahne i snažno udari Cottona u koljeno.

John Cotton krikne i padne na zemlju, previjajući se od boli. - Ludi ste! - poviče. - Upomoć!

Billyjev otac klekne pokraj njega i tiho reče: - Još samo jednom ispustite glas i razmrskat ću vam i drugo koljeno.

Užasnuto i uz nepodnošljivu bol, Cotton podigne pogled prema njemu.

- Ne bude li moj sin u subotu igrao, ubit ću vas i ubit ću vašeg sina. Je li vam to jasno?

Cotton pogleda čovjeka u oči i kimne, silno se trudeći da ne vrišti od boli.

- Odlično. O, da, i ne bih želio da se za ovo dozna. Imam prijatelje...

- On pogleda na ručni sat. Imao je upravo toliko vremena da stigne na sljedeći avion za Boston.

Dlan ga je ponovno počeo svrbjeti.

U sedam sati u nedjelju ujutro, odjeven u odijelo s prslukom i sa skupom kožnom aktovkom u ruci, prošao je pokraj Uendomea, preko trga Copley i ušao u ulicu Stuart. Prošavši pokraj Park Plaxa Castlea, ušao je u zgradu Boston Trusta i prišao čuvaru na ulazu. Uz desetke zakupnika poslovnog prostora u tom divovskome zdanju, čuvar na ulazu, nikako ga neće moći prepoznati.

- Dobro jutro - reče muškarac.

- Dobro jutro, gospodine. Mogu li vam kako pomoći? On uzdahne. - Ne može mi pomoći čak ni Bog. Oni misle da nemam što raditi, pa nedjeljom trebam obavljati ono što je već trebao učiniti netko drugi.

Čuvar suosjećajnim tonom reče: - Znam kako je to. - Potom prema njemu odgurne veliku knjigu. - Hoćete li se, molim vas, upisati?

On se upiše i pođe prema nizu dizala. Ured koji je tražio nalazio se na četvrtome katu. Dizalom se uspeo na peti kat, potom se spustio jednim krakom stuba i pošao niz hodnik. Na vratima je pisalo RENQUIST, RENQUIST & FITZGERALD, ODVJETNICI. On pogleda oko sebe kako bi se uvjerio da u hodniku nema nikoga, potom otvori aktovku i iz nje

izvadi malen šiljak i oprugu. Za otvaranje zaključanih vrata bilo mu je potrebno pet sekundi. Zatim uđe i za sobom zatvori vrata.

Prijamni ured bio je namješten u staromodnom, konzervativnome stilu, kako i dolikuje jednoj od vodećih bostonskih odvjedničkih tvrtki. Muškarac ondje na trenutak zastane, orijentirajući se, a onda krene prema stražnjim prostorijama, prema arhivi u kojoj su se držali dosjei. U toj prostoriji nalazio se cijeli niz metalnih ormara, na

prednjoj strani označenih slovima abecede. On pokuša otvoriti ladicu na kojoj je pisalo R-S. Bila je zaključana.

Potom iz aktovke izvadi ključ bez zubaca, pilu i kliješta. Tada ključ gume u malenu bravu, oprezno ga okrećući lijevo-desno. Trenutak kasnije izvuče ga i stane pomno promatrati crne zarezke. Držeći ključ kliještima, pomno je pilom uklonio crna mjesta. Zatim ponovno gurne ključ u bravu i ponovi cijeli postupak. Dok je to činio, tiho je pjevao neku melodiju. A onda, nasmiješivši se, odjednom shvati da pjeva pjesmu »Daleki gradovi«.

Povest ću obitelj na odmor, pomisli radosno. Na pravi odmor. Djeci bi se na Havajima zacijelo svidjelo.

U tom trenutku ladica se otvori i on je povuče. Za samo nekoliko trenutaka pronašao je željeni spis. Potom iz aktovke izvadi malen Pentaxov fotoaparatus i baci se na posao. Deset minuta kasnije već je bio gotov. Iz aktovke uzme nekoliko papirnatih rupčića, ode do aparata s rashlađenom vodom i navlaži ih. Ponovno se vrativši do arhiye, s poda obriše metalne strugotine. Zaključavši ladicu, izađe na hodnik, zaključa ulazna vrata ureda i napusti zgradu.

5.

1\asnije te večeri, na moru, kapetan Vacarro uđe u kabinu Harryja Stanforda..

- Signor Stanford... - Da?

Kapetan pokaže prema elektronskoj karti na zidu. Bojim se da se vjetar pojačava. Središte libeccia nalazi se u tjesnacu Bonifacio. Predložio bih da se sklonimo u neku luku dok...

Stanford ga prekine. - Ovo je dobar brod, a vi ste dobar zapovjednik. Uvjeren sam da ćete se uspjeti snaći.

Kapetan Vacarro je oklijevao. - Kako vi kažete, signor. Dat ću sve od sebe.

- U to sam uvjeren, 'kapetane.

Harry Stanford sjedio je u uredu svog apartmana, razrađujući strategiju. Na Korzici će se naći s Reneom i sve srediti. Nakon toga će ga helikopter prevesti do Napulja, a ondje će unajmiti avion kojim će otputovati u Boston.

Sve će biti u redu, zaključiti tada. Potrebno mi je još samo četrdeset osam sati. Samo četrdeset osam sati.

U dva u noći probudilo ga je propinjanje jahte i snažno zavijanje olujnoga vjetra. Stanford je već doživio razne oluje, no ovo mu je dotada bilo najgore iskustvo. Kapetan Vacarro imao je pravo. Harry Stanford ustane iz kreveta, pridržavajući se za noćni ormarić kako bi održao ravnotežu, pa ođe do zidne karte. Brod se nalazio u tjesnacu Bonifacio. Za nekoliko sati trebali bismo biti u Ajacciu, pomisli. Čim se nac~emo ondje, na sigurnorne smo.

37

O onome što se događalo kasnije te noći, moglo se samo nagađati. Po papirima razasutim verandom moglo se zaključiti da je snažan vjetar otpuhao druge dokumente i da ih je Harry Stanford pokušao pokupiti, ali je zbog posrtanja broda izgubio ravnotežu i pao preko ograde. Dmitri Kaminsky vidio ga je kako pada u vodu i odmah zgrabio mikrofon broskog interfona.

- Čovjek u moru!

6.

Capitaine François Durer, chef de police na Korzici, bio je zlovoljan. Otok je bio prepun glupih ljetnih turista koji nisu bili u stanju čuvati putovnice, lisnice, pa čak ni djecu. Nove prijave i pritužbe cijeloga su dana pristizale u malenu policijsku postaju na broju dva u Cours Napoléon, u blizini Rue Sergent Casalonga.

- Neki muškarac oteo mi je torbicu...
- Moj brod otplovio je bez mene. Na njemu je i moja žena...
- Ovaj sat prodao mi je netko na ulici. U njemu nema ničega...
- U prodavaonicama nema lijekova koje trebam... Problemima nije bilo kraja. Beskraj... Beskraj...

A sada se činilo da se capitaine mora baviti još i mrtvim tijelom.

- Za to sada nemam vremena - reče on otresito.
- Ali čekaju na hodniku - obavijesti ga pomoćnik. Što ću im reći?

Capitaine Durer želio je što prije poći svojoj ljubavnici. Prvo što mu je palo na pamet bilo je da kaže: Neka prevezu

38

tijelo na neki dxugi otok«. No ipak je on bio šef policije na otoku.

- U redu - uzdahne on. - Nakratko ću ih primiti. Trenutak kasnije pomoćnik mu u ured uvede kapetana Vacarra i Dmitrija Kaminskog.

- Sjedriite - reče capitaine Durer neljubaznim tonom. Dva muškarca sjednu.

- Ispričajte mi, molim vas, što se točno dogodilo. Kapetan Vacarro reče: - U to nisam posve siguran. Nisam vidio kako se dogodilo... - Potom se okrene prema Dmitriju Kaminskom. - On je vidio što se dogodilo. Možda bi vam on trebao ispričati.

Dmitri duboko udahne. - Bilo je užasno. Ja radim... radio sam za tog čovjeka.

- Što ste radili, monsieur?

- Bio sam mu tjelohranitelj, maser, vozač. Jahta nam se sinoć našla u oluji. Bilo je vrlo neugodno. Tražio je da ga izmasiram kako bi se opustio. Nakon toga zatražio je tabletu za spavanje. Tablete su se nalazile u kupaonici.

Kad sam se vratio, on je već stajao na verandi, uz ogradu. Vjetar i valovi nosili su brod poput orahove ljuske. U

ruci je držao neke papire. Jedan mu je papir odletio i on je za njim pružio ruku, izgubio ravnotežu i pao preko ograde. Pojurio sam

prema njemu, ali više ga nisam mogao uhvatiti. Pozvao sam pomoć. Kapetan Vacarro istog je trena zaustavio brod i zahvaljujući kapetanovim junačkim naporima, uspjeli smo ga pronaći. No bilo je prekasno. Već se utopio.

- Zao mi je. - Do toga mu zapravo nije moglo biti manje stalo.

Sada se javi kapetan Vacarro: - Vjetar i valovi donijeli su tijelo natrag do jahte. Bila je to čista sreća, ali sada bismo željeli dobiti vašu dozvolu da tijelo prevezemo kući.

39

- To ne bi trebao biti ni najmanji problem. - Ipak će imati vremena za piće s ljubavnicom prije nego što se vrati kući, ženi. - Odmah ću vam pripremiti potvrdu o smrti i izlaznu vizu za tijelo. - On uzme žuti blok.

- Kako se zvao utopljenik?

- Harry Stanford.

Capitaine Durer odjednom se posve umiri. Tada podigne pogled. - Harry Stanford?

- Da.

- Onaj Harry Stanford?

- Da.

Budućnost capitainea Durera odjednom je postala neusporedivo svjetlija. Bogovi su mu s neba u naručje spustili manu. Harry Stanford međunarodna je legenda! Vijest o njegovoj smrti obići će cijeli svijet, a on, capitaine Durer, ključna je figura u cijelome slučaju. Istoga trena počeo je smišljati što treba poduzeti da bi iz te situacije izvukao najveću moguću korist. Durer je samo tako sjedio, buljio u prazno i razmišljao.

- Za koliko ćemo vremena moći preuzeti tijelo? - upita kapetan Vacarro.

On podigne pogled. - Ah, to je dobro pitanje. - Koliko će vremena biti potrebno da se okupe novinari? Da tražim i od kapetana jahte da sudjeluje u intervjuu? Ne. Čemu s njim dijeliti slavu? Sve ću obaviti sam. - Treba obaviti još puno toga reče on kao da mu je zbog toga silno žao. - Potrebno je pripremiti dokumentaciju... - Potom uzdahne. - Sve to moglo bi potrajati tjedan dana, pa i duže.

Kapetan Vacarro bio je užasnut. - Tjedan i više? Ali, rekli ste...

- Postoje određene formalnosti kojih se moramo pridržavati - reče Durer strogim glasom. - U ovakvim si 40

tuacijma žurba nije dopuštena. - On ponovno uzme žuti blok za pisanje. - Tko mu je najbliži rođak?

Kapetan Vacarro pogledom se za pomoć obrati Dmitriju.

- Mislim da bi bilo najbolje da se obratite njegovim odvjetnicima u Bostonu.

- Kako se zovu?

- Renguist, Renguist i Fitzgerald.

7.

Premda je na vratima ureda pisalo RENQUIST, RENQLJIST & FITZGERALD, dvojica Renquista već odavno nisu bili među živima. Simon Fitzgerald bio je, međutim, i te kako živ i sa svojih je sedamdeset šest godina bio glavna pokretačka snaga ove tvrtke, u kojoj je pod njegovim vodstvom radilo šezdesetero odvjetnika. Bio je bolesno mršav i imao bujnu sijedu kosu te uspravno i strogo držanje profesionalnog vojnika. U tom trenutku koračao je gore-dolje, uz posvemašnji kaos u mislima.

U jednom trenutku zaustavio se pred svojom tajnicom. - Kada je nazvao, gospodin Stanford nije ničim nagovijestio zbog čega me tako neodložno treba?

- Nije, gospodine. Rekao je samo da želi da budete u njegovoj kući u ponedjeljak u devet ujutro te da donesete oporuku i povedete bilježnika.

- Hvala. Pozovite gospodina Sloanea.

Steve Sloane bio je jedan od inteligentnih odvjetnika koji je u funkcioniranje tvrtke volio uvoditi novine. Taj di 41

plomant harvardskog pravnog fakulteta, četrdesetih godina, bio je visok i vitak i imao plavu kosu, vedre i znatiželjne plave oči i opušteno, elegantno držanje. Sloane je uvijek uskakao u problematičnim situacijama i Simon Fitzgerald već ga je odabrao za budućeg nasljednika. Da imam sina, razmišljao je Fitzgerald, volio bih da je poput Stevea. Promatrao je Stevea Sloanea kako ulazi.

- Ne biste li vi trebali pecati losose na Newfoundlandu? - upita ga Steve.

- Nešto je iskrsnulo... Sjedni, Steve. Pojavili su se problemi.

Steve uzdahne. - I što je još novo? - Riječ je o Harryju Stanfordu.

Harry Stanford bio je jedan od njihovih najuglednijih klijenata. Još pet-šest pravnih tvrtki vodilo je poslove raznih dijelova korporacije Stanford Enterprises, ali tvrtka Renquist, Renquist c~ Fitzgerald vodila je njegove privatne poslove. Osim Fitzgeralda, nitko iz tvrtke nikada se nije ni upoznao sa Stanfordom. Unatoč tome, on je u njihovu uredu ipak bio prava legenda.

- Što je to sada učinio? - upita Steve.

- Usmrtio se.

Steve ga preneraženo pogleda. - Molim?!?

- Upravo sam primio faks od policije s Korzike. Prema njihovu izvještaju, Stanford je jučer pao s jahte i utopio se. - Bože sveti!

- Znarn da ga nisi ni upoznao, no ja sam ga zastupao više od trideset godina. Bio je to težak čovjek. - Fitzgerald se nasloni, razmišljajući o prošlosti. - Zapravo su postojala dva Harryja Stanforda... jedan za javnost, onaj koji je umio namamiti ptičice sa zlatnoga drvca, i onaj drugi, onaj kučkin sin koji je uživao u upropaštavanju ljudi. Bio je šarmantan,

42

f ali ako bi se okomio na tebe, bio bi poput kobre. Bio je podvojena ličnost... ujedno i krotitelj zmija i sama zmija.

i - Po vašem pričanju doima se fantastičnim...

- Bilo je to prije otprilike trideset godina... točnije, prije trideset jednu godinu... kada sam došao u ovu tvrtku.

Stanfordove poslove tada je vodio stari Renquist. Znaš kako se za nekoga kaže da ne pripada ovome svijetu, da je »kao iz bajke«? E, pa, Harry Stanford uistinu nije pripadao ovome svijetu. Da nije postojao, ne bi ga bilo moguće izmisliti. Bio je pravi div. Kolos nevjerojatne energije i ambicioznosti. Bio je veliki sportaš. Za vrijeme studija je boksao i vrhunski

f. igrao polo. Ali, čak i u mladosti, Harry Stanford bio je ne' moguć. Bio je to jedini čovjek kojeg sam ikada upoznao koji nije osjećao nimalo samilosti. Bio je to osvetoljubivi sadist s instinktima lešinara. Obožavao je natjeravati konkurente na bankrot. Govorkalo se da je više ljudi zbog njega počinilo samoubojstvo.

- Po ovim riječima izgleda kao pravo čudovište.

- S jedne strane, da. S druge strane, u Novoj je Gvineji f utemeljio sirotište, a u Bombaju bolnicu. Usto je podijelio r milijune dolara u dobrotvorne svrhe, i to anonimno. Nitko 1 nikada nije znao što bi od njega očekivao.

- Kako se toliko obogatio?

- Kako stojiš s grčkom mitologijom? - Već sam zaboravio podosta toga. - Znaš priču o Edipu?

Steve kimne. - Ubio je oca da bi došao do vlastite majke. - Tako je. Eto, to je Harry Stanford. Samo što je on ubio oca kako bi došao do majčina glasa.

Steve ga je samo nepomično promatrao. - Molim? Fitzgerald se ponovno nagne nad stol. - Početkom tridesetih godina Harryjev je otac ovdje u Bostonu imao pro

43

davaonicu mješovite robe. Posao mu je išao tako dobro da je otvorio i drugi dućan, a ubrzo je imao i pravi mali lanac takvih trgovina. Kada je Harry diplomirao, otac ga je uveo u tvrtku kao partnera i postavio ga u upravni odbor. Kao što sam već rekao, Harry je bio ambiciozan. Imao je velike snove. Umjesto da kupuju meso od prerađivača, želio je da lanac počne uzgajati vlastitu stoku. Želio je da lanac kupi zemlju i uzgaja vlastito povrće, prerađuje, pakira i prodaje vlastite proizvode. Otac mu se nije slagao s takvim zamislima i često su se prepirali.

- A onda je Harry došao na svoju najveću zamisao. Rekao je ocu da želi da tvrtka izgradi lanac velikih samoposluživanja u kojima će se prodavati sve, od automobila do namještaja i polica osiguranja, i to po sniženim cijenama, uz godišnju članarinu za kupce. Harryjev otac držao je da je to suluda zamisao i tako ju je odbio. Ali Harry nije imao namjeru dopustiti da mu se bilo što ispriječi na putu. Odlučio je riješiti se staroga. Uvjerio je oca da pođe na duži odmor, a za njegova izbivanja, bacio se na nagovaranje i šarmiranje članova upravnog odbora.

- Bio je genijalan trgovac i tako im je uspio prodati svoju zamisao. Uvjerio je svoju tetku i tetka, koji su također bili u upravnome odboru, da glasuju za njegovu zamisao. Udvarao se i ostalim članovima. Izvodio ih na ručkove, s jednim od njih išao u lov na lisice, s drugim igrao golf. Spavao je sa ženom jednog člana odbora koja je imala snažan utjecaj na muža. Ali upravo je njegova majka raspolagala najvećim brojem dionica i odlučivala o konačnoj sudbini njegova prijedloga. Harry ju je uspio uvjeriti da glasuje za njega, a protiv svoga muža.

- Nevjerojatno!

- Kada se Harryjev otac vratio s puta, uvidio je da ga je obitelj glasovanjem isključila iz rada tvrtke.

44

- Bože moj!

- To nije sve. Harry ni time nije bio zadovoljan. Kada je njegov otac pokušao doći u vlastiti ured, doznao je da mu je zabranjen ulazak u zgradu. A nemoj smetnuti s uma da je Harryju tada bilo tek tridesetak godina.

Namještenici tvrtke meč~u sobom su ga zvali Ledeni. Ali, ruku na srce, Steve, treba biti pošten i priznati: isključivo vlastitim rukama od tvrtke Stanford Enterprises stvorio je jedan od najvećih privatnih konglomerata na svijetu. Toliko je širio kompaniju da je sada dijelom čine i drvna i kemijska industrija, bavi se komunikacijama i elektronikom, posjeduje nevjerojatne nekretnine. A on se na koncu domogao svih dionica.

- To je morao biti nevjerojatan čovjek - reče Steve. - I bio je. Kako za muškarce, tako i za žene.

- Je li imao ženu?

Simon Fitzgerald ostao je još dugo nepomično sjediti, zaokupljen sjećanjima. Kad se konačno trgnuo iz razmišljanja, rekao je; - Harry Stanford oženio se jednom od najljepših žena koje sam ikada vidio. Emily Temple. Imali su troje djece, dva sina i kćerku. Emily je potekla iz jedne vrlo ugledne obitelji iz Hobe Sounda, na Floridi. Obožavala je Harryja i trudila se da zatvara oči pred njegovom nevjerom, ali jednog dana čaša joj se jednostavno prelila. Djecu im je čuvala guvemanta, žena po imenu Rosemary Nelson. Bila je mlada i privlačna.

Harryju Stanfordu bila je još privlačnija jer je odbijala svaki njegov poziv u postelju. To ga je izluđivalo. Nije bio naviknut na odbijanja. No kada bi Harry Stanford upotrijebio šarm, bio bi neodoljiv. Tako je konačno uspio dobiti Rosemary u krevet. Napravio joj je dijete, a ona je onda otišla k liječniku. Na nesreću, liječnikov je zet bio novinar. Domogao se priče i objavio je. Nastao je paklenski skandal. Znaš kakav je Boston. Sve novine pisale su samo o tome. još uvijek negdje imam izreske.

45

- Je li pobacila?

Fitzgerald odmahne glavom. - Nije. Harry je želio da pobaci, no ona je to odbijala. Užasno su se posvađali.

Rekao joj je da je voli i da želi da se vjenčaju. Dakako, isto to rekao je i desecima drugih žena. Ali, Emily je nekako načula te riječi i te

iste noći počinila samoubojstvo.

- To je užasno. A što je bilo s guvemantom?

- Rosemary Nelson je nestala. Znamo da je u bolnici Sv. Josipa u Milwaukeeju rodila kćer, kojoj je dala ime Julia. O tome je kratkim pismom obavijestila Stanforda, ali mislim da se on nije potrudio čak niti odgovoriti.

Tada je već imao vezu s nekom drugom ženom. Rosemary ga više nije zanimala.

- Baš zgodno...

- Prava tragedija došla je kasnije. Djeca su s punim pravom krivila oca zbog samoubojstva njihove majke. U to vrijeme bilo im je deset, dvanaest i četrnaest godina. Bili su dovoljno stari da osjete bol, ali i premali da bi se suprotstavili ocu. Mrzili su ga. A Harry se više od svega bojao da bi mu djeca jednoga dana mogla učiniti isto ono što je on učinio svome ocu. Stoga je učinio sve što je mogao kako bi bio siguran da se to nikada neće dogoditi. Razaslao ih je u različite internate i upućivao ih u različite ljetne kampove, pazeći da mu se djeca međusobno vicaju što je manje moguće. Od njega nisu dobivali nikakav novac. Živjeli su od skromne zaklade koju im je ostavila majka. Još od malih nogu pristupao im je s mrkvom i štapom. Umjesto mrkvom, mamio ih je svojim bogatstvom, a onda im ga izmicao ako bi njima zbog nečega bio nezadovoljan:

- Što je bilo s djecom?

- Tyler je sudac okružnog suda u Chicagu. Woodrow ne radi ništa. Jednostavno je playboy. Živi u Hobe Soundu i kladi se na golf i polo. Prije nekoliko godina pokupio je

46

neku konobaricu, napravio joj dijete i ujome se potom, na sveopće iznenađenje, i oženio. Kendall je uspješna modna kreatorica, udana za nekog Francuza. Žive u New Yorku. On ustane. - Steve, jesi li ikada bio na Korzici?

- Nisam.

- Volio bih da otputuješ onamo. Ondje je tijelo Harryja Stanforda, a policija ga odbija predati. Želim da riješiš tu stvar.

- U redu.

- Ako bi bilo moguće da otputuješ danas... - Može. Smislit ću nešto.

- Hvala. Uistinu sam ti zahvalan.

Za vrijeme redovnog leta od Pariza do Korzike zrakoplovom Air Francea, Steve Sloane čitao je turistički vodič o Korzici. Iz njega je doznao da je otok velikim dijelom bxdovit, da je glavni lučki grad Ajaccio i da se ondje rodio Napoleon Bonaparte. Knjižica je bila prepuna zanimljivih statističkih podataka, ali Steve ipak nije bio pripremljen za ljepotu koja ga je dočekala. Dok se zrakoplov približavao Korzici, daleko dolje ugledao je visok zid od bijelih stijena, nalik na Bijele stijene kod Dovera. Od tog pogleda zastajao je dah.

Sletjeli su u zračnu luku u blizini Ajaccia i Steve se potom taksijem odvezao duž Cours Napoleona, glavne ulice koja se protezala od Place Gónéral-de-Gaulle prema sjeveru, do željezničkog kolodvora. Već je bio dogovorio dolazak zrakoplova koji je sada spreman čekao ukrcavanje tijela Harryja Stanforda. Trebalo ga je vratiti do Pariza, odakle bi se kovčeg avionom prebacio u Boston. Bila mu je potrebna samo dozvola za preuzimanje tijela.

Steve je vozaču taksija naložio da ga ostavi pred zgradom Prefecture u Cours Napolónu. Uspevši se stubama, 47

ušao je u prijamni ured. Za stolom je sjedio narednik u uniformi.

- Bonjour. Puis-je vous aider?

- Tko je ovdje šef? - Capitaine Durer.

- Molio bih vas da me odvedete do njega.

- A u kojem poslu to ima vezu? - Narednik se ponosio svojim engleskim.

Steve mu pruži posjetnicu. - Pravni sam zastupnik Harryja Stanforda. Došao sam po njegovo tijelo kako bih ga prebacio natrag u Sjedinjene Države.

Narednik se namršti. - Ostanite, molim. - Potom nestane u uredu capitainea Durera, oprezno za sobom zatva-rajući vrata. Ured je bio prepun ljudi, novinara iz televizijskih kuća i novinskih agencija iz cijeloga svijeta.

Činilo se da svi govore istovremeno.

- Capitaine, zašto je bio na moru u oluji kada...? - Kako je mogao pasti s jahte usred...?

- Je li bilo ikakvih znakova o nasilnoj smrti? - Jeste li obavili obdukciju?

- Tko je još bio na brodu s...?

- Molim vas, gospodo... - Capitaine Durer podigne ruku. - Molim vas, gospodo. Molim vas. - On pogleda oko sebe, lica novinara koji su željno iščekivali svaku njegovu riječ, i osjeti ushićenje. Godinama je sanjario upravo 0 ovakvim trenucima. Obavim li ovo kako valja, čeka me veliko promaknuće i...

Misli mu prekine narednikov ulazak. - Capitaine... Šapćući nešto u Durerovo uho, on mu preda posjetnicu Stevea Sloanea.

Capitaine Durer stane je proučavati te se namršti. Sada ga ne mogu primiti - reče tada ljutito. - Reci mu neka dođe sutra u deset.

48

- Razutnijem, gospodine.

Capitaine Durer zamišljeno je promatrao narednika kako izlazi iz ureda. Nije imao ni najmanju namjeru dopustiti bilo kome da mu oduzme ovaj trenutak slave. Tada se ponovno okrene novinarima i nasmiješi se. - Onda, što ste me ono pitali...?

U prijamnome uredu narednik je govorio Sloaneu: Žao mi je, ali capitaine Durer odmah sada je vrlo zauzet. Volio bi da se ovdje opet pokažete sutra ujutro u deset sati.

Steve Sloane pogleda ga posve obeshrabreno. - Sutra ujutro? Pa to je smiješno... ne želim toliko čekati.

Narednik samo slegne ramenima. - To je vaš odabir, monsieur.

Steve se namršti. - U redu. Nisam rezervirao mjesto u hotelu. Možete li mi nešto preporučiti?

- Mais oui. Drago mi je što sam preporučio Colombu, na broju osam u Avenue de Paris.

Steve je oklijevao. - Nema li nekog načina da...? - Sutra u deset.

Steve se okrene i izađe iz ureda.

U Durerovu uredu, capitaine se veselo hvatao u koštac s baražnom vatrom novinarskih pitanja.

Jedan televizijski novinar upita ga: - Kako možete biti sigurni da je riječ o nesretnome slučaju?

Durer pogleda u objektiv kamere. -'Na sreću, postoji i osoba koja je svojim očima vidjela cijeli užasni događaj.

Kabina monsieur Stanforda ima otvorenu verandu. Izgleda da su mu neki važni dokumenti izletjeli iz ruke, na terasu, i on je potrčao za njima. Kada je ispružio ruku kako bi ih uhvatio, izgubio je ravnotežu i pao u vodu.

Njegov tjelohranitelj sve je to vidio i odmah pozvao pomoć. Brod je zaustavljen i tako su uspjeli izvući tijelo.

49

- Što je pokazala obdukcija?

- Korzika je vrlo malen otok, gospodo. Nismo dovoljno opremljeni za pravu obdukciju. Međutim, naš sudski liječnik potvrdio je da je uzrok smrti bilo utapanje. U njegovim plućima pronađena je morska voda. Na tijelu nije bilo nikakvih modrica ni bilo kakvih drugih tragova nasilja.

- Gdje je tijelo u ovome trenutku?

- Držimo ga na hladnonie do izdavanja dozvole za transport.

Jedan od fotografa upita: - Capitaine, smijemo li vas snimiti?

Capitaine Durer načinio je dramatičnu stanku, naizgled oklijevajući.

- Da. Molim vas, gospodo, činite ono što vam je dužnost.

U tom trenutku zaslijepile su ga bljeskalice.

Colomba je bio skroman, ali uredan i čist hotel, a soba koju su mu dodijelili zadovoljila ga je. Steve je najprije nazvao Simona Fitzgeralda.

- Bojim se da će ovo potrajati duže nego što sam očekivao - reče Sloane.

- U čemu je problem?

- Birokracija. S osobom koja vodi slučaj vidjet ću se sutra prijepodne i onda ću sve riješiti. Očekujem da ću poslijepodne već letjeti za Boston.

- Vrlo dobro, Steve. Čujemo se sutra.

Objedovao je u La Fontani u Rue Notre Dame, a kako tog dana više nije imao što raditi, pošao je u obilazak grada.

Ajaccio je bio živopisan sredozemni grad koji je još uvijek uživao u slavi stečenoj činjenicom da se u njemu rodio

' S0

Napoleon Bonaparte. Mislim da se Harry Stanford morao identificirati s ovim gradom, pomisli Steve.

Na Korzici je bio vrhunac turističke sezone, tako da su ulice bile prepune posjetitelja koji su neumorno brbljali na francuskome, talijanskome, njemačkome i japanskome.

Nakon talijanske večere u Boccacciu, Steve se vratio u hotel.

- Je li bilo kakvih poruka? - upita s nadom službenika na recepciji.

- Nije, monsieur.

Ležao je u krevetu, opsjednut onim što je od Simona Fitzgeralda čuo o Harryju Stanfordu.

- Je li pobacila?

- Nije. Harry je želio da pobaci, no ona je to odbijala. Užasno su se posvađali. Rekao joj je da je voli i da želi da se vjenčaju. Dakako, isto to rekao je i desecima drugih žena. Ali Emily je nekako načula te riječi i te iste noći počinila samoubojstvo. Steve se pitao kako je to učinila.

A onda je konačno zaspao.

Sljedećeg prijepodneva u deset sati Steve Sloane ponovno se pojavio u zgradi Prefecture. Za stolom je sjedio isti onaj narednik.

- Dobro jutro - pozdravi ga Steve.

- Bonjour, monsieur. Mogu li kako pomoći da vam budem od koristi?

Steve naredniku preda još jednu posjetnicu. - Došao sam na razgovor s capitaineom Durerom.

- Samo trenutak. - Narednik ustane, uđe u Durerov ured i zatvori vrata.

Capitaine Durer upravo je, u blistavoj novoj policijskoj odori; snimao razgovor s televizijskom ekipom talijanske

51

kuće RAI. Gledao je izravno u kameru. - Kada sam preuzeo ovaj slučaj, najprije sam želio riješiti pitanje je li u slučaju smrti monsieur Stanforda bilo kakvih nasilnih postupaka.

Novinar ga tada upita: - I uvjerali ste se da nema nikakvih znakova koji bi ukazivali na ubojstvo, capitaine?

- U to sam se posve uvjerio. Nema nimalo sumnje u to da je bila riječ o nesretnome slučaju.

Realizator reče. - Bene. Sada ćemo premjestiti kameru i snimati iz drugog kuta, u krupnijem planu.

Narednik iskoristi ovu prigodu i capitaineu Dureru preda Sloaneovu posjetnicu. - Čeka vani.

- Što je to s tobom? - zareži Durer. - Ne vidiš li da imam posla? Reci mu neka dođe sutra. - Upravo je bio doznao da na Korziku stiže još desetak novinara, a neki od njih su čak i iz Rusije i Južne Afrike. - Demain.

- Oui.

- Jeste li spremni, capitaine? - upita ga šef televizijske ekipe.

Capitaine Durer se nasmiješi. - Spreman sam. Narednik se vrati u prijamni ured. - Žao mi je, monsieur. Capitaine Durer danas nema vremena.

- Ni ja nemam vremena - odvrati ljutito Steve. - Recite mu da treba samo potpisati dokument kojim će odobriti preuzimanje tijela gospodina Stanforda i ja tada odmah odlazim. To baš i nije tako velika stvar, zar ne?

- Bojim se da jest. Capitaine ima puno obveza i...

- Ne postoji li netko drugi tko bi mi mogao izdati dozvolu?

- O, ne, monsieur. Samo capitaine može dozvoljavati. Steve Sloane nemoćno je stajao pred narednikom, u sebi kipteći. - Kada se s njim mogu vidjeti?

- Predložio bih da ponovno pokušate sutra ujutro.

52

Riječi ponovno pokušate još su više napele ionako tanke Steveove živce. - U redu - reče on sada. - Uzgred, koliko čujem, postoji i osoba koja je vidjela kako se dogodila nesreća... tjelohranitelj gospodina Stanforda, neki Dmitri Kaminsky.

- Da.

- Želio bih razgovarati s njim. Možete li mi reći gdje je odsjeo?

- U Australiji.

- Je li to neki hotel?

- Ne, monsieur - odgovori mu narednik sažalno. - To je jedna zemlja.

Steveov glas sada je već bio viši za čitavu oktavu. Drugim riječima, policija je jedinome svjedoku nesreće do-pustila da otputuje prije nego što ga je bilo tko uspio ispitati?

- Ispitao ga je capitaine Durer. Steve duboko udahne. - Hvala. - Nema problema, monsieur.

Čim se vratio u hotel, Steve je o svemu obavijestio Simona Fitzgeralda.

- Izgleda da ću morati još jednom prenoćiti ovdje. - Što se događa, Steve?

- Izgleda da čovjek koji vodi slučaj ima jako puno posla. Ovdje traje turistička sezona. Vjerojatno traži ukradene torbice. Sutra bih konačno trebao otputovati.

- Nastavi se javljati.

Unatoč razdraženosti, Stevea je Korzika upravo očarala. Otok je imao gotovo tisuću petsto kilometara obale i divovske, granitne planine čiji su vrhovi ostajali pod snijegom sve do srpnja. Pod talijanskom vlašću bio je dok ga nisu za

53

uzeli Francuzi, a spoj tih dviju kultura pokazao se fantastičnim.

Dok je večerao u Creperie U San Carlu, prisjetio se kako je Simon Fitzgerald opisao Harryja Stanforda. - Bio je to jedini čovjek kojeg sam ikada upoznao koji nije osjećao nimalo samilosti... osvetoljubivi sadist...

E, pa, taj Harry Stanford izaziva vraške nevolje čak i nakon smrti, pomisli Steve.

Na putu do hotela zaustavio se kod jednog kioska i uzeo primjerak International Herald Tribunea. Naslov na prvoj strani glasio je: ŠTO ĆE BITI SA STANFORDOVIM CARSTVOM? U trenutku kad se, plativši novine, okrenuo da pođe dalje, pogled mu je zapeo za naslove u još nekoliko stranih novina. Uzevši par izdanja, on ih stane zaprepašteno pregledavati. Doslovce u svakom listu na prvoj su stranici bili otisnuti članci o smrti Harryja Stanforda, a u svakom izvještaju istaknuto mjesto imao je capitaine Durer, koji se 3'iroko osmjehivao s fotografija. Znači, tako ima puno posla! To ćemo još vidjeti!

Sutradan u devet i četrdeset pet, Steve se vratio u prijamni ured capitainea Durera. Narednik nije bio za stolom, a vrata koja su vodila u Durеров ured nisu bila posve zatvorena. Steve ih naglim pokretom otvori i uđe u ured.

Capitaine se preodijevao u novu uniformu, pripremajući se za prijepodnevene interviewe. U trenutku kada je Steve ušao, on podigne pogled.

- Qu'est-ce que vous faites ici? C'est un bureau prive! Aldex-vous=en!

- Dopisnik sam The New York Timesa - reče Steve Sloane.

Durerovo se lice istoga trena razvedri. - Ah, uđite, uđite. Kako ste ono rekli da se zovete...?

54

- Jones. John Jones.

- Mogu li vam možda nešto ponuditi? Kavu? Konjak? - Ne, hvala - reče Steve.

- Molim vas, molim vas, sjednite. - Durerov je glas postao ozbiljniji. - Došli ste, dakako, zbog užasne tragedije koja je zadesila naš mali otok. Jadni gospodin Stanford.

- Kada planirate izdati dozvolu za povratak njegova tijela? - upita Steve.

Capitaine Durer uzdahne. - Ah, bojim se da će to još potrajati. Kada je u pitanju tako značajna ličnost kao što je bio monsieur Stanford, potrebno je ispuniti svu silu obrazaca. Potrebno je pridržavati se određenih protokola, to vam je zacijelo jasno.

- Mislim da jest - reče Steve.

- Možda za deset dana: Možda za dva tjedna. - Do tada će se zanimanje novinara već stišati.

- Izvolite moju posjetnicu - reče Steve, pružajući je capitaineu Dureru.

Capitaine je samo kratko pogleda, a onda se odjednom pogledom vrati na nju i pomno pročita svako slovo. - Odvjetnik ste. Niste novinar?

- Nisam. Ja sam odvjetnik Harryja Stanforda. - Steve Sloane ustane. - Želim da mi izdate dozvolu za povratak tijela u Sjedinjene Države.

- Ah, uistinu bih vam je volio izdati - reče capitaine Durer sa žaljenjem u glasu. - Na žalost, ruke su mi vezane.

Ne vidim nikakva načina da...

- Sutra.

- To je nemoguće! Nema apsolutno nikakve...

- Predlažem vam da razgovarate s nadređenima u Parizu. Tvrtka Stanford Enterprises vlasnik je nekoliko vrlo velikih francuskih tvornica. Bila bi prava šteta kada bi naš

55

upravni odbor odlučio sve ih zatvoriti i izgraditi nove tvornice u drugim zemljama.

Capitaine Durer samo ga je nepomično promatrao. Ja... nimalo ne mogu utjecati na takve stvari, monsieur.

- Ali ja mogu - odvrati mu Steve s puno pouzdanja. - Pobrinut ćete se za to da sutra preuzmem tijelo gospodina Stanforda. U protivnom,

naći ćete su u nevoljama kakve ne možete ni zamisliti. - Steve se okrene i pođe prema vratima.

- Čekajte! Monsieur! Možda bih za par dana i mogao... - Sutra - reče Steve i izađe.

Tri sata kasnije, Steve Sloane primio je u hotelu telefonski poziv.

- Monsieur Sloane? Ah, imam divne novosti! Uspio sam srediti sve što je potrebno da odmah preuzmete tijelo gospodina Stanforda. Nadam se da cijenite uloženi trud...

- Hvala. Otputovat ćemo privatnim zrakoplovom koji će odavde poletjeti sutra ujutro u osam. Pretpostavljam da će do tada svi potrebni papiri biti sređeni.

- Da, svakako. Budite bez brige. Osobno ću se pobrinuti...

- U redu. - Steve spusti slušalicu.

Capitaine Durer još je dugo ostao nepomično sjediti. Merde! Kakva smola! Mogao sam još barem tjedan dana biti slavan.

U trenutku kada je zrakoplov s tijelom Harryja Stanforda sletio u bostonsku međunarodnu zračnu luku Logan, ondje ga je već čekalo vozilo za prijevoz kovčega. Pogreb se trebao održati za tri dana.

Steve Sloane najprije je otišao do Simona Fitzgeralda.

56

- I tako se stari na poslijetku vratio kući - reče Fitzgerald. - Bit će to više nego zanimljivo obiteljsko okupljanje. -

Okupljanje?

- Da. To će svakako biti zanimljiv događaj - reče on. - Djeca Harryja Stanforda dolaze kako bi proslavila očevu smrt. Tyler, Woody i Kendall.

8.

Sudac Tyler Stanford prvi je put čuo za novosti na chicaškoj televizijskoj postaji WBBM. Kao omamljen piljio je u televizijski ekran, dok mu je srce divlje udaralo. Na ekranu se vidjela snimka jahte Plavo nebo, a reporter je govorio: »...oluja, u vodama blizu Korzike, u vrijeme kada se dogodila tragedija. Dmitri Kaminsky, tjelohranitelj Harryja Stanforda, vidio je kako se dogodila nesreća, ali nije mogao spasiti svog poslodavca. Harry Stanford u financijskim je krugovima bio poznat kao jedan od najlukavijih...«

Tyler je samo sjedio i promatrao slike koje su se neprestano mijenjale, pritom se prisjećajući, prisjećajući...

Usred noći probudili su ga bučni glasovi. Bilo mu je četrnaest godina. Nekoliko je minuta osluškivao gnjevne riječi, a onda se hodnikom na prvome katu iskrao do stuba. U predvorju, u njihovu podnožju, majka i otac su se svađali. Majka je vrištala, a on je gledao kako je otac dlanom udara posred lica.

Slika se na televizijskome ekranu promijenila. Sada je prikazivala Harryja Stanforda u Ovalnome uredu Bijele kuće, kako se rukuje s predsjednikom Ronaldom Reaganom.

57

u...Kao jedan od najvažnijih članoca nove predsjednikove ekipe za financijska pitanja, Harry Stanford bio je važan savjetnik... «

Igrali su football iza obiteljske kuće, a njegov brat, Woody, bacio je loptu u smjeru kuće. Tyler je pojurio za njom, a u trenutku kad ju je uhvatio, začuo je očev glas koji je dopirao s druge strane živice. - Volim te. To dobro znaš!

Zastao je, ushićen zbog toga što mu se roditelji ne svac~aju, a onda je začuo glas guvernante, Rosemary: -

Oženjen si. Ostavi me na miru.

I tada je odjednom osjetio mučninu. Volio je svoju majku i volio je Rosemary. A otac mu je bio nekakav užasni stranac.

Na ekranu su se brzo izmjenjivale snimke Harryja Stanforda s Margaret Thatcher... predsjednikom Mitteran-dom... Mihailom Gorbačovim... Reporter je govorio: »Legendarni magnat bio je jednako opušten i u društvu tvorničkih radnika i u društvu vodećih svjetskih političara«.

Prolazio je pokraj vrata očeva ureda, kada je začuo Rosemaryn glas. - Odlazim. - Potom očevo glas: - Neću ti dopustiti da odeš. Moraš se urazumiti, Rosemary! To je jedini način na koji ti i ja možemo...

- Neću te ni slušati. I rodit ću to dijete! Nakon toga, Rosemary je nestala.

Prizor na ekranu ponovno se promijenio. Sada su to bile stare snimke obitelji Stanford ispred crkve. Svi su promatrali kako se kovčeg unosi u vozilo. Izvjestitelj je govorio: N...Harry Stanford i djeca uz lijes... samoubojstvo gospođe

58

Stanford pripisano je njezinu sve lošijem zdravlju. Prema nalazima policijskih istražitelja, Harry Stanford...

Usred noći otac ga je probudio grubim stiskom za rame. - Ustani, sine. Imam loše vijesti.

Četrnaestogodišnji dječak počeo je drhtati. - Tvojim se majci dogodila nesreća, Tyler.

Bila je to laž. Ubio ju je njegov otac. Počinila je samoubojstvo zbog njegova oca i njegove veze s Rosemary.

Novine su bile prepune pojedinosti o toj priči. Bio je to skandal koji je uzdrmao Boston, a žuti tisak iskoristio ga je koliko god je mogao. Nije bilo načina da se novosti sakriju pred Stanfordovom djecom. Školski kolege iivot su im pretvorili pakao. Za samo dvadeset četir~

sata troje djece izgubilo je dvije najbližije osobe. A za to je bio kriv njihov otac.

- Baš me briga što nam je otac - jecala je Kendall. - Mrzim ga.

_ I ja! - I ja!

Razmišljali su o bijegu, ali nisu imali kamo poći. Odlučili su pobuniti se.

Na razgovor s njim uputili su Tylera. - Želimo drugog oca. Ne želimo tebe.

Harry Stanford ga je pogledao i, hladnim glasom, rekao: - Mislim da je to izvedivo.

Tri tjedna kasnije sve troje poslao je u različite škole. Kako su godine prolazile, djeca su se s ocem viđala vrlo malo. O njemu su čitali u novinama, ili ga gledali na televiziji, kako se nalazi u društvu

lijepih žena ili kako razgovara s raznim zvijezdama, ali jedini trenuci u kojima su bili s njim bile su, kako ih je on nazivao, ~prigodeH - poziranja za fotografe u vrijeme Božića ili nekog drugog blag
59

dana - kako bi javnosti pokazao da je brižan otac. Nakon toga bi djecu vraćao u različite škole i kampove, do sljedeće ~prigode H.

Tyler je sjedio, hipnotiziran onim što je gledao. Na televizijskom ekranu promicale su slike tvornica u raznim dijelovima svijeta, montirane sa snimkama njegova oca. »...jedan od najvećih privatnih konglomerata na svijetu.

Harry Stanford, koji ga je stvorio, bio je prava legenda... Pitanje koje se sada nameće svim stručnjacima u Wall Streetu glasi: što će biti s obiteljskom tvrtkom sada kada više nema njezina utemeljitelja? Harry Stanford za sobom je ostavio troje djece, ali zasada se ne zna kome će pripasti njegovo nasljedstvo, vrijedno više milijardi dolara, kao ni to tko će upravljati kor

poract~om...«

Bilo mu je šest godina. Obožavao je lutati velikom kućom i istraživati sve te uzbudljive prostorije. Jedino mjesto na koje mu je bio zabranjen pristup bio je očev ured. Tyler je znao da s~ unutra održavaju važni sastanci. U taj ured neprestano su ulazili i, nakon sastanka s njegovim ocem, iz njega izlazili muškarci dojmljiva izgleda, odjeveni u tamna odijela. Upravo zbog te zabrane, ured ga je neodoljivo privlačio.

Jednog dana, kada oca nije bilo kod kuće, Tyler je odlučio ući u ured. U toj divovskoj prostoriji ostao je bez daha. Bila je gotovo zastrašujuća. Tyler je samo stajao i promatrao veliki radni stol i ogromni očev kožni naslonjač. Jednoga dana i ja ću sjediti na tome mjestu i bit ću važan kao tata. Prišao je stolu i stao ga pomno promatrati. Na njemu su se nalazili deseci dokumenata služben~ izgleda. Zaobišavši stol, sjeo je u očev naslonjač. Bio je to čudesan osjećaj. Sada sam i ja važan!

60

- Što to, dovraga, radiš?

Tyler preneraženo podigne pogled. Na vratima je stajao otac. Bio je bijesan.

- Tko ti je rekao da sjedneš za taj stol?

Dječak je drhtao. - Samo... samo sam želio vidjeti kako je to...

Otac bijesno dojuri do njega. - E, pa, nikada nećeš doznati kako je to! Nikada! A sada se nosi odavde i vraški dobro pripazi da se više ne vraćaš unutra!

Tyler potrči na kat, jecajući, a majka dođe za njim u sobu. Tada ga zagrli. - Ne plači, srce. Sve će biti u redu. -

Ne... neće biti u redu - jecao je. - On... on me mrzi! - Ne. Ne mrzi te.

- Samo sam sjeo na njegovo mjesto.

- To je njegovo mjesto, srce. Ne želi da bilo tko sjedi na njemu.

Nije mogao prestati plakati. Ona ga je privila i rekla mu: - Tyler, kada smo se tvoj otac i ja vjenčali, rekao mi je da želi da i ja budem dio njegove tvrtke. Dao mi je jednu dionicu. Bila je to švojevrnsna obiteljska šala. Ja ću tu dionicu dati tebi. Položit ću je u zakladu. Tako si sada i ti dio tvrtke. Može?

Tvrtka Stanford Enterprises imala je stotinu dionica temeljne glavnice i Tyler je sada bio ponosan vlasnik jedne od njih.

Kada je Harry Stanford doznao što mu je žena učinila, samo joj se s prijezirom narugao. - I što, dovraga, misliš da će moći s tom jednom dionicom? Preuzeti nadzor nad tvrtkom?

Tyler isključi TV-prijamnik i oстане nepomično sjediti, pokušavajući se priviknuti na novosti. Obuzeo ga je dubok

61

osjećaj zadovoljstva. Sinovi uvijek žele biti uspješni kako bi zadovoljili očeve. Tyler Stanford oduvijek je žudio za uspjehom kako bi mogao uništiti oca.

Kao dijete, često je sanjao isti san: otac mu je optužen za ubojstvo njegove majke, a Tyler je taj koji izriče presudu. Osuđujem te na smrt na električnome stolcu! Katkada bi u snu bilo varijacija i Tyler bi oca osudio na vješanje, smrtonosnu injekciju ili strijeljanje. Snovi su gotovo postali stvarni.

Vojna škola u koju ga je otac uputio nalazila se u Mississippiju i bila je pravi pakao. Tyler je mrzio takvu vrst discipline i strogih zabrana u svakodnevnome životu. Tijekom prve godine školovanja posve je ozbiljno razmišljao o samoubojstvu, a jedino što ga je sprječavalo u toj nakani bila je odlučnost u želji da ocu ne priušti to zadovoljstvo. Ubio mi je majku. Neće ubiti i mene.

Tyleru se činilo da su nastavnici osobito strogi upravo prema njemu i bio je uvjeren da u tome prste ima i njegov otac. Tyler nije dopuštao da ga škola slomi. Premda je za praznike morao odlaziti kući, posjeti ocu postajali su sve neugodniji.

Brat i sestra praznike su također provodili kod kuće, ali među njima više nije bilo nikakve bliskosti. Njihov je otac i to posve uništio. Bili su si stranci i jedva su čekali kraj praznika kako bi mogli pobjeći.

Tyler je znao da mu je otac multimilijarder, ali ono malo novca što su Tyler, Woody i Kendall primali potjecalo je iz majčine ostavštine. Kako je odrastao, Tyler se sve više pitao ima li pravo na dio obiteljskog bogatstva. Bio je uvjeren da su i on i njegov brat i sestra prevareni. Potreban mi je odvjetnik. To, dakako, nije dolazilo u obzir, ali odmah zatim pomislio je: Ja ću postati odvjetnik. .

62

Kada je otac čuo za njegove planove, rekao je: - Znači, bit ćeš odvjetnik, ha? Pretpostavljam da držiš kako ću te zaposliti u Stanford Enterprisesu. E, pa, na to lijepo možeš zaboraviti. Ne bih te pustio ni u blizinu upravne zgrade!

Po završetku studija prava Tyler je mogao početi raditi u Bostonu, a zbog prezimena bio bi dobrodošao u upravnim odborima desetaka tvrtki, no on se radije maknuo iz očeve blizine.

Odlučio je otvoriti odvjetnički ured u Chicagu. Isprva mu je bilo teško. Odbijao je koristiti se prezimenom, a klijenata je bilo malo. Političkim životom Chicaga upravljala je odlično organizirana skupina koju su nazivali Stroj i Tyleru je vrlo brzo postalo jasno da mladi odvjetnik može steći puno koristi poveže li se s utjecajnom središnjom Udrugom odvjetnika okruga Cook. Dobio je posao u uredu javnog tužitelja. Bio je oštrouman i brzo je učio, tako da je pretpostavljenima ubrzo postao neprocjenjivo važan. Vodio je tužbe protiv svih mogućih prijestupnika, a postotak slučajeva koje je na sudu i dobio bio je fantastičan.

Brzo se uspinjao hijerarhijskom ljestvicom. Tako je došao i dan kada je primio nagradu za trud. Izabran je za suca okruga Cook. Mislio je da će mu otac zbog toga konačno biti ponosan. Prevario se.

- Ti? Okružni sudac? Za ime svijeta, pa ja ti ne bih dopustio da sudiš ni na natjecanju u pečenju kolača!

Sudac Tyler Stanford bio je nizak,debeo muškarac, prodorna, pronicava pogleda i s nepopustljivom crtom koju su činila njegova usta. Nije naslijedio ništa od očeve karizmatičnosti i privlačnosti. Ono čime je ostavljao najjači dojam bio je dubok, prodoran glas, savršen za izricanje presuda.

63

Tyler Stanford bio je povučen čovjek koji je misli i osjećaje uglavnom držao za sebe. Bilo mu je četrdeset godina, premda je izgledao puno starije. Ponosio se činjenicom da nema nimalo smisla za humor. Život je odviše turoban za lakomislenost. Jedini hobi bio mu je šah. Igrao je jednom na tjedan, u nekom klubu u susjedstvu, gdje je bez iznimke dobivao.

Tyler Stanford bio je izniman jurist, pravnik kojeg su kolege suci silno cijenili i često mu se obraćali za savjete.

Vrlo malo ljudi znalo je da on pripada onoj obitelji Stanford. Nikada nije spominjao očevo ime.

Sučeve odaje nalazile su se u velikoj zgradi Suda okruga Cook na uglu Dvadeset šeste ulice i ulice California, kamenom zdan~u s trinaest katova i širokim stubama koje su vodile do ulaznih vrata. Bio je to opasan dio grada, a na ulaznim vratima stajao je natpis: PREMA SUDSKOME NALOGU, SVE OSOBE KOJE ULAZE U OVU ZGRADU BIT ĆE PODVRGNUTE PRETRESU.

I tu je Tyler provodio svoje dane, vodeći suc~enja u raznim slučajevima pljački, provala, silovanja, uporabe vatrenog oružja, posjedovanja droge, ubojstava. Nemilosrdan u odlukama, postao je poznat kao sudac za vješanje. Cijele bi dane slušao optužene kako se brane siromaštvom, traumama iz djetinjstva, razvodima roditelja, stotinama drugih izgovora. Nije prihvaćao ništa od toga. Prijestup je prijestup i potrebno ga je kazniti.

A negdje u podsvijesti, uvijek je pred očima imao oca.

Kolege Tylera Stanforda znali su vrlo malo o njegovu privatnome životu. Znali su da iza sebe ima užasan brak i da je sada razveden te da živi sam u malenoj trosobnoj kući iz devetnaestog stoljeća u aveniji Kimbark, u Hyde Parku. Cijelo to područje bilo je prepuno lijepih obiteljskih kuća 64

jer je veliki požar koji je 1871. poharao najveći dio Chicaga nekim slučajem poštedio Hyde Park i njegovu okolicu. U tom se kvartu nije

ni s kim sprijateljio i susjedi o njemu nisu znali ništa. Jedna žena dolazila je tri puta na tjedan i brinula se za domaćinstvo, no Tyler je kupovine obavljao sam. Bio je to metodičan čovjek s ustaljenim rasporedom. Subotom je odlazio u Harper Court, malen trgovački centar u blizini kuće, ili u Mr. G's Fine Foods ili u Medici's u Pedeset sedmoj ulici.

S vremena na vrijeme, na kakvu službenome skupu, Tyler bi se susretao sa ženama svojih kolega. One bi osjećale koliko je osamljen i nudile mu upoznavanje s prijateljicama ili ga pozivale na večere. Redovito bi odbijao.

- Za taj dan već imam dogovor.

Činilo se kao da je svake večeri zauzet, no nitko nije imao pojma čime se u slobodno vrijeme zapravo bavi.

- Tylera ne zanima ništa osim prava - objasnio je jedan od sudaca svojoj ženi. - I zasada ga još jednostavno ne zanimaju nikakve druge žene. Čuo sam da mu je brak bio užasan.

Dobro je čuo.

Nakon razvoda, Tyler se samome sebi zarekao da si više nikada neće dopustiti uspostavljanje emocionalne veze.

A onda se sve odjednom promijenilo: Lee. Takva izrazita ljepota, osjećajnost i brižnost. Bila je to osoba s kojom je Tyler želio provesti preostali dio života. Tyler je bio zaljubljen, ali zbog čega bi ti osjećaji trebali biti i uzvraćeni? Svatko tko se u svijetu mode uspješno bavi manekenstvom ima na desetke obožavatelja i to najvećim dijelom bogatih. A Lee i skupe stvari bili su povezani vječnom ljubavlju.

Tyler je već bio zaključio da za njega nema nade. U pridobivanju naklonosti nikako se nije mogao natjecati s

65 drugima. No preko noći, smrću njegova oca, sve bi se to moglo promijeniti. Mogao bi se obogatiti onako kako nikada nije ni sanjao.

Mogao bi si priuštiti bilo što. Pa i najskuplje darove.

Tyler uđe u ured glavnog suca. - Keith, na žalost, na nekoliko dana moram otputovati u Boston. Obiteljski poslovi. Zanimalo bi me hoćeš li imati nekoga tko će moći preuzeti moje slučajeve.

- Svakako. Sredit ću to - reče glavni sudac. - Hvala.

Tog poslijepodneva sudac Tyler Stanford već je bio na putu za Boston. U zrakoplovu se ponovno sjetio onoga što mu je otac rekao onog užasnog dana: - Znam za tvoju rnalu prijavu tajnu.

9.

U Parizu je kišilo. Bila je to topla srpanjska kiša zbog koje su prolaznici pojurili pločnicima, tražeći kakav zaklon ili taksije kojih nije bilo. U dvorani koja se nalazila u velikom sivome zdanju na uglu Rue Faubourg St-Honore vladala je panika. Desetak polugolih manekenki trčalo je uokolo zahvaćeno svojevrsnom masovnom histerijom, dok su vratari dovršavali postavljanje stolaca, a radnici spajali posljednje dijelove drvenih konstrukcija, bučno udarajući čekićima. Svi su vikali i divlje mahali rukama. Buka je bila nepodnošljiva.

U samome središtu uragana, pokušavajući stvoriti red usred kaosa, nalazila se osobno maitresse, Kendall Stanford

66

Renaud. Četiri sata prije zakazanog. početka modne revije sve se raspadalo.

Katastrofa: u Parizu će se neočekivano naći John Fairchild iz W a, a za njega nemaju mjesto.

Nesreća: razglasni sustav ne radi.

Propast: Lili, jedna od glavnih manekenki, razboljela se.

Uzbuna: dvije se vizažistice svađaju i užasno kasne s poslom.

Tragedija: svi šavovi na dugim uskim suknjama se paraju.

Jednom riječju, pomisli Kendall sarkastično, sve je uobičajeno.

Kendall Stanford Renaud bilo je lako moguće zamijeniti za neku od manekenki. Nekoć se i bavila tim poslom.

Od zlatne punđe do Chanelovih cipela zračila je promišljenom elegancijom. Sve na njoj - položaj ruke, nijansa laka na noktima, zvuk njezina smijeha - govorilo je o visokoj otmjenosti. Njezino lice bez pomnog je sloja šminke zapravo bilo obično, no Kendall se silno trudila da to nitko nikada ne opazi. Nitko nikada i nije primijetio.

Istodobno je bila posvuda.

- Tko je osvijetlio tu pistu, Ray Charles? _ - Želim plavu pozadinu...

- Vidi se podstava. Popravi to!

- Ne želim da manekenke ureduju kosu i šminku na hodniku. Reci Lulu neka im pronade garderobu! Realizator revije priđe joj u trku. - Kendall, trideset

minuta je previše! Predugo! Revija ne bi trebala trajati više od dvadeset i pet minuta.

s.

67

Ona prekine ono čime je upravo bila zaokupljena. Što predlažeš, Scott?

- Mogli bismo izbaciti par modela i...

- Ne. Manekenke će brže izmjenjivati pojedine modele. Ponovno začuvši svoje ime, ona se okrene.

- Kendall, ne možemo pronaći Piu. Želiš li da Tami odjene crnosivi sako s hlačama?

- Ne. To daj Dani. Tami daj tuniku. - A što ćemo s tamnosivim trikoom?

- Monique. Dobro pazi da odjene i tamnosive čarape. Kendall pogleda ploču na kojoj su bili pričvršćeni nizovi polaroid-fotografija manekenki u raznim odjevnim predmetima. Kada sve bude spremno, snimke će biti složene točno po redoslijedu. Ona sada iskusnim okom preleti fotografijama. - Promijenimo ovo. Želim da žutobijela vesta ide prva, potom kombinacije kostima, a onda svileni triko bez pojasa, zatim večernja haljina od tafta, a onda popodnevene haljine s jaknama...

U tom trenutku žurno joj priđu dvije pomoćnice.

- Kendall, ne možemo se složiti oko rasporeda sjedenja. Želiš li da prodavači budu zajedno- ili ih želiš pomiješati s uglednicima?

Tada se javi druga pomoćnica. - Ili možemo pomiješati zvijezde s novinarima.

Kendall ih gotovo uopće nije slušala. Nije spavala već dvije noći. Provjeravala je je li sve u redu, pazila da ništa na koncu ne ispadne krivo. - Riješite to same - reče im.

Potom pogleda svu tu gužvu oko sebe i pomisli na reviju koja uskoro treba početi, na slavne ljude iz cijeloga svijeta koji će doći i pljeskati njezinim kreacijama. Za sve ovo trebala bih xahvaliti ocu. On mi je rekao da nikada neću uspjeti...

68

Oduvijek je željela postati modnom kreatoricom. Još kao mala djevojčica imala je izražen smisao za stil. Njezine su lutke imale najmoderniju odjeću u gradu. Svoje najnovije kreacije uvijek bi pokazivala majci. Majka bi je tada zagrlila i rekla joj: - Vrlo si nadarena, dušo. Jednog ćeš dana biti slavna kreatorica.

I Kendall je u to bila uvjerena.

Tijekom školovanja posebno se posvetila proučavanju grafičkog dizajna, crtanja, prostornih odnosa i koordinacije boja.

- Za početak je najbolje - poučila ju je jedna profesorica - da se i sama počneš baviti manekenstvom. Na taj ćeš način upoznati sve vrhunske kreatore, a budeš li dobro gledala, od njih ćeš puno i naučiti.

Kada je Kendall taj svoj san spomenula ocu, on ju je pogledao i rekao: - Ti? Manekenka! Pa ti se šališ!

Završivši školovanje, Kendall se vratila u Rose Hill. Potrebna sam ocu, trebam voditi kuću, mislila je. Imali su desetak članova posluge, no nitko zapravo nije imao posljednju riječ. Budući da Harryja Stanforda često nije bilo, osoblje je živjelo i radilo bez nadzora. Kendall je pokušala sve nekako organizirati. Načinila je raspored aktivnosti u kućanstvu, bila domaćica na očevim primanjima, činila sve što je mogla kako bi se on osjećao ugodno. Žudjela je za njegovim odobravanjem. Umjesto toga, trpjela je prave lavine kritika.

- Tko je angažirao ovog prokletog šefa kuhinje? Riješi ga se...

- Ne sviđaju mi se novi tanjuri koje si kupila. Gdje ti je, pobogu, ukus...?

- Tko ti je rekao da možeš preurediti moju spavaću sobu? Rekao sam ti, dovraga, da ne ulaziš u nju...

69

Što god Kendall učinila, nikada nije bilo dovoljno do bro.

Upravo ta očeva neprestana okrutnost konačno ju je otjerala od kuće. To je oduvijek bio dom bez ljubavi, a otac se uopće nije brinuo za djecu, osim kada ih je pokušavao nadzirati i nametnuti im disciplinu. Jedne večeri Kendall je slučajno čula oca kako govori nekom gostu: - Moja kći ima konjsko lice. Bit će joj potrebno puno novca da upeca nekog j adnika.

Bila je to kap koja je prelila čašu. Sutradan je iz Bostona otputovala u New York.

Našavši se sama u hotelskoj sobi, Kendall je razmišljala: U redu. Eto me u New Yorku. I kako da sada postanem modna kreatorica? Kako da se probijem u modne krugove? Kako da bilo koga navedem da me uopće primijeti?

Prisjetila se savjeta koji je dobila od profesorice. Počet ću kao manekenka. Tako se počinje.

Sutradan ujutro Kendall je uzela telefonski imenik i iz njega prepisala brojeve i adrese cijelog niza agencija te ih počela obilaziti. Moram biti iskrena, razmišljala je Kendall. Reći ću im da kod njih mogu ostati samo privremeno, dok ne počnem raditi vlastite kreacije.

Ušla je u ured prve agencije s popisa. Neka žena srednjih godina, koja je sjedila za radnim stolom, upita je: -

Mogu li vam pomoći?

- Da. Željela bih biti manekenka.

- I ja, draga moja. To lijepo možeš odmah zaboraviti. - Molim?

- Previsoka si.

70

Kendall stisne zube. - Voljela bih razgovarati s osobom koja je ovdje šef.

1 - Gledaš je. Ja sam vlasnica ove rupe.

Na sljedećih pet-šest odredišta nije imala nimalo više uspjeha.

- Preniska si. - Premršava. - Predebela. - Premlada. - Prestara.

- Pogrešan tip.

Krajem tjedna Kendall je već obuzimao očaj. Na popisu je imala još-samo jednu agenciju.

Agencija Paramount Models bila je vodeća agencija za manekenke na Ivlanhattanu. U prijamnome uredu nije bilo nikoga. Neki glas iz jedne od prostorija govorio je: - Bit će slobodna u ponedjeljak. Ali, mo~ete je imati samo na jedan dan. Posve je raspradana sljedeća tri tjedna.

Kendall pride vratima i proviri u ured. Neka žena u skupome kostimu razgovarala je telefonom.

- U redu. Vidjet ću što se može učiniti. - Roxanne Marinack spusti slušalicu i podigne pogled. - Žao mi je, ne tražimo tvoj tip.

Kendall očajnim glasom reče: - Bit ću koji god tip želite. Mogu biti i viša i niža. Mogu biti i mlađa i starija, mršavija...

Roxanne podigne ruku. - Čekaj malo.

- Želim samo jednu priliku. Ovo mi je uistinu potrebno...

Roxanne je oklijevala. Djevojka je pokazivala određenu privlačnu gorljivost, a tijelo joj je uistinu bilo izu

?1

zetno skladno. Nije bila lijepa, ali možda uz prikladnu šminku... - Imaš li kakvog iskustva?

- Da. Cijeloga života nosim odjeću.

Roxanne se nasmije. - U redu. Da ti vidim mapu. Kendall je pogleda s nevjericom. - Moju mapu? Roxanne uzdahne. - Draga moja djevojko, ni jedna

manekenka koja drži do sebe ne ide uokolo bez mape. To ti je nešto poput Biblije. To je ono što će gledati tvoji potencijalni klijenti. Roxanne uzdahne. - Načini dvije snimke lica, jednu nasmiješenu, jednu ozbiljnu. Okreni se.

- U redu. - Kendall se počne okretati.

- Polako. - Roxanne ju je pomno promatrala. - Nije loše. Želim i snimku u kupaćem kostimu ili donjem rublju, što god bolje pristaje tvom tijelu.

- Snimit ću obje - reče ona gorljivo.

Roxanne se morala nasmiješiti toj njezinoj revnosti. U redu. Ovaj... drugačija si, ali možda nisi bez šanse.

- Hvala.

- Nemoj mi se prerano zahvaljivati. Poziranje za modne časopise nije tako jednostavno kako izgleda. To je težak posao.

- Spremna sam.

- To ćemo još vidjeti. Riskirat ću s tobom. Uputit ću te na par izložbi.

- Oprostite...?

- To je kada se klijenti upoznaju sa svim novim manekenkama. Ondje će biti manekenki i iz drugih agencija.

Riječ je o svojevrsnoj masovnoj audiciji.

- Spremna sam za to.

To je bio početak. Kendall je sudjelovala na desetak izložbi prije nego što se našao jedan kreator koji je pokazao

zanimanje za to da ona nosi njegovu odjeću. Bila je tako napeta da je nekontroliranim blebetanjem zamalo upropastila sve svoje šanse.

- Uistinu mi se sviđaju vaše haljine i mislim da bi na meni izgledale dobro. Hoću reći, izgledale bi dobro na bilo kojoj ženi, dakako. Predivne su! Ali, mislim da će na meni izgledati osobito dobro. - Bila je toliko nervozna da je već mucala.

Modni kreator suosjećajno kimne. - Ovo ti je prvi posao, zar ne?

- Tako je, gospodine.

On se nasmiješi. - U redu. Pokušat ću s tobom. Što si rekla, kako se zoveš?

- Kendall Stanford. - Pitala se hoće li je povezati s onim Stanfordovima, no, dakako, za to nije bilo nikakva razloga.

Roxanne je imala pravo. Manekenski je poziv uistinu bio težak. Kendall je morala naučiti prihvaćati neprestana odbijanja, izložbe koje nisu vodile nikamo, i tjedne i tjedne bez posla. Kada je i radila, već u šest ujutro bila je na šminkanju, potom bi završila snimanje, otišla na novo snimanje i često ne bi bila gotova sve do iza ponoći.

Jedne večeri, nakon jednog takvog cjelodnevnog snimanja s još šest drugih manekenki, Kendall je pogledala u zrcalo i zastenjala: - Sutra neću moći raditi. Pogledajte kako su mi oči podbuhle!

Jedna od manekenki rekla joj je: - Na oči stavi kriške krastavca. Ili možeš u vruću vodu staviti vrećice čaja od kamilice, ostaviti ih da se ohlade, i onda ih petnaest minuta . držati na očima.

Ujutro je otečenosti nestalo.

73

Kendall je zavidjela stalno traženim manekenkama. Slušala bi Roxannu kako im dogovara raspored: - Zapravo sam Scaasi stavila za Michele kao rezervu. Nazovi ih i reci im da će biti slobodna i da se možemo dogovoriti...

Kendall je vrlo brzo naučila da ne smije kritizirati odjeću koju nosi. Upoznala se s nekima od vrhunskih modnih fotografa, pa je stekla cijeli niz fotografija koje je priložila mapi. Nosila je manekensku torbu punu raznih potrepština - odjeća, šminka, torbica s priborom za njegu noktiju, nakit. Naučila je sušiti kosu okrenutu naopako, kako bi bila punija te je nakovrčati zagrijanim uvijačima.

Bilo je još puno toga što je trebala naučiti. Bila je ljubimica fotografa, a jedan od njih jednom ju je pozvao na stranu kako bi je savjetovao. - Kendall, nasmijano lice uvijek čuvaj za kraj snimanja. Na taj ćeš način oko usta imati manje bora.

Kendal je poštajala sve popularnija. Nije bila uobičajena djevojka fantastične ljepote, što je bilo obilježje većine manekenki, nego je imala nešto više, gracioznost i eleganciju.

- Ima stila - rekao je jedan od reklamnih agenata. I to je bila najtočnija ocjena njezine pojave.

Bila je i osamljena. Povremeno bi i izlazila, no svi ti sastanci s muškarcima bili su beznačajni. Stalno je radila, ali imala je osjećaj da nije nimalo bliže cilju nego kada . je tek stigla u New York. Moram nekako iznaći način da stupim u veku s vrhunskim kreatorima, razmišljala je Kendall.

- Dogovorila sam ti poslove za sljedeća četiri tjedna - rekla joj je Roxanne. - Svi te obozavaju.

- Roxanne... - Da, Kendall?

74

- To više ne želim raditi.

Roxanne ju je gledala s nevjericom. - Molim? ' - Želim raditi na modnim pistama.

Modne piste cilj su većine manekenki. Riječ je o najuzbudljivijem i najunosnijem obliku njihova rada. Roxanne je sumnjičavo pogleda. - Tu je gotovo nemoguće upasti i...

i - Ja ću upasti.

Roxanne ju je pomno promatrala. - To doista misliš, zar ne?

- Da.

Roxanne kimne. - U redu. Ako to misliš ozbiljno, prvo što moraš naučiti jest hodati gredom.

- Molim?

Roxanne joj objasni.

Tog poslijepodneva Kendall je kupila dva metra dugačku usku drvenu gredu, obradila je brusnim papirom kako bi bila glatka i postavila je na pod u stanu. Kada je pokušala hodati, prvih nekoliko puta pala je na pod. Ovo neće biti lako, zaključila je Kendall. Ali, uspjeh će.

Svakog jutra ustajala je rano i bosa vježbala hodanje gredom. Počni od zdjelice. Pronađi put prstima. Spusti petu. Iz dana u dan ravnoteža joj je postajala sve bolja.

Hodala je gore-dolje pred velikim zrcalom, uz glazbu. Naučila je hodati s knjigom na glavi. Vježbala je brzo izmjenjujući tenisice i kratke hlače s visokim potpeticama i večernjom haljinom.

Kada je stekla osjećaj da je spremna, otišla je do Ro

xanne. - Zbog tebe se izlažem riziku - rekla joj je Roxanne.

- Ungaro traži manekenku za revije. Preporučila sam tebe. Pružit će ti priliku.

75

Kendall je bila oduševljena. Ungaro je jedan od najboljih kreatora.

Sljedećeg tjedna Kendall je stigla na reviju. Trudila se da izgleda jednako opušteno kao i ostale manekenke.

Ungaro joj pruži prvu kreaciju koju je trebala odjenuti i nasmiješi joj se. - Sretno.

- Hvala.

Kada je Kendall izašla na pistu, izgledala je kao da to čini čitavog života. Impresionirala je čak i druge manekenke. Revija je postigla velik uspjeh i od tog trenutka Kendall je ušla među elitu. Počela je raditi s divovima modnoga svijeta - Yvesom Saint Laurentom, Halstonom, Christianom Diorom, Donnou Karan, Calvinom Kleinom, Ralphom Laurenom, St. Johnom. Neprestano su je tražili sa svih strana, putovala je na revije širom svijeta. U Parizu su se glavne revije održavale u siječnju i srpnju. U Milanu su glavni mjeseci bili ožujak, travanj, svibanj i lipanj, dok su se u Tokiju najvažnije revije održavale u travnju i listopadu. Bio je to buran, užurban život, koji joj je iz trenutka u trenutak donosio samo užitak.

Kendall je i dalje neprestano radila i neprestano učila. Pokazivala je odjeću glasovitih kreatora i razmišljala o stvarima koje bi promijenila da je or: a kreatorica. Naučila je kako odjeća treba pristajati, kako se tkanina mora pomicati i kretati oko tijela. Naučila je sve o izrezima, naborima i krojevima, o dijelovima tijela koje žene žele prikrivati i dijelovima koje žele pokazivati. Kod kuće je izrađivala skice, a zamisli su joj same dolazile u pravim bujicama. Jednog je dana mapu sa svojim skicama odnijela glavnoj nabavljačici robe u I. Magnin'su. Na nju je ostavila snažan dojam. - Tko je autor ovih modela? - upitala je ona.

76

_ ~C

- Ja.

- Dobri su. Vrlo dobri.

Dva tjedna kasnije Kendall je kao pomoćnica počela raditi za Donnu Karan te počela učiti kako funkcionira druga strana svijeta mode. Kod kuće je i dalje crtala odjeću. Godinu dana kasnije održala se prva revija njezinih kreacija. Završila je katastrofalno.

Odjeća je bila obična i nitko za nju nije pokazao nimalo zanimanja. Organizirala je drugu reviju, a na njoj se nije pojavio nitko.

Bavim se pogrešnim poslom, razmišljala je Kendall. ~Jednog ćeš dana biti slavna kreatoricaK.

U čemu griješim, pitala se Kendall.

Odgovor joj se ukazao usred noći. Kendall se probudila i ostala ležati u postelji misleći: Ixrađujem haljine koje će nositi manekenke. Trebala bih raditi odjeću za stvarne žene, za žene koje imaju prave poslove i prave obitelji.

Elegantnu, ali i udobnu. Otmjenu, ali i praktičnu.

Kendall je trebalo još godinu dana da uspije organii zirati novu reviju, no ovoga puta odmah je doživjela uspjeh.

Kendall se rijetko vraćala u Rose Hill, a kada je to i činila, susreti su bili užasni. Otac joj se u međuvremenu nije nimalo promijenio. Ako je i bilo kakvih pomaka, postao je još gori.

- Još nisi upecala nikoga, ha? Vjerojatno nikada i nećeš.

Marca Renauda Kendall je upoznala na jednom dobrotvornome plesu. Bio je zaposlen u međunarodnome odjelu neke newyorške posredničke kuće, gdje je radio sa stranim valutama. Bio je to privlačan Francuz, visok i vitak, pet

77

godina mlađi od Kendall. Bio je šarmantan i pažljiv i Kendall je odmah osjetila da je privlači. Pozvao ju je da sutradan zajedno večeraju, a Kendall je nakon te večere s njim pošla u krevet. Nakon toga svaku su noć provodili zajedno.

Jedne večeri Marc je rekao: - Kendall, ludo sam zaljubljen u tebe, znaš.

Ona mu je nježno odgovorila: - Cijeli život tražim upravo tebe, Marc.

- Ali postoji i jedan velik problem. Ti si silno uspješna. Ja ne zarađujem ni približno kao ti. Možda jednoga dana... Kendall mu je samo stavila prst preko usana. - Dosta...

Ti si meni dao više nego što sam se ikada nadala.

Na Božić je Kendall povelu Marca u Rose Hill kako bi ga upoznala s ocem.

- Udat ćeš se za njega? - eksplodirao je Harry Stanford: - Pa on je nitko i ništa! Vjenčat će se s tobom radi novca za koji nisi da ćeš ga dobiti.

Da je Kendall trebala još neki dodatni razlog zbog kojeg bi se trebala udati za Marca, ovo bi joj bilo dovoljno.

Već sutradan vjenčali su se u Connecticutu. Brak s Marcom pružio je Kendall sreću za kakvu dotada nije ni znala.

- Ne smiješ dopustiti ocu da ti prijete - rekao joj je tada Marc. - On se cijelog života koristi novcem kao oružjem.

Nama njegov novac nije potreban.

I Kendall ga je zbog toga voljela još više.

Marc je bio čudesan suprug - ljubazan, obziran, brižan. Iriam sve, razmišljala je Kendall sretno. Prošlost je mrtva. Uspjela je unatoč ocu. Za nekoliko sati svijet mode usmjerit će pozornost na njezinu nadarenost.

Kiša je prestala. Bio je to dobar znak.

78

Revija je bila fantastična. Na njezinu svršetku, uz glazbu i bljeskove bezbrojnih fotoaparata, Kendall je izišla na pistu i naklonila se, dočekana ovacijama. Kendall je žalila samo zbog toga što i Marc nije mogao biti s njom u Parizu, kako bi podijelili ovaj veliki uspjeh. No njegova tvrtka odbila je svaku pomisao o slobodnim danima.

Pošto se mnoštvo razišlo, Kendall se vratila u ured, osjećajući se euforično. Pomoćnica joj tada reče: - Dobila si pismo. Nije došlo poštom, donio ga je dostavljač.

Kendall pogleda smeđu omotnicu koju je upravo primila i odjednom se sledi. Zna~a je o čemu je riječ i prije nego što ju je otvorila. U pismu je stajalo:

Draga gospođo Renaud,

Na žalost, moram Vas izvijestiti da je Društvo za zaštitu divljih životinja ponovno ostalo bez sredstava. Da bismo pokrili troškove, odmah ćemo trebati 100.000 dolara. Novac treba poslati na račun broj 804072-A u banci Credit Suisse u Zürichu.

Nije bilo nikakva potpisa.

Kendall je samo sjedila i kao omamljena gledala u pismo. Ovo nikada neće prestati. Ucjenama nikada neće biti kraja. Jedna druga pomoćnica tada u trku uđe u ured. - Ken

dall! Tako mi je žao. Upravo sam čula užasne novosti. Ne mogu podnijeti još užasnih novosti, pomisli Kendall. -

Što... što je bilo?

- Vijest su objavili na Radio-'lele Luxembourgu. Tvoj je otac... mrtav.
Utopio se.

Kendall je trebalo nekoliko minuta da posve shvati što je upravo čula. Prvo što je pomislila bilo je: Pitam se čime bi se više ponosio? Mojim uspjehom ili činjenicom da sam ubojica?

?9

10.

Peggy Malkovich bila je u braku s Woodrowom ~Woodyjem« Stanfordom već dvije godine, ali za stanovnike Hobe Sounda i dalje je bila Nona konobarica«.

Kada ju je Woody upoznao, radila je u Rain Forest Grilleu. Woody Stanford bio je zlatni dečko Hobe Sounda.

Živio je u obiteljskoj vili, krasila ga je klasična ljepota, bio je šarmantan i druželjubiv, stalna meta svih mladih djevojaka iz viših slojeva Hobe Sounda, Philadelphije i Long Islanda. Stoga je vijest da je odjednom pobjegao s dvadesetpetogodišnjom konobaricom vrlo obična izgleda, bez srednjoškolske svjedodžbe, kćerkom nekvalificiranog radnika bez stalnog zaposlenja i kućanice, odjeknula poput tektonskog poremećaja.

Šok je bio tim veći jer su svi očekivali da će se Woody oženiti Mimi Carson, lijepom, inteligentnom nasljednicom kralja drvne industrije koja je u Woodyja bila ludo zaljubljena.

U pravilu, stanovnici Hobe Sounda više su voljeli ogovarati poslugu nego sebi ravne, no u Woodyjevu je slučaju bila riječ o nečemu nečuvenome, tako da su načinili iznimku. Ubrzo se pročulo da je Peggy Malkovich trudna i da su se njih dvoje vjenčali. Bili su sigurni u to koji je grijeh veći.

- Za ime Božje, jasno mi je, napravio joj je dijete, ali to ne znači da se morao oženiti konobaricom!

Cijeli događaj bio je klasična repriza. Dvadeset četiri godine ranije Hobe Sound potresao je sličan skandal povezan sa Stanfordovima. Emily Temple, kći iz jedne od obitelji koje su praktički utemeljile grad, počinila je samoubojstvo jer je njezin muž napravio dijete guvemanti njihove djece.

80

Woody Stanford nije nimalo tajio činjenicu da mrzi oca i općenito se držalo da se konobaricom oženio iz inata, kako bi pokazao da je časniji muškarac od oca.

Jedina osoba pozvana na njihovo vjenčanje bio je Peggyn brat, Hoop, koji je avionom doputovao iz New Yorka.

Hoop je bio dvije godine stariji od nje i radio je u nekoj pekarnici u Bronxu. Bio je visok i fizički istrošen, s licem prepunim ožiljaka i izraženim brooklynskim naglaskom.

- Dobivaš strašnu curu - rekao je Woodyju nakon obreda.
- Znam - rekao je Woody bezbojnim glasom. - Dobro ćeš se brinuti za moju sestru, ha?
- Dat ću sve od sebe.
- Da. Super.

Beznačajan razgovor izmecu pekara i sina jednog od najbogatijih ljudi na svijetu.

Cetiri tjedna nakon vjenčanja Peggy je izgubila dijete.

Hobe Sound vrlo je ekskluzivno naselje, a otok Jupiter najekskluzivniji je njegov dio. Sa zapadne strane otoka nalazi se Kanal, a s istočne Atlantski ocean. Riječ je o pravoj oazi mira i povučeniosti - bogato, zatvoreno mjesto koje po glavi stanovnika ima najveći broj policajaca na svijetu. Njegovi stanovnici ponose se umjerenošću. Voze tauruse ili karavane, imaju male jedrilice, šestometarska plovila tipa Lightning ili dvanaestometarska tipa auickstep.

Ako se čovjek u njoj ne bi rodio, morao je zaslužiti pravo da postane članom ove zajednice Hobe Sounda. Nakon vjenčanja Woodrowa Stanforda i »one konobarice«, goruće pitanje glasilo je: Kako će sada stanovnici u svoje društvo prihvatiti nevjestu?

81

Supruga Anthonyja Pelletiera, doajena Hobe Sounda, rješavala je sve društvene sporove, a njezin je životni poziv bio štititi ovu zajednicu od skorojevića i novopečenih bogataša. Kada bi u Hobe Sound došao netko novi i kada bi imao dovoljno nesreće da se ne sviđi gospođi Pelletier, običavala mu je, preko svog vozača, dostaviti kožni putni kovčeg. Na taj način obavještavala ga je o tome da nije dobrodošao.

Njezine prijateljice uživale su u pričanju priče o ilekom automehaničaru i njegovoj ženi koji su kupili kuću u Hobe Soundu. Gospođa Pelletier poslala im je ritualni kovčeg, a kada je žena doznala što to znači, samo se nasmijala. Rekla je: - Ako ta stara vještica misli da me odavde može istjerati, tada je luda!

Ali počele su se događati neobične stvari. Odjednom nije bilo slobodnih radnika i majstora, u trgovini nikada nije bilo stvari koje bi naručila i bilo je nemoguće učlaniti se u klub Otok Jupiter, pa čak i dobiti rezervaciju u bilo kojem od boljih restorana. Usto, s njima nitko

nije razgovarao. Tri mjeseca nakon primitka kovčega, par je prodao kuću i preselio se.

Tako je, kada se pročulo za Woodyjev brak, cijeli grad počeo čekati suspregnuta daha. Ekskomunicirati Peggy Malkovich značilo bi istodobno ekskomunicirati i njezina popularnog supruga. Ljudi su se potajno počeli kladiti.

Prvih nekoliko tjedana izostali su pozivi na večere i bilo koje druge uobičajene društvene događaje. Ali stanovnici su voljeli Woodyja a, usto, njegova baka s majčine strane bila je i jedna od utemeljiteljica Hobe Suonda.

Malo-pomalo, ljudi su u domove počeli pozivati Woodyja i Peggy. Silno ih je zanimalo kakva mu je žena.

82

- Mala mora imati nešto posebno, inače se Woody njome nikada ne bi oženio.

Čekalo ih je veliko iznenađenje. Peggy je bila isprazna i antipatična, bez vlastitoga stava i loše odjevena. Bez ukusa, bilo je prvo što je ljudima padalo na pamet.

Woodyjevi su prijatelji bili posve zbunjeni. - Sto pod milim Bogom može vidjeti na njoj? A mogao je imati bilo koju.

Jedan od prvih poziva uputila im je Mimi Carson. Vijest o Woodyjevu vjenčanju posve ju je dotukla, ali bila je odviše ponosna da bi to i pokazala.

Kada ju je najprisnija prijateljica pokušala utješiti riječima: - Zaboravi ga, Mimi! Već ćeš ga preboljeti - Mimi joj je odgovorila: - Nekako ću živjeti s time, ali nikada ga neću preboljeti.

Woody se silno trudio da izgradi uspješan brak. Znao je da je pogriješio i zbog toga nikako nije želio kazniti Peggy. Očajnički je pokušavao biti dobar muž. Problem je bio u tome što Peggy ni s njim ni s bilo kime od njegovih prijatelja nije imala ništa zajedničkoga.

Kako se činilo, jedina osoba s kojom je Peggy bilo ugodno bio je njezin brat. S Hoopom je telefonom razgovarala svakodnevno.

- Nedostaje mi - požalila se Peggy Woodyju.

- Bi li voljela da dođe i nekoliko dana ostane s nama? - Ne može. -

Tada je pogledala muža i pakosno rekla: -

Ima posao.

Na raznim primanjima, Woody je pokušavao navesti Peggy da sudjeluje u razgovorima, ali vrlo brzo postalo bi jasno da ona nema što reći. Sjedila bi u uglu, šutjela, nervozno jezikom vlažila usne. Bilo je očito da se osjeća nelagodno.

83

Woodyjevi prijatelji znali su da, premda živi u vili Stanfordovih, nema puno veze s ocem i da živi od skromne rente koju mu je ostavila majka. Strast mu je bila polo a jahao je konje koje je posuđivao od prijatelja. U svijetu tog sporta igrači se rangiraju prema golovima. Deset golova najviša je ocjena. Woody je imao devet golova, a jahao je s Marianom Aguerreom iz Buenos Airesa, Wickyjem el Effendijem iz Texasa, Andresom Dinizom iz Brazila i još desecima vrhunskih igrača. Na svijetu je bilo tek oko dvanaest igrača s deset golova, a Woody je najviše od svega želio pridružiti im se.

- Znaš zašto, zar ne? - primijetio je jedan od njegovih prijatelja. - Otac mu je bio desetka.

Kako je znala da si Woody ne može priuštiti kupnju vlastitih konja za polo, Mimi Carson kupila mu je malu skupinu konja. Kada su je prijateljice upitale zbog čega je to učinila, rekla je: - Želim ga usrećiti, bez obzira na način.

Kad bi novi stanovnici Hobe Sounda pitali čime se Woody bavi, ljudi bi samo slijekali ramenima. A on je zapravo živio i drugi život, zarađujući na golfu, okladama na polo-susrete, posuđujući tuđe konje za polo, sudjelujući u utrkama jahti i, povremeno, uzimajući tuđe žene. .

Brak s Peggy raspadao se velikom brzinom, ali Woody to nikako nije želio priznati.

- Peggy - govorio bi - kada idemo na primanja, molim te, pokušaj sudjelovati u razgovoru.

- Zbog čega? Svi tvoji prijatelji misle da si predobar za mene.

- To nije istina - uvjeravao ju je Woody.

Jednom tjedno Literarni krug Hobe Sounda sastajao se u prostorijama golf kluba radi razgovora o najnovijim knjigama, nakon kojeg bi članice zajedno objedovale.

84

Tog dana, dok su dame objedovale, poslužitelj je prišao gospođi Pelletier. - Vani je supruga Woodrowa Stanforda. Voljela bi vam se

pridružiti.

Stol je obavila tišina.

- Uvedite je - rekla je gospođica Pelletier.

Trenutak kasnije Peggy je ušla u blagovaonicu. Imala je svježe opranu kosu i nosila izglačanu najbolju haljinu.

Stajala je pred njima i nervozno pogledavala skupinu žena.

Gospođa Pelletier kimne joj glavom, a onda ljubazno reče: - Gospodo Stanford...

Peggy joj se usrdno nasmiješila. - Da, gospodo.

- Nećemo vas trebati. Već imamo konobaricu. - Nakon tih riječi, gospoda Pelletier nastavila je jesti.

Kada je Woody čuo što se dogodilo, silno se razbjesnio. Uzeo ju je u zagrljaj. - Sljedeći me put pitaj prije nego učiniš takvo što, Peggy. Na takav ručak moraš biti pozvana.

- Nisam znala - rekla je ona zlovoljno.

- Sve je u redu. Danas idemo na večeru Blakeovima i želim...

- Neću ići!

- Ali prihvatili smo njihov poziv. - Ti idi.

- Ne želim ići bez... - Ja ne idem.

Woody je otišao sam, a nakon toga na sva je primanja počeo odlaziti bez Peggy.

Kući bi se vraćao u sva moguća doba noći i Peggy je bila uvjeren da je bio s drugim ženama.

Sve to promijenila je nesreća.

Dogodilo se to za vrijeme jednog polo-susreta. Woody je igrao na mjestu igrača broj tri, a član protivničke 85

momčadi, u pokušaju da udari loptu, nehotice je udario po nogama Woodyjeva konja. Konj je pao na zemlju i prebacio se na Woodyja. U bolničkoj ambulanti hitne pomoći liječnici su dijagnosticirali slomljenu nogu, tri napukla rebra i rupu na plućima.

Tijekom sljedeća dva tjedna izvedene su tri operacije i Woody je osjećao nepodnošljivu bol. Da bi mu je olakšali, liječnici su mu davali morfij. Peggy ga je posjećivala svakog dana. Hoop je doputovao iz New Yorka kako bi utješio sestru.

Fizička bol bila je nepodnošljiva i jedino olakšanje Woody bi osjetio nakon sredstava koje su mu liječnici i dalje propisivali. Činilo se da se promijenio vrlo brzo nakon povratka kući. U njega su se

odjednom počele javljati nagle i nasilne promjene raspoloženja. Čas bi bio uobičajeno gorljiv, a čas bi se neočekivano razbjjesnio ili pao u duboku potištenost. Za večerom, dok bi se smijao i šalio, Woody bi odjednom postao bijesan, počeo vrijeđati Peggy i onda razjareno izjurio van. Usred rečenice samo bi zašutio i utonuo u duboko sanjarenje. Počeo je zaboravljati. S nekim bi se nešto dogovorio i onda se u zakazano vrijeme ne bi pojavio na dogovorenom mjestu; pozivao bi ljude da ga posjete kod kuće, a onda ga u vrijeme njihova dolaska ne,bi bilo. Svi su se zabrinuli.

Ubrzo je počeo vrijeđati Peggy i pred drugima. Dok je jednog jutra nekom prijatelju donosila šalicu kave, Peggy je prolila nekoliko kapi, a Woody je podrugljivim tonom rekao: - Tko jednom stekne konobarsko iskustvo, više se ne oslobađa navike.

Na Peggy su se počeli vidjeti i tragovi fizičkog zlostavljanja, a kada bi je ljudi pitali što joj se dogodilo, izmišljala je razne izlike.

86

»Udarila sam se u vrata« ili »Pala sam« a sve to rekla bi vedrim tonom. Grad je bio razjaren. Sada su žalili Peggy. Ali kada bi Woody svojim nepredvidljivim ponašanjem ne

! koga uvrijedio, Peggy bi branila muža.

- Woody je pod velikim stresom - ustrajno bi tvrdila Peggy. - To nije onaj pravi Woody. - Nikome nije dopuštala da protiv njega bilo što kaže.

Dr. Tichner konačno je prvi na svjetlo iznio istinu. Jednog je dana pozvao Peggy u ordinaciju.

Bila je nervozna. - Nešto nije u redu, doktore?

On se na trenutak pomno zagledao u nju. Na obrazu je imala modricu, a oko joj je bilo natečeno.

- Peggy, znaš li ti da se Woody drogira?

Oči su joj se ispunile ogorčenjem. - Ne! Ne vjerujem u to! - Tada je ustala. - Neću slušati ovakve gluposti!

- Sjedni, Peggy. Bilo bi vrijeme da se suočiš s istinom. Svima ostalima to je već poprilično očito. I ti si zacijelo prinijetila promjenu u njegovu ponašanje. Čas je najsretniji čovjek na svijetu, priča kako je sve divno, a čas se želi ubiti.

Peggy je samo sjedila i promatrala ga, posve blijeda. - Ovisan je.

Ona stisne usne. - Ne - reče nepopustljivo. - Nije. - Jest. Moraš realno sagledati situaciju. Zar mu ne želiš pomoći?

- Naravno da želim! - Nervozno je kršila ruke. Učinila bih bilo što samo da mu pomognem. Bilo što.

- U redu. Onda počnimo. Želim da mi pomogneš smjestiti Woodyja u centar za rehabilitaciju. Pozvao sam ga da dođe u moju ordinaciju.

Peggy ga je najprije dugo promatrala. Potom kimne. Razgovarat ću s njim - reče tiho.

87

Tog poslijepodneva, kada je Woody ušao u ured dr. Tichnera, bio je euforičan. - Trebali ste me, doktore? Riječ je o Peggy, zar ne?

- Ne. Riječ je o tebi, Woody.

Woody ga iznenađeno pogleda. - O meni? Kakvih ja imam problema?

- Mislim da znaš kakvih imaš problema. - O čemu vi to govorite?

- Nastaviš li ovako, uništit ćeš i svoj i Peggyn život. Što uzimaš, Woody?

- Uzimam?

- Dobro si me čuo.

Usljedila je dugotrajna tišina. - Želim ti pomoći.

Woody je samo sjedio, nepomično zagledan u pod. Kada je konačno progovorio, glas mu je bio promukao. -

Imate pravo. Pokušavao sam se zavaravati, ali više ne mogu. - Sto uzimaš?

- Heroin.

- Bože sveti!

- Vjerujte mi, pokušavao sam prestati, ali... ne mogu. - Potrebna ti je pomoć, a postoje mjesta gdje ti je mogu pružiti.

Woody izmučeno reče: - Samo se nadam da imate pravo.

- Želim da odeš u kliniku Harbor Group u Jupiteru. Hoćeš li pokušati?

Oklijevao je samo kratko. - Hoću.

- Tko ti dobavlja heroin? - upita ga dr. Tichner. Woody odmahne glavom. - To vam ne mogu reći. - U redu. Sve ću ti dogovoriti na klinici.

88

Sutradan ujutro dr. Tichner je sjedio u uredu šefa po

licije. - Netko mu dobavlja heroin - reče dr. Tichner, ali ne želi mi reći tko.

Šef policije Murphy pogleda dr. Tichnera i kimne. Mislim da znam o kome je riječ.

Bilo je nekoliko potencijalno sumnjivih osoba. Hobe Sound je malen, tako da svatko zna tko se čime bavi.

U ulici Bridge nedavno je otvorena prodavaonica alkoholnih pića koja je stanovnicima Hobe Sounda dostavljala robu u svako doba dana i noći.

Jedan liječnik s mjesne klinike već je bio kažnjavan zbog pretjeranog propisivanja lijekova.

Godinu dana ranije otvorena je i rekreacijska dvorana, koja se nalazila na drugoj strani plovnoga kanala.

Govorkalo se da trener rabi steroide i da za dobre mušterije na raspolaganju ima i druge stvari.

Ali, šef policije Murphy sada je mislio ne drugu osobu. Tony Benedotti godinama je radio kao vrtlar za brojne obitelji iz Hobe Sounda. Završivši studij hortikulture, uživao je provoditi dane u stvaranju lijepih vrtova. Vrtovi i travnjaci za koje se brinuo bili su najljepši u Hobe Soundu. Bio je to povučeni muškarac koji se malo družio s drugima, tako da su i ljudi za koje je radio o njemu znali vrlo malo. Nekako se činilo da je prestručan da bi bio vrtlar i ljude je silno zanimala njegova prošlost.

Murphy ga je pozvao u svoj ured. - Sjednite - naloži mu Murphy. - Došlo je do nekih problema?

- Da. Vi ste školovan čovjek, zar ne? - Da.

89

T / . I~

Šef policije nagne se unatrag i leđima se nasloni na naslon. - Kako to da ste onda vrtlar?

- Volim prirodu. j - Što još volite?

- Ne razumijem...

- Koliko se dugo bavite vrtlarstvom?

Benedotti ga zbunjeno pogleda. - Je li se netko od mojih klijenata tužio?

- Samo mi odgovorite na pitanje. - Oko petnaest godina.

- Imate lijepu kuću i jahtu?

- Da.
- Kako si sve to možete priuštiti od onoga što zarađujete kao vrtlar? Benedotti reče: - Kuća je skromna, a ni jahta nije osobito velika.
- Možda ponešto zarađujete i sa strane. - Što to...?
- Radite i za neke ljude iz Miamijsa, zar ne? - Da.
- Ovdje ima puno Talijana. Činite li im kada kakve male usluge?
- Kakve usluge?
- Poput prodaje droge.

Benedotti ga užasno pogleda. - Bože sveti! Dakako da ne.

Murphy se sada nagne prema njemu. - Da vam nešto kažem, Benedotti... Već vas neko vrijeme držim na oku.

Razgovarao sam s nekolicinom ljudi za koje radite. Oni ovdje više ne žele ni vas ni vaše prijatelje iz mafije. Je li vam to jasno?

90

Benedotti na trenutak čvrsto stisne kapke, a onda ponovno otvori oči. - Vrlo jasno.

- Odlično. Očekujem da sutra više nećete biti u gradu. Ovdje vas više ne želim vidjeti.

Woody Stanford ostao je u klinici Harbor Group tri tjedna, a kada je izašao, bio je to onaj nekadašnji Woody -

šarmantan, ljubazan, pravi dobitak za svako društvo. Vratio se igranju pola, jašući na konjima Mimi Carson.

U nedjelju se slavila osamnaesta godišnjica osnutka Polo i golf kluba Palm Beach i South Shore Boulevard bio je zakrčen prometom dok se tri tisuće navijača okupljalo na igralištu za polo. Svi oni jurili su prema ložama na zapadnoj strani ili tribinama na suprotnoj strani terena. U današnjoj utakmici sudjelovat će neki od najboljih igrača svijeta.

Kao njezina gošća, Peggy je sjedila u loži s Mimi Carson.

- Woody mi je rekao da ti je ovo prvi polo-susret, Peggy. Zašto te dosada nije bilo ni na jednoj utakmici? Peggy obliže usne. -)a.., valjda sam uvijek bila odviše

nervozna da bih gledala Woodyja kako igra. Ne želim da se ponovno ozlijedi. Ovaj je sport vrlo opasan, zar ne?

Mimi zamišljeno reče: - Kada imaš osmoricu igrača, od kojih svatko ima po osamdesetak kilograma i njihove konje od po četiristo

kilograma, koji na igralištu od tristo metara jure jedni prema drugima brzinom od šezdesetak kilometara na sat... da, nesreće su moguće.

Peggy zadrhti. - Ne bih mogla podnijeti kada bi se Woodyju ponovno nešto dogodilo. Uistinu ne bih. Poludjet ću od brige za njega.

Mimi Carson obzirnim tonom reče: - Budi bez brige. On je jedan od najboljih. Znaš, učio ga je Hector Barrantas.

91

Peggy je pogleda, ništa ne shvaćajući. - Tko?

- To je igrač s deset golova. Jedna od legendi ove igre. - Oh...

U tom trenutku publikom se pronio žamor. Konji su se počeli raspoređivati terenom.

- Sto se dogac~a? - upita Peggy.

- Upravo su završili zagrijavanje. Sada su spremni za početak susreta.

Na terenu su se dvije momčadi pod užarenim suncem počele postavljati na početne pozicije, pripremajući se za sučevo ubacivanje lopte.

Woody je izgledao predivno, onako preplanuo, u dobroj formi i spretno - pripravan za bitku. Peggy mu mahne i dobaci mu poljubac.

Obje momčadi sada su bile na početnim pozicijama, igrači poredani rame uz rame. Igrači su držali palice na zemlji, iščekujući ubacivanje.

- Susret se obično sastoji od šest dijelova - objasni Ivfimi Carson. - Svaki dio traje sedam minuta, a završava oglašavanjem zvona. Tada slijedi kratak odmor. Pritom svaki put mijenjaju konje. Pobjeđuje momčad koja postigne najviše golova. ~

- Aha...

Mimi upita koliko Peggy zapravo razumije.

Na terenu su oči igrača bile prikovane za suca, u iščekivanju ubacivanja lopte. Sudac pogleda prema gledalištu, a onda bijelu plastičnu loptu iznenada ubaci između dva reda igrača. Utakmica je počela.

Igralo -se vrlo brzo. Woody se prvi domogao lopte i snažno je udario. Lopta je pojurila prema igraču protivničke momčadi. Taj je igrač galopom pojurio za njom. Woody mu

92

je prišao i svojom palicom zakvačio njegovu, kako bi mu

pokvario udarac.

i - Zašto je Woody to učinio? - upitala je Peggy.

Ć Mimi Carson joj objasni: - Kada ti protivnik dobije ° loptu, dopušteno je zakvačiti njegovu palicu kako ne bi mogao dati gol ili dodati loptu. Woody će sada udariti i tako pokušati oteti loptu.

Sve se odvijalo tako brzo da je bilo gotovo nemoguće pratiti igru.

Iz gledališta su dopirali povici: - Sredina... ; - Ograda...

- Ostavi je...

A igrači su punom brzinom jurili terenom. Konji obično čistokrvne ili tri četvrtine čistokrvne životinje - bili su zaslužni za sedamdeset pet posto uspješnih poteza svojih jahača. Konji su morali biti brzi i imati ono što igrači nazivaju osjećajem za polo, odnosno sposobnost da predosjete svaki jahačev pokret.

Woody je tijekom prva tri dijela igre bio fantastičan, u svakome od njih postižući po dva gola, što je publika nagrađivala bučnim klicanjem. Činilo se da je njegova palica posvuda. Bio je to onaj stari Woody Stanford, koji jaše poput vjetra, neustrašiv. Na kraju petog dijela Woodyjeva je momčad već imala znatnu prednost. Igrači su s terena otišli na odmor.

U trenutku kada je prolazio ispred Peggy i Mimi, koje su sjedile u prvome redu, objema im se nasmiješio.

Peggy se uzbuđeno okrene prema Mimi Carson. - Nije li divan?

Mimi pogleda Peggy. - Da. U svakom pogledu.

93

Woodyjevi suigrači odreda su mu čestitali. - Savršeno, stari moj! Bio si fantastičan! - Odlična igra!

- Hvala.

- Idemo sada na teren da ih još malo isprašimo. Nemaju šanse!

Woody se široko nasmiješi. - Nema problema. Promatrao je suigrače kako izlaze na igralište i odjednom osjetio iscrpljenost. Preforsirao sam se, razmišljao je. Zapravo još nisam bio spreman za povratak igri. Neću izdržati do kraja. Izađem li na teren, samo ću ispasti smiješan. Obuzela ga je panika, a srce mu je počelo snažno udarati.

Treba mi malo stimulacije. Ne! Neću to učiniti. Ne mogu. Obećao sam. Ali, dečki me čekaju. Učinit ću to još samo jednom i nikada

više. Kunem se pred Bogom, ovo je posljednji put. Potom je otišao do automobila i otvorio pretinac ispred suvozačeva mjesta.

Kada se vratio na igralište, Woody je već tiho pjevušio, a oči su mu bile ne prirodno blistave. Domahnuvši publici, pridružio se suigračima. Ne trebaju mi čak ni suigrači, razmišljao je. I sam bih mogao isprašiti ove jadnike. Ja sam najbolji igrač na cijelom prokletome svijetu. Tiho se smijuljio.

Nesreća se dogodila tijekom posljednjeg, šestog, dijela igre, premda su neki gledatelji kasnije ustrajno tvrdili da nije bila riječ ni o kakvoj nesreći.

Konji su bili natisnuti i zajedno su jurili prema голу, a Woody je vodio loptu. Krajičkom oka ugledao je jednog od protivničkih igrača kako mu se približava. Spretnim udarcem unatrag uputio je loptu iza konja. Ondje ju je preuzeo Rick Hamilton, najbolji igrač protivničke momčadi, koji je sada počeo juriti prema голу. Woody je za njim pošao punim trkom. Pokušao je zakvačiti Hamiltonovu palicu i promašio.

94

Konji su se približavali голу. Woody je očajnički pokušavao doći do lopte, svaki put promašujući željeni cilj.

U trenutku kada se Hamilton približio голу, Woody je hotimice skrenuo konja kako bi se sudario s Hamiltonovim konjem i tako ga udaljio od lopte. Hamilton i njegov konj stropoštali su se na tlo. Publika je poskočila na noge, bučno protestirajući. Sudac je ljutito zazviždao i podignuo ruku.

Prvo pravilo pola glasi: kada igrač ima loptu i kreće se prema голу, nije dopušteno presijecati njegov smjer kre-tanja. Svaki igrač koji prelazi tu crtu stvara opasnu situaciju i čini prekršaj.

Igra je prekinuta.

Sudac je prišao Woodyju i s bijesom u glasu rekao: To je bio namjeran prekršaj, gospodine ~Stanford!

Woody se nacerio. - Ja nisam kriv! Njegov prokleti konj...

- Protivnici dobivaju kazneni udarac.

Taj dio susreta pretvorio se u pravu katastrofu. Još dvaput, u razmaku od tri minute, Woody je na očit način povrijedio pravila. Iz kaznenih udaraca protivnička je strana postigla još dva gola. Svaki put protivnici su dobili po jedan slobodan udarac na nebranjeni gol.

U posljednjih trideset sekundi utakmice, protivnici su uspjeli dati i pobjednički gol.

~ Ono što je bila sigurna pobjeda, pretvorilo se u strašan poraz.

U loži, Mimi Carson ostala je zaprepaštena tako neočekivanim obratom.

Peggy je samo plaho rekla: - Nije završilo dobro, zar ne?

Mimi se okrene prema njoj. - Ne, Peggy. Na žalost, nije.

95

Jedan od klupskih poslužitelja tada priđe njihovoj loži. - Gospođice Carson, mogu li na trenutak razgovarati s vama? '

Mimi Carson obrati se Peggy. - Oprosti na trenutak. Peggy ih je promatrala kako odlaze.

Nakon susreta Woodyjeva je momčad sjedila u tišini. Woody je bio odviše postidjen da bi bilo koga pogledao. U

tom trenutku žurno mu priđe Mimi Carson.

- Woody, bojim se da imam užasne, užasne novosti. - Ona mu spusti ruku na rame. - Otac ti je mrtav. Woody podigne pogled i stane odmahivati glavom.

Tada zajeca. - Ja... Ja sam kriv. Ja sam po... pogriješio. - Ne. Ne smiješ kriviti sebe. Nisi ti kriv.

- Da, jesam - govorio je Woody kroz plač. - Kako ne razumiješ? Da nije bilo onih mojih kaznenih udaraca, svakako bismo pobijedili.

11.

Julia Stanford nikada nije ni upoznala oca, a on je sada bio mrtav, tek crni naslov u Kansas City Staru: MAGNAT HARRY STANFORD UTOPIO SE NA PUČINI! Nepomično je sjedila i promatrala njegovu fotografiju na naslovnoj stranici novina, ispunjena proturječnim osjećajima. Trebam li ga mrziti zbog načina na koji je postupio prema mojoj majci ili ga trebam voljeti jer mi je otac? Trebam li osjećati krivnju zbog toga što mu se nikada nisam ni pokušala javiti ili trebam biti bijesna zbog toga što me on nikada nije pokušao potražiti?

Sada to ionako više nije važno, razmišljala je. Više ga nema.

96

Otac je za nju bio mrtav cijeloga života, a sada je ponovno umro, na prijearu joj oduzevši nešto za što nije imala riječi. Posve neobjašnjivo, snažno ju je obuzeo osjećaj gubitka. Glupačo, pomisli Julia. Kako mi može nedostajati netko koga nikada nisam ni poznavala? Ona sada ponovno pogleda novinsku fotografiju. Imam li na sebi išta njegovoga? Julia se zagleda u zrcalo na zidu. Oči. Imam jednake takve tamnosive oči.

Potom ode do ormara u svojoj spavaćoj sobi i iz njega izvadi staru, pohabanu kartonsku kutiju, iz koje izvuče album uvezan u kožu. Spusti se na rub kreveta i potom ga otvori. Sljedeća dva sata pomno je pregledavala dobro joj poznati sadržaj. U njemu su se nalazile bezbrojne fotografije njezine majke u odori guvemante, s Harryjem Stanfordom, gospodom Stanford i njihovo troje male djece. Većina fotografija snimljena je na njihovoj jahti, u Rose Hillu ili u vili u Hobe Soundu.

Julia u ruku uzme požutjele izreske iz novina u kojima se opisivao skandal koji se prije toliko godina dogodio u Bostonu. Izbljedjeli naslovi bili su senzacionalni:

UUBIIIFWA 6WUEZDO U BEIICAW NILLU SKIIND1L
MILI111RDER11 DIIRRY11 STIIWFARD1

SIIMOUBOISTIIA M16N1TOIIE SOPR06E

GUIIERN11NT1 RASEMIIRY NELSON IE WES11U1 Deseci trač-
rubrika bili su prepuni aluzija i insinuacija.

Julia je još dugo ostala tako sjediti, izgubljena u prošlosti.

Rodila se u Bolnici sv. Josipa u Milwaukeeju. Prva sjećanja vezana su joj uz turobne stanove u zgradama bez dizala i stalna preseljenja

iz grada u grad. Bilo je razdoblje kada uopće nije bilo novca i kada je za jelo bilo vrlo malo toga. Majka joj je neprestano bila bolesna i teško je dolazila 97

do stalnog zaposlenja. Djevojčica je vrlo brzo naučila ne tražiti igračke i nove haljine.

Julia je pošla u školu s pet godina, a djeca iz razreda rugala su joj se jer je svakoga dana nosila istu haljinu i izli-zane cipele. Kada bi je druga djeca zadirkivala, Julia bi im se suprotstavljala. Bila je buntovne naravi, tako da su je redovito odvodili ravnatelju. Nastavnici nisu znali što bi s njom. Neprestano je upadala u nevolje. Bili bi je i izbacili iz škole da nije bilo jedne stvari: bila je najbistriji učenik u razredu.

Majka je Juliji rekla da joj je otac umro, a ona se s time pomirila. Ali kada joj je bilo dvanaest godina, Julia je slučajno naišla na album prepun fotografija na kojima je bila njezina majka sa skupinom nepoznatih osoba.

- Tko su ovi ljudi? - upitala ju je Julia. . Julijina majka tada je zaključila da je kucnuo čas.

- Sjedni, dušo. - Uhvativši Juliju za ruku, čvrsto ju je stisnula. Ovakvu novost nije bilo moguće priopćiti na taktičan način. - Ovo je tvoj otac, tvoja polusestra i tvoja dva polubrata.

Julia ju je zbunjeno promatrala. - Ne razumijem. Istina je konačno izašla na svjetlo dana, razarajući Julijin mir.

Otac joj je živ! I ima polusestru i dva polubrata. Bilo je to previše, previše da bi se moglo samo tako pojmiti. -

Zašto... zašto si mi lagala?

- Bila si premlada da bi to shvatila. Tvoj otac i ja imali smo... vezu. On je bio oženjen i ja... morala sam otići kako bih te rodila.

- Mrzim ga! - reče Julia. - Ne smiješ ga mrziti.

- Kako ti je to mogao učiniti? - pitala je odlučno. - Za to što se dogodilo ja sam kriva jednako koliko i on. -

Svaka riječ donosila joj je još veću patnju. - Tvoj

98

je otac bio vrlo privlačan muškarac, a ja sam bila mlada i lakomislena. Znala sam da od naše veze nikada ne može biti ništa. Rekao mi je da me voli... ali imao je ženu i djecu. L.. i onda sam zatrudnjela. - Bilo joj je teško nastaviti. Priče se dočepao neki

novinar, tako da se to odjednom pojavilo u svim novinama. Pobjegla sam.

Namjera mi je bila da mu se ti i ja vratimo, no njegova se žena ubila i ja... više se nikako nisam mogla pojaviti pred njim i pred njegovom djecom. Razumiješ... ja sam bila kriva. Stoga ne krivi njega.

Ali postojao je i dio priče koji Rosemary nikada nije ispričala Juliji. Kada se dijete rodilo, službenica u bolnici rekla je: - Upisujemo podatke za rodni list. Dijete će se zvati Julia Nelson?

Rosemary je već zaustila kako bi rekla da, a onda je odlučno pomislila: Ne! To je kći Harryja Stanforda. Ima pravo na njegovo prezime i potporu.

= Moja kći zove se Julia Stanford.

Potom je pisala Harryju Stanfordu, obavještavajući ga o Julijinu rođenju. Nikada joj nije odgovorio.

Juliju je opčinjala pomisao na to da ima obitelj za koju nije ni znala, kao i činjenica da su te osobe toliko poznate da se o njima piše i u novinama. Otišla je u knjižnicu i pročitala sve do čega je uspjela doći o Harryju Stanfordu. O njemu je pronašla na desetke članaka. Bio je milijarder i živio u jednom posve drugome svijetu, svijetu iz kojeg su Julia i njezina majka bile posve isključene.

Jednoga dana, kada je netko iz razreda počeo zadirkivati Juliju zbog toga što je siromašna, ona je prkosno odgovorila: - Nisam siromašna! Moj je otac jedan od najbogatijih ljudi na svijetu. Imamo jahtu i zrakoplov i deset predivnih kuća.

To je čula i nastavnica. - Julia, dođi ovamo.

99

Julia je prišla nastavničinu stolu. - Ne smiješ tako lagati.

- Ne lažem - odvratila je Julia. - Moj je otac milijarder! Poznaje se s predsjednicima i kraljevima!

Nastavnica je pogledala djevojčicu koja je pred njom stajala u izlizanoj pamučnoj haljini i rekla: - Julia, to nije istina.

- Istina je! - rekla je Julia nepopustljivo. Nastavnica ju je uputila ravnatelju. Nakon toga u školi više nijednom nije spomenula oca.

Julia je spoznala da se ona i majka stalno sele iz grada u grad zbog medija. Ime Harryja Stanforda neprestano se pojavljivalo u novinama i televizijskim vijestima, a žuti tisak i dalje je nastavljao prekopavati

po onom davnome skandalu. Nakon upornog istraživanja, novinari bi nakon nekog vremena doznali tko je Rosemary Nelson i gdje živi, a ona bi onda morala s Julijom pobjeći.

Julia je pročitala svaki članak koji bi se pojavio o Harryju Stanfordu i svaki put dolazila u iskušenje da ga nazove. Željela je vjerovati da je on sve te godine očajnički tražio njezinu majku. Nazvat ću ga i reći: - Ovdje tvoja kći. Želiš li nas vidjeti...

A on bi im onda došao i ponovno se zaljubio i oženio se njezinom majkom i potom bi svi živjeli zajedno i sretno.

Julia Stanford izrasla je u vrlo lijepu mladu ženu. Imala je sjajnu tamnu kosu, nasmijane, pune usne, očeve blistave sive oči i skladno tijelo. Ali kada bi se nasmiješila, ljudi bi zaboravljali na sve ostalo osim tog osmijeha.

Zbog toga što su se morali tako često seliti, Julia se školovala u pet različitih saveznih država. Preko ljeta radila 100

je kao prodavačica u robnim kućama, prodavaonicama ili na hotelskim recepcijama. Uvijek je bila odlučno samostalna.

Kada je s pomoću stipendije završila colege, živjeli su u Kansas Cityju, u državi Kansas. Nije točno znala što bi započela u životu. Pod dojmom njezine ljepote, prijatelji su joj predlagali da postane filmska glumica.

- Preko noći bi postala zvijezda!

Julia je tu zamisao odbacila nehajnim odgovorom: Tko još želi svakoga jutra ustajati tako rano?

Ali pravi razlog zbog kojeg je to nije zanimalo bilo je to što je, iznad svega, žudjela za privatnošću. Juliji se činilo da novinari cijelog života progone i nju i majku zbog onoga što se dogodilo prije toliko godina.

Julijin san o tome kako će jednoga dana sjediniti majku i oca raspršio se na dan majčine smrti. Juliju je taj gubitak posve shrvao. Moj otac za to mora dox'nati, razmišljala je. Majka je bila dio njegova života. Potražila je telefonski broj sjedišta njegove tvrtke u Bostonu. Javila joj se službenica na centrali.

- Dobro jutro. Stanford Enterprises. Julia je oklijevala.

- Stanford Enterprises. Halo? Mogu li vam pomoći? Julia je polagano spustila slušalicu. Majka ne bi željela da ga naxovern.

Sada je bila sama. Bez igdje ikoga.

Julia je majku pokopala na groblju Memorial Park u Kansas Cityju. Na pogrebu nije bilo drugih ožalošćenih.

Julia je stajala uz grob i razmišljala: To nije u redu, mama. Pogriješila si samo jednom i zbog toga ispaštala cijeloga života. Tako mi je žao što ti nikako nisam mogla ublažiti bol. Jako te volim, 101

mama. Uvijek ću te voljeti. Od svih godina majčina života ostala joj je samo zbirka starih fotografija i novinskih izrezaka.

Sada, kada više nije imala ni majku, Julia je počela misliti samo na obitelj Stanford. Bila je to bogata obitelj. Za pomoć bi se mogla obratiti njima. Nikada, zaključila je. To nikako nakon onoga kako je Harry Stanford postupio s mojom majkom.

Ali nekako je morala zaraditi za život. Pred njom je bila odluka o odabiru životnog poziva. Ironično je razmišljala: Možda postanem neurokirurg.

Ili slikarica?

Operna pjevačica? Fizičarka?

Astronautica? Zadovoljila se većemjim tečajem za tajnice na collegeu za odrasle u Kansas Cityju.

Dan nakon završetka tečaja, Julia je otišla u agenciju za zapošljavanje. Desetak nezaposlenih osoba čekalo je razgovor sa službenikom. Pokraj Julije, u čekaonici je sjedila privlačna žena njezinih godina.

- Bok! Ja sam Sally Connors. - Julia Stanford.

- Danas moram dobiti posao - požalila se Sally. - Izbacili su me iz stana.

Julia je u tom trenutku začula svoje ime. - Sretno! - reče joj Sally.

- Hvala.

Julia uđe u ured savjetnice za zapošljavanje. - Sjednite, molim.

- Hvala.

102

- U vašoj prijavi piše da ste završili college i da imate iskustva u sezonskim poslovima. A iz škole za tajnice dobili ste odlične preporuke. - Ona tada pogleda dosje koji joj je stajao na stolu. - Stenografirate devedeset riječi u minuti i tipkate šezdeset riječi u minuti?

- Tako je, gospoc~o.

- Čini mi se da imam nešto upravo za vas. Jedna mala arhitektonska tvrtka traži tajnicu. Plaća, bojim se, nije osobito velika...

- Ne smeta mi - reče Julia brzo.

- U redu. Uputit ću vas onamo. - Ona tada Juliji preda komadić papira na kojem je bilo natipkano neko ime s adresom. - Na razgovor će vas primiti sutra u podne.

Julia se sretno nasmiješi. - Hvala. - Obuzelo ju je veliko uzbuđenje.

Kada je Julija izašla iz ureda, pozvali su Sally. - Nadam se da će ti nešto pronaći - reče Julia. - Hvala.

Bez razmišljanja, Julia tada odluči ostati i pričekati je. Deset minuta kasnije, kada je Sally izišla iz ureda, radosno se smiješila.

- Dobila sam priliku za razgovor s poslodavcem! Nekoga je nazvala i sutra idem u osiguravajući zavod American Mutual radi posla u prijamnome uredu. Kako si ti prošla?

- I ja ću to doznati sutra.

. - Uvjerena sam da ćemo uspjeti. Kako bi bilo da ovo proslavimo zajedničkim ručkom?

- Može.

Za objedom su puno razgovarale i već od prvoga trena među njima se razvilo prisno prijateljstvo.

103

- Gledala sam jedan stan u Overland Parku - rekla joj je Sally. - Ima dvije spavaće sobe i kupaonicu, kuhinju i dnevnu sobu. Uistinu je zgodan. Sama si to ne mogu priuštiti, ali kada bismo nas dvije...

Julia se nasmiješi. - To bi mi se sviđalo. - Tada stisne palce. - Ako dobijem posao.

- Dobit ćeš ga! - umiri je Sally.

Dok je išla prema uredu tvrtke Peters, Eastman ~ Tolkin, Julia je razmišljala: Ovo bi mogla biti velika prilika.

Tko zna kamo bi me ovaj posao sve mogao odvesti. Jer ovo nije tek bilo kakav posao. Radit ću za arhitekta.

Zanesenjake koji grade i oblikuju gradove, koji iz kamena, čelika i stakla stvaraju ljepotu i čudesne oblike.

Možda ću i ja početi studirati arhitekturu, kako bih im mogla pomagati i postati dijelom tog sna.

Ured se nalazio u neuglednoj staroj poslovnoj zgradi u Amour Boulevardu. Julia se dizalom popela do drugoga kata, izišla i stala pred izgrebenim vratima na kojima je pisalo PETERS, EASTMAN & TOLKIN, ARHITEKTI.

Duboko udahnuvši kako bi se primirila, otvorila ih je.

Tri muškarca čekali su je u prijamnome uredu, pomno je promatrajući kako ulazi.

- Došli ste radi posla tajnice? - Tako je, gospodine.

- Ja sam A1 Peters. - Onaj ćelavi. - Bob Eastman. - Onaj s repićem.

- Max Tolkin. - Onaj s trbuhom.

Sva trojica izgledali su kao da im je negdje oko četrdeset godina.

- Koliko smo čuli, ovo vam je prvi posao na dužnosti tajnice... - reče Al Peters.

104

- Da, tako je - odvrati Julia. Potom brzo doda: - Ali vrlo brzo učim. I jako ću se truditi. - Odlučila je zasada ne spominjati zamisao o upisu na studij arhitekture. S tim će pričekati dok je bolje upoznaju.

- U redu, iskušat ćemo vas - reče joj Bob Eastman - i vidjeti kako vam ide.

Julia je bila ushićena. - O, hvala vam! Neću vas... - Što se tiče plaće... - reče Max Tolkin. - Na žalost, u početku vam ne možemo plaćati puno...

- Nema problema - reče Julia. - Ja...

- Tri stotine na tjedan - reče joj A1 Peters.

Imali su pravo. To nije osobit novac. Julia se brzo odluči. - Prihvaćam.

Njih se trojica pogledaju i izmijene osmijehe.

- Odlično! - reče Al Peters. - Dođite da vam pokažem gdje je što.

Razgledavanje ureda potrajalo je tek nekoliko sekundi. Iz prijamnog ureda ulazilo se ~u tri malena ureda koji su izgledali kao da ih je opremila lojska spasa. U nužnik se ulazilo iz hodnika. Sva trojica bili su arhitekti, no Al Peters vodio je poslovanje, Bob Eastman bio je trgovac, dok se Max Tolkin bavio gradnjom.

- Radit ćete za svu trojicu - reče joj Peters.

- U redu. - Julia je znala da će im ubrzo postati neophodna.

A1 Peters pogleda na sat. - Sada je pola jedan. Jesmo li za ručak?

Julia osjeti uzbuđenje. Sada je dio ekipe. Poxivaju me na ručak.

On se tada obrati Juliji. - Malo dalje u ulici nalazi se prodavaonica delikatesa. Ja ću sendvič od sušene govedine na raženome kruhu sa senfom, salatu od krumpira i kolač od dizanoga tijesta.

105

k

- Oh... - Toliko od poziva na ručak.

Tolkin reče: - Ja ću dimljenu govedinu i pileću juhu. - Može, gospodine.

Tada se javi i Bob Eastman. - Ja ću pirjanu govedinu i neki gazirani sok.

- O, da, i dobro pazite da sušena govedina ne bude masna - reče joj Al Peters.

- Nemasna sušena govedina.

Max Tolkin reče: - Pazite da juha bude vruća. - Može. Vruća juha.

Bob Eastman reče: - Donesite mi coca-colu bez šećera. - Cola bez šećera.

- Evo i nešto novca. - Al Peters pruži joj novčanicu od dvadeset dolara.

Deset minuta kasnije Julia se našla u prodavaonici, gdje je razgovarala s prodavačem. - Jedan sendvič od ne-masne sušene govedine na raženome kruhu sa senfom, salatu od krumpira i kolač od dizanoga tijesta. Sendvič od dimljene govedine i vrlo vruću pileću juhu. I pirjanu govedinu i colu bez šećera.

Muškarac kimne. - Radiš za Petersa, Eastmana i Tolkina, ha?

Julia i Sally sljedećeg su se tjedna preselile u stan u Overland Parku. Stan se sastojao od dviju malih spavaćih soba, dnevne sobe s namještajem koji je preživio previše stanara, malene kuhinje, sćušne blagovaonice i kupaonice. Ovaj stan nitko nikada neće zabunom zamijeniti sa Ritz, pomislila je Julia.

- Kuhat ćemo naizmjenice - predložila je Sally. - Može.

Sally je priredila prvo jelo. Bila je to prava poslastica.

106

. Sljedeći put bio je red na Juliji. Sally je pojela jedan zalogaj Julijine večere i onda joj rekla: - Julia, nemam životno osiguranje. Što kažeš na to da ja kuham, a ti spremaš?

Dvije su se cimerice slagale dobro. Vikendom bi odlazile gledati filmove u Glenwood 4 i u kupovinu u Bannister Mall. Odjeću su

kupovale u jeftinom Super Flea Houseu. Jednom na tjedan večerale su u nekom jeftinom restoranu - Stephenson's Old Apple Farmu ili Cafe Maxu, gdje bi jele specijalitete sa Sredozemlja. Kada bi im novčane prilike to dopuštale, navratile bi u Charlie Charlies i slušale jaxx.

Julia je voljela posao u Peters, Eastman & Tolkinu. Reći da toj tvrtki nisu cvjetale ruže značilo bi uljepšavati pravo stanje stvari. Klijenata je bilo malo. Julia je imala osjećaj da osobito ne pridonosi oblikovanju izgleda grada, ali je uživala u društvu trojice šefova. Oni su joj bili nešto poput nadomjestka za obitelj. Svatko od njih povjeravao je probleme Juliji. Ona je bila sposobna i učinkovita i vrlo je brzo reorganizirala rad u cijelome uredu.

Julia je odlučila nešto poduzeti u vezi s nedostatkom clijenata. Ali što? Ubrzo je došla do rješenja. U Kansas City Staru objavljen je članak o radnome ručku na kojem će se okupiti članice nove organizacije poslovnih žena.

Predsjednica udruge bila je Susan Bandy.

Sutradan u podne Julia je rekla Alu Petersu: - Možda malo zakasnim u povratku s ručka.

On joj se nasmiješi. - Nema problema, Julia. - Tada pomisli koliko su sretni što su je dobili.

Julia je stigla u Plaza Inn i odmah pošla u dvoranu u kojoj je priređen ručak. Žena koja je sjedila za stolom pokraj vrata upita je: - Mogu li vam pomoći?

107

,

- Da. Došla sam na ručak Poslovnih žena. - A zovete se...?

- Julia Stanford.

Zena pogleda popis koji je ležao pred njom. - Na žalost, ovdje ne vidim vaše...

Julia se nasmiješi. - Nije li to tipično za Susan? Morat ću s njom ozbiljno popričati. Ja sam izvršna tajnica u tvrtki Peters, Eastman i Tolkin.

Zena ju je neodlučno promatrala. - Ovaj...

- Budite bez brige. Idem sama potražiti Susan.

U dvorani se nalazila skupina elegantno odjevenih žena zaokupljenih razgovorom. Julia priđe jednoj od njih. -

Gdje je Susan Bandy?

- Ondje je... - Ona joj pokaže visoku, naočitu ženu četrdesetih godina.

Julia joj pristupi. - Dobar dan. Ja sam Julia Stanford. - Dobar dan.

- Radim za tvrtku Peters, Eastman i Tolkin. Uvjerena sam da ste čuli za njih.

- Pa, ja...

- Riječ je o arhitektonskoj tvrtki koja na području Kansas Cityja bilježi najbrži rast prometa.

- A tako...

- Nemam puno vremena, ali voljela bih pripomoći vašoj organizaciji koliko god je to moguće.

- Pa, to je vrlo ljubazno od vas, gospođice...? - Stanford.

To je bio početak.

U organizaciji Poslovne žene bila je predstavljena većina vodećih tvrtki Kansas Cityja. Julia je za tren oka s njima

108

uspostavila brojne veze. Najmanje jednom na tjedan ručala je s jednom ili više članica.

- Naša će tvrtka graditi novu zgradu u Olatheu. I Julia bi odmah novosti prenosila šefovima.

' - Gospodin Hanley želi graditi vtkendicu u Tonganoxieu.

I prije nego što bi itko drugi za to mogao doznati, tvrtka Peters, Eastman S3 Tolkin imala je posao.

Bob Eastman jednog je dana pozvao Juliju i rekao joj: - Zaslužila si povišicu, Julia. Odlično radiš svoj posao.

Vraški si dobra tajnica!

- Hoćete li mi učiniti jednu uslugu? - upitala ga je Julia.

- Svakako.

- Samo me zovite izvršnom tajnicom. To će uvelike pripomoći mome ugledu.

S vremena na vrijeme Julia bi u novinama pročitala pokoji članak o ocu ili na televiziji vidjela neku emisiju u kojoj bi odgovarao na novinarska pitanja. Nikada ga nije spominjala ni pred Sally ni pred bilo kojim od poslodavaca.

U mlađim danima Julia je, između ostalog, sanjarila o tome da će je, poput Dorothy, jednoga dana nešto odnijeti iz Kansasa i prenijeti

na neko prelijepo, čarobno mjesto. Bilo bi to mjesto prepuno jahti, privatnih zrakoplova i velikih vila. Ali sada, nakon vijesti o očevoj smrti, taj je san zauvijek okončan. No dobro, barem mi se ispunio onaj dio sna o Kansasu, pomislila je sarkastično.

Nemarn više nikoga od obitelji. Ali imam, ispravi se Julia. Imam dva polubrata i polusestru. Oni su mi obitelj.

Da ih po

1 Djevojčica iz Čarobnjaka ix Oxa - prim. prev.

109

sjetim? Dobra zamisao? Loša zamisao! Pitam se što bismo mislili jedni o drugima...

Njezina odluka pokazala se pitanjem koje će odlučivati o životu i smrti.

12.

Bilo je to okupljanje klana stranaca. Prošle su već godine otkako su se posljednji put vidjeli ili čuli.

Sudac Tyler Stanford doputovao je u Boston zrakoplovom.

Kendall Stanford Renaud doletjela je iz Pariza. Marc Renaud iz New Yorka je stigao vlakom. Woody Stanford i Peggy dovezli su se automobilom iz Hobe Sounda.

Nasljednicima je javljeno da će se pogrebni obred obaviti u crkvi King's Chapel. Ulica ispred crkve bila je zatvorena, a policija je pazila na masu gledatelja koji su došli vidjeti dolazak uglednika. Među njima je bio potpredsjednik Sjedinjenih Američkih Država, kao i senatori, veleposlanici i državnici koji su doputovali čak iz Turske i Saudijske Arabije. Za života je Harry Stanford ostavio dubok i širok trag, tako da će svih sedamsto mjesta u crkvi biti ispunjeno.

Tyler, Woody i Kendall, zajedno s bračnim drugovima, susreli su se u sakristiji. Bio je to nelagodan susret.

Jedno drugome bili su stranci, a jedino što im je bilo zajedničko bilo je tijelo čovjeka u pogrebnim kolima koja su stajala ispred crkve.

110

- Ovo je moj muž Marc - reče Kendall.

- Ovo je moja žena Peggy. Peggy, ovo je moja sestra Kendall i moj brat Tyler.

Uljudno su izmijenili pozdrave. Potom su ostali stajati, s nelagodom se promatrajući, sve dok do njih nije došao neki muškarac.

- Oprostite - reče im on prigušenim glasom. - Misa samo što nije počela. Hoćete li, molim, poći za mnom?

Poveo ih je do rezerviranog prvog reda klupa. Zauzevši mjesta, ostali su čekati, svatko zaokupljen svojim mislima. Tyleru je bilo neobično ponovno boraviti u Bostonu.

Jedine ugodne usponiine na taj grad potjecale su iz razdoblja u kojem su njegova majka i Rosemary još bile žive. Kada mu je bilo jedanaest godina Tyler je vidio reprodukciju glasovite Goyine slike Saturn proždire sina, koju je otada u mislima uvijek povezivao s ocem.

A sada, dok je promatrao kako se u crkvu unosi lijes s tijelom njegova oca, Tyler je pomislio: Saturn je mrtav.

- Znam za tvoju malu prljavu tajnu.

Svećenik stupa za povijesnu propovjedaonicu podignutu u obliku vinske čaše.

- Isus reče: ja sam uskrsnuće i život: i koji vjeruje u mene, iako je umro, i dalje će živjeti: i koji god živi i vjeruje u mene nikada neće umrijeti.

Vlloody je bio ushićen. Prije dolaska u crkvu uzeo je malo heroina, koji još nije prestao djelovati. On sada načas pogleda brata i sestru. Tyler se udebljao. Ixgleda kao sudac. Kendall se pretvorila u ljepoticu, ali nekako izgleda napeto. Možda xbog očeve smrti? Ne. Mrxila ga je koliko i ja. Tada po 111

gleda svoju suprugu, koja je sjedila uz njega. Žao mi je što je nisam imao prilike pokaxati starome. Otkaxalo bi mu srce.

Svećenik je i dalje govorio.

- I kao što otac žali svoju djecu, tako i Gospodin žali one koji ga se boje. Jer on zna odakle smo došli; sjeća se da smo prah.

Kendall nije slušala svećenikove riječi. Razmišljala je o crvenoj haljini. Otac ju je jednog poslijepodneva nazvao u New York.

- Znači, postala si zvijezda među modnim kreatorima, ha? No dobro, da vidimo koliko si dobra. U subotu navečer svoju novu djevojku izvodim na dobrotvorno primanje. Otprilike je tvojih proporcija. Želim da joj izradiš haljinu.

- Do subote? Ne mogu, oče. Ja... - Učinit ćeš to.

I doista je uspjela: izradila je najružniju haljinu koju je mogla zamisliti. S prednje je strane imala svezanu veliku cmu vrpcom te metre i metre ukrasnih vrpca i čipki. Bilo je to nešto čudovišno. Poslala ju je ocu, a on ju je ponovno nazvao.

- Primio sam haljinu. Usput, moja cura ne može doći u subotu, pa ćeš me ti pratiti i odjenut ćeš tu haljinu.

- Ne!

A onda je došla ona užasna rečenica: - Ne želiš me valjda razočarati?

I pošla je s njim, ne usuđujući se promijeniti haljinu. Nikada u životu nije se osjećala toliko poniženom kao te večeri.

112

- Jer na ovaj svijet nismo donijeli ništa i posve je sigurno da s njega ništa ne možemo ni ponijeti.

- Gospodin je dao, Gospodin je uzeo; blagoslovljeno ime Gospodnje!

Peggy Stanford osjećala se nelagodno. Sa strahopoštovanjem je promatrala raskošnu unutrašnjost goleme crkve i elegantne ljude koji su u njoj sjedili. Dotada nijednom nije bila u Bostonu, tako da joj je taj grad bio sinonim za svijet Stanfordovih, svu tu pompu i raskoš. Ovi su ljudi toliko bolji od nje. Ona uhvati muža za ruku.

- Svako tijelo samo je trava, a sva njegova dobrota cvijet u polju... Trava se suši, cvijet vene; ali riječ našega Gospoda ostaje zauvijek.

Marc je razmišljao o pismu koje je primila njegova supruga. Ucjena je bila sročena vrlo oprezno, vrlo pametno.

Bilo bi nemoguće otkriti tko stoji iza nje. On sada pogleda Kendall, koja je sjedila do njega, onako blijeda i napeta. Koliko će toga još moći podnijeti, pitao se. Sada joj se primakne još bliže.

- ...Predajemo te dobrotivoj Božjoj milosti i zaštiti. Gospodin te blagoslovio i čuvao. Gospodin te obasjao svojom svjetlošću i bio ti milostiv. Gospodin neka te obdari vječnim svjetlom i udijeli ti mir, sada i zauvijek. Amen.

Po završetku obreda, svećenik reče: - Pokop će biti zatvoren za javnost... Prisustvovat će mu samo članovi obitelji.

Tyler pogleda kovčeg i pomisli na tijelo u njemu. Sinoć, prije zatvaranja lijesa, izravno s bostonske međunarodne zračne luke Logan otišao je u mrtvačnicu kako bi ga vidio.

113

Želio se vlastitim očima uvjeriti da mu je otac mrtav. Dok je gledao kako kovčeg iz crkve iznose pokraj ne pomičnog ožalošćenog skupa, Woody se nasmiješi: Pruži ljudima ono što žele.

Pokop na starome groblju Mount Auburn u Cambridgeu trajao je vrlo kratko. Obitelj je promatrala spuštanje tijela Harryja Stanforda do posljednjeg počivališta, a dok su na lijese bacali grumene zemlje, svećenik im je rekao:

- Nema potrebe da se zadržavate na ovome mjestu ako to ne želite.

Woody kimne: - Tako je. - Djelovanje heroina polako je popuštalo i on je postajao sve razdražljiviji. - Bježimo odavde što je brže moguće.

Marc upita: - A kamo idemo?

Tyler se obrati cijeloj skupini. - Ostajemo u Rose Hillu. Sve je već dogovoreno. Ostat ćemo ondje dok se ne riješi pitanje nasljedstva.

Nekoliko minuta kasnije već su se limuzinama vozili prema kući.

U Bostonu se strogo pazi na društvenu hijerarhiju. Novopečeni bogataši žive u aveniji Commonwealth, a oni koji se tek probijaju na društvenoj ljestvici u ulici Newbury. Manje imućne stare obitelji žive u ulici Marlborough. Back Bay bio je najnoviji i najprestižniji dio grada, ali Beacon Hill i dalje je bio uporište najstarijih i najimućnijih bostonskih obitelji. U tom bogatome dijelu grada miješale su se viktorijanske kuće i zdanja s crvenosmeđim pročeljima, stare crkve i otmjeni trgovački centri.

Rose Hill, imanje Stanfordovih, sastojalo se od lijepe stare viktorijanske kuće koja se nalazila usred tri jutra zemlje na Beacon Hillu. Kuća u kojoj su odrasla djeca Stanfordovih bila je prepuna neugodnih uspomena. Kada su se limuzine

114

zaustavile pred njezinim ulazom, putnici su izašli i zagledali se u to staro zdanje.

- Ne mogu vjerovati da nas unutra neće dočekati otac - reče Kendall.

Woody se naceri. - Odviše je zauzet organiziranjem posla u paklu.

Tyler duboko udahne. - Pođimo.

Kad su se približili ulaznim vratima, ona se otvore i na njima se pojavi butler Clark. Bio je to čovjek sedamde-setih godina, dostojanstven, sposoban sluga koji je u Rose Hillu radio više od trideset godina. Pratio je odrastanje djece i proživio sve skandale.

Kada je ugledao skupinu koja se primicala vratima, Clarkovo se lice ozarilo. - Dobar dan!

Kendall ga srdačno zagrla. - Clark, tako mi je drago što te ponovno vidim.

- Dugo se nismo vidjeli, gospođice Kendall.

- Sada sam gospođa Renaud. Ovo je moj muž, Marc. - Drago mi je, gospodine.

- Supruga mi je puno pričala o vama.

- Nadam se da ništa nije bilo odviše užasno, gospodine.

- Naprotiv. Za vas je vežu samo drage uspomene.

- Hvala vam, gospodine. - Clark se potom obrati Tyleru. - Dobar dan, suče Stanford.

- Zdravo, Clark.

- Drago mi je što vas vidim, gospodine. - Hvala. Odlično izgledaš.

- I vi, gospodine. Tako mi je žao zbog ovoga što se dogodilo.

- Hvala. Jeste li vi ovdje spremni pobrinuti se za sve nas?

115

- O, da. Mislim da sve možemo udobno smjestiti. - Jesam li ja u svojoj staroj sobi?

Clark se nasmiješi. - Da, tako je. - Potom se okrene prema Woodyju. - Drago mi je što vas vidim, gospodine Woodrow. Želio bih...

Woody snažno ščepa Peggy za nadlakticu. - Dođi reče tada otresito. - Želim se osvježiti.

Svi su samo promatrali kako se Woody gura pokraj njih i odvodi Peggy na kat.

Preostali dio skupine ušao je u divovski salon. Prostorijom je dominirao par masivnih ormara iz razdoblja Luja XIV Uokolo su stajali stolić od pozlaćena drva s pomno oblikovanom mramornom površinom te probrani niz antiknih naslonjača i sofa. S visokog stropa visio je pozlaćeni višekraki luster, dok su zidove krasile mračne srednjovjekovne slike.

Clark se obrati Tyleru. - Suče Stanford, za vas imam jednu poruku. Gospodin Simon Fitzgerald zamolio vas je da ga nazovete i kažete mu kada bi bilo moguće dogovoriti sastanak s članovima obitelji.

- Tko je Simon Fitzgerald? - upita Marc. Odgovorila mu je Kendall. - Obiteljski odvjetnik. Otac je oduvijek surađivao s njim, ali mi ga nikada nismo upoznali. .

- Pretpostavljam da želi razgovarati o nasljedstvu reče Tyler, a onda se obrati svima. - Ako nitko od vas nema ništa protiv, dogovorit ću se da on sutra prijepodne dode ovamo.

- Može - reče Kendall.

- Kuhar priprema večeru - reče im Clark. - Hoće li vam odgovarati u osam?

- Hoće - reče Tyler. - Hvala.

116

- Eva i Millie povest će vas do soba.

Tyler se obrati sestri i njezinu mužu. - Naći ćemo se ovdje u osam, može?

Cim su Woody i Peggy ušli u svoju sobu na katu, Peggy ga upita: - Je li ti dobro?

- Dobro mi je - otrese se Woody. - Ostavi me na miru. Promatrala ga je kako ulazi u kupaonicu i ljutito lupa vratima. Ostala je stajati i čekati.

Deset minuta kasnije Woody je izašao. Smiješio se. Bok, mala.

- Bok.

- Onda, kako ti se sviđa stara kuća? - Pa... ogromna je.

- Prava nakaza. - On priđe krevetu i zagrli je. - Ovo je moja nekadašnja soba. Ovi su zidovi bili prekriveni sport-skim posterima... Bruins, Celtics, Red Soxl. Želio sam biti sportaš. Imao sam velike snove. U završnome razredu škole bio sam kapetan football-momčadi. Treneri s pet-šest collegea nudili su mi mjesto u svojoj momčadi.

- I što si odabrao?

On odmahne glavom. - Ništa. Moj je otac rekao da ih zanima samo prezime Stanford i da samo žele od njega izvući novac. Uputio me u strojarsku školu gdje se nije igrao football. - Nekoliko je trenutaka šutio. Potom promrmlja: A mog'o sam igrat'...

Ona ga zbunjeno pogleda. - Molim?

On podigne pogled. - Zar nikada nisi gledala Na dokovima New Yorka?

1 Bostonske momčadi (Bruins - hokej, Celtics - košarka, Red Sox baseball) - prim. prev.

117

- Nisam.

- Tu je rečenicu izgovorio Marlon Brando. Znači da su nas obojicu zeznuli.

- Izgleda da ti je otac bio vrlo teška osoba.

Woody se nasmije kratko i podrugljivo. - To je nešto najljepše što je itko o njemu ikada rekao. Sjećam se kako sam, kao dijete, pao s konja. Želio sam se ponovno popeti i nastaviti jahati. Otac mi nije dopustio. »Nikada nećeš biti jahač«, rekao mi je. »Odviše si nespretan«. - Woody podigne pogled prema njoj. - Zbog toga sam počeo igrati polo i došao do devet golova.

Ponovno su se okupili za stolom u blagovaonici, jedno drugome posve nepoznati, i ostali sjediti u neugodnoj tišini, povezani jedino traumama iz djetinjstva.

Kendall pogleda oko sebe. Užasne uspomene miješale su se s divljenjem prema ljepoti prostora. Veliki stol pripadao je klasicističkom francuskome razdoblju, početku vladavine Luja XV, a oko njega stajali su neoklasicistički stolci od orahovine s kraja osamnaestog stoljeća. U jednome kutu nalazio se plavo-blijedožuto obojeni francuski provincijski kutni ormar. Na zidovima su bili Watteauovi i Fragonardovi radovi.

Kendall se obrati Tyleru. - Čitala sam o tvojoj odluci u slučaju Fiorello. Zaslužio je takvu tvoju odluku.

- Zacijelo je uzbudljivo biti sudac - reče Peggy. - Katkada.
- Kakvim se slučajevima uglavnom bavite? - upita ga Marc.
- Krivičnim tužbama... silovanjima, drogom, ubojstvima. Kendall problijedi i nešto zausti, a Marc je ščepa za ruku i, u znak upozorenja, čvrsto je stisne.

118

Tyler se uljudnim tonom obrati Kendall: - Ti si postala uspješna kreatorica.

Kendall je imala teškoća s disanjem. - Da. - Fantastična je - reče Marc.

- A, Marc, što vi radite?
- Radim za jednu financijsku kuću. Bavimo se posredništvom.
- O, znači vi ste jedan od onih milijunaša s Wall Streeta.
- Pa, baš i nisam, suče. Zapravo tek počinjem.

Tyler ga pogleda s visoka. - Onda ste sretni što imate tako uspješnu ženu.

, Kendall se zarumeni i prošapće Marcu u uho: - Ne obaziri se. Sjeti se da te volim.

Woody je počinjao osjećati djelovanje droge. On se sada okrene i pogleda suprugu. - Peggy bi dobro došlo nešto pristojne odjeće - reče zatim. - Ali, njoj nije stalo do izgleda. Zar ne, anđele?

Peggy je samo sjedila, postidjena, ne znajući što bi rekla.

- Možda nekakvu odoricu za konobarice? - predloži Woody.

Peggy tada reče: - Oprostite. - Ustane i potrči na kat. Svi su nepomično promatrali Woodyja. - Preosjetljiva je.

Znači, sutra razgovaramo o oporuci, ha?

- Tako je - reče Tyler.

- Mogao bih se okladiti da nam stari nije ostavio ni novčića.

Marc reče: - Ali, iza njega je ostalo toliko novca... Woody samo prijezirno otuphne. - Ti nisi poznavao našeg oca. Vjerojatno nam je ostavio svoje stare sakoe i po

119

kutiju cigara. Novcem se volio koristiti da bi nas nadzirao. Omiljena rečenica bila mu je: HNe želiš me valjda razočarati, zar ne?« A svi mi ponašali smo se poput sve dobre djece jer je, kako si i rekao, bilo toliko novca.

Mogu se kladiti da je stari nekako pronašao način da ga ponese sa sobom.

Tyler reče: - To ćemo doznati sutra; zar ne?

Sutradan rano ujutro u kuću su došli Simon Fitzgerald i Steve Sloane. Clark ih je uveo u knjižnicu. - Obavijestit ću članove obitelji da ste stigli - rekao im je.

- Hvala. - Promatrali su ga kako izlazi.

Knjižnica je bila velika i iz nje se kroz staklena vrata ulazilo u vrt. Prostorija je bila obložena tamnom hrastovinom, a veći dio zidova pokriven policama prepunim lijepih u kožu uvezanih knjiga. Središnjim dijelom sobe bili su raspoređeni udobni naslonjači i talijanske svjetiljke za čitanje. U jednome kutu stajao je ormar na pozlaćenim nogama i s izbrušenim staklom, u kojem je bila izložena dojmljiva zbirka oružja Harryja Stanforda. Ispod ostakljenog dijela nalazile su se posebno izrađene ladice za streljivo.

- Bit će ovo zanimljivo prijepodne - reče Steve. - Baš me zanima kako će reagirati.

- To ćemo vrlo brzo doznati.

U knjižnicu su prvi ušli Kendall i Marc.

Simon Fitzgerald reče: - Dobro jutro. Ja sam Simon Fitzgerald. Ovo je moj suradnik, Steve Sloane.

- Kendall Renaud, a ovo je moj muž Marc. Muškarci su se potom rukovali.

U sobu tada uđu Woody i Peggy.

Kendall reče: - Woody, ovo su gospoda Fitzgerald i Sloane.

Woody kimne. - Bok. Jeste li donijeli lovnu?

120

- Pa, mi zapravo...

- Samo se šalim! Ovo je moja supruga Peggy. - Woody pogleda Stevea. - Je li mi stari ostavio bilo što ili...?

U tom trenutku u prostoriju uđe Tyler. - Dobro jutro.

- Sudac Stanford? - Da.

- Ja sam Simon Fitzgerald, a ovo je Steve Sloane, moj suradnik. On je organizirao prebacivanje tijela vašeg oca s Korzike.

. Tyler se obrati Steveu. - Cijenim vaš trud. Zapravo ne znamo točno što se dogodilo. Na televiziji i u novinama pojavilo se toliko različitih verzija. Je li tu bilo kakvih prljavih igara?

- Nije. Čini se da se dogodila nesreća. Jahta vašega oca našla se u užasnoj oluji ispred obale Korzike. Prema iskazu Dmitrija Kaminskog, njegova tjelohranitelja, vaš je otac stajao na terasi ispred svoje kabine i vjetar mu je iz ruku odnio nekoliko dokumenata. Posegnuo je za njima, izgubio ravnotežu i pao u more. Kada su uspjeli doći do njegova tijela, već je bilo prekasno.

- Kakva užasna smrt. - Kendall zadrhti.

- Jeste li razgovarali s tim Kaminskim? - upita Tyler. - Na žalost, nisam. Dok sam došao na Korziku, već je bio oputovao.

Fitzgerald reče: - Kapetan jahte savjetovao je vašem ocu da ne plove prema nadolazećoj oluji, ali zbog nekog nepoznatog razloga, njemu se žurilo vratiti se ovamo. Već je bio dogovorio i dolazak helikoptera. Očito je želio riješiti neki neodložan problem.

Tyler upita: - Znate li o kakvom je problemu bila riječ? - Ne. Ja sam prekinuo godišnji odmor kako bih se s njim sastao upravo ovdje, u njegovoj kući. Ne znam što...

121

U tom trenutku prekine ga Woody: - Sve je to vrlo zanimljivo, ali to je sada već daleka prošlost, zar ne? Raz-govarajmo 0 oporuci. Je li nam što ostavio ili nije? - Dlanovi su ga svrbjeli.

- Kako bi bilo da sjednemo? - predloži Tyler.

Svi se spuste u naslonjače. Simon Fitzgerald sjeo je za pisaći stol, okrenut prema njima. Otvorivši aktovku, on iz nje stane vaditi dokumente.

Woody je bio na rubu erupcije. - Onda?!? Za ime Božje, je li ili nije?

Kendall reče: - Woody...

- Već znam odgovor - reče Woody bijesno. - Nije nam ostavio ni centa.

Fitzgerald pogleda lica djece Harryja Stanforda. - Zapravo - reče tada - svatko od vas dobiva jednak dio nasljedstva.

Steve je jasno osjetio trenutačni val euforije koji je zapljusnuo cijelu prostoriju.

Woody je širom razjapljenih usta buljio u Fitzgeralda. - Molim? Govorite li vi to ozbiljno? - Potom skoči na noge. - Pa to je fantastično! - Zatim se okrene prema ostalima. -. Jeste li čuli? Stari je pokvarenjak konačno nešto učinio kako valja! - Tada pogleda Simona Fitzgeralda. - O koliko je novca riječ?

- Ne raspolazem točnim iznosom. Prema najnovijem broju časopisa Forbes, tvrtka Stanford Enterprises vrijedi šest milijardi dolara. Većina tog novca uložena je u razne korporacije, ali tekuća sredstva koja je moguće odmah unovčiti vrijedna su oko četiri stotine milijuna dolara.

Kendall je zapanjeno slušala. - Pa to je više od stotinu milijuna dolara za svako od nas. Ne mogu vjerovati! -

Slobodna sam, pomisli tada. Mogu ih isplatiti i zauvijek ih se riješiti. Ona ozarena lica pogleda Marca i stisne mu ruku.

122

- Čestitam - reče joj Marc. On je bolje od ostalih znao što će značiti taj novac.

Tada se ponovno javi Simon Fitzgerald. - Kao što znate, devedeset i devet posto dionica Stanford Enterprisesa bilo je u vlasništvu vašega oca. Te dionice također će se ravnopravno podijeliti između vas. Usto, sada kada vam otac više nije među živima, sudac Stanford automatski postaje vlasnikom onog jednog postotka, dionice koja je dosada bila u zakladi. Dakako, bit će tu i određenih formalnosti, kojih se treba pridržavati. Nadalje, moram vas izvijestiti da postoji mogućnost pojavljivanja još jednog nasljednika.

! - Još jednog nasljednika? - upita Tyler.

; - U oporuci vašega oca izričito se navodi da nasljedstvo treba ravnomjerno podijeliti među njegovim potomstvom.

Peggy se doimala zbunjeno. - Kako... kako to mislite, potomstvom?

Tada se javi Tyler. - Biološkom djecom i punopravno usvojenom djecom.

Fitzgerald kimne. - Tako je. Svako dijete rođeno izvan bračne zajednice smatra se potomkom i majke i oca, a njegova zaštita određuje se sudskim putem.

- Što time želite reći? - upita Woody nestrpljivo.

- Želim reći da bi se mogla pojaviti još jedna osoba koja bi mogla tražiti svoj dio nasljedstva.

Kendall ga pogleda. - Tko je to?

Simon Fitzgerald je oklijevao. To nije bilo moguće priopćiti na taktičan način. - Uvjeren sam da ste svi svjesni činjenice da je vaš otac, još davno, imao vezu s guvernani

f tom koja je radila ~u ovoj kući. ,

- Rosemary Nelson - reče Tyler.

- Da. Njihova kći rodila se u Bolnici sv. Josipa u Milwaukeeju. Majka joj je dala ime Julia.

123

Tišinu koja je zavladała prostorijom bilo je gotovo moguće opipati.

- Hej! - usklikne Woody. - Pa to je bilo prije dvadeset pet godina.

- Točnije, dvadeset šest.

Kendall upita: - Zna li itko gdje je ona?

Simon Fitzgerald sada je jasno začuo glas Harryja Stanforda. KPisala mi je da je rodila dje~ojćicu. E, pa ako misli da će od mene ixvući ijedan cent, može se lijepo nositi dovragaK. - Ne - reče Fitzgerald polako. - Nitko ne zna gdje je.

- O čemu onda, dovraga, uopće razgovaramo? - upita Woody.

- Samo sam želio da svi budete svjesni činjenice da će, pojavi li se, imati pravo na jednaki dio nasljedstva.

- Mislim da se nemamo zbog čega brinuti - reče Woody samouvjeren. - Vjerojatno nikada i nije doznala tko joj je bio otac.

Tyler se sada obrati Simonu Fitzgeraldu. - Kažete da ne raspoložete točnom vrijednošću nasljedstva. Smijem li upitati koji je tome razlog?

- Riječ je o tome da naša tvrtka vodi samo osobne poslove vašega oca. Poslovnu stranu njegovih aktivnosti vode dvije druge odvjetničke tvrtke. Razgovarao sam s njima i zamolio ih da što je brže moguće prirede financijske izvještaje.

- O kojim vremenskim razdobljima razgovaramo? upita Kendall nervozno. .~Da bismo pokrili troškove, odmah ćemo trebati 100.000

dolara«.

- Vjerojatno dva do tri mjeseca.

Marc na licu svoje žene ugleda zaprepaštenost. On se obrati Fitzgeraldu. - Postoji li način na koji bi se postupak nekako mogao ubrzati?

Odgovorio mu je Steve Sloane. - Bojim se da je odgovor negativan. Oporuka najprije mora proći probaciju, a kod njih je sada poprilična gužva.

124

- Sto je probacija? - upita Peggy.

- Probacija dolazi od latinske riječi probare, što znači ! dokazati. Riječ je o dokazivanju valjanosti...

° - Nije tražila prokletu jezičnu poduku! - eksplodira sada Woody. - Zašto sada jednostavno ne možemo sve riješiti?

Tyler se obrati bratu. - Zato što zakon tako ne funkcionira. U slučaju smrti oporuku je potrebno predati na probacijski sud radi dokazivanja autentičnosti. Slijedi procjena vrijednosti cjelokupne imovine, nekretnina, uloga u tvrtkama, gotovine, nakita, a onda se priprema popis imovine i predaje se sudu. Potrebno je podmiriti poreze i isplatiti

i pojedinačne oporučno ostavljene iznose. Nakon toga podnosi se molba za dopuštenje da se preostali dio nasljedstva razdijeli uživaocima.

Woody se naceri. - Dovraga, neka bude i tako. Čekao sam gotovo četrdeset godina da bih postao milijunašem.

Valjda ću izdržati još mjesec-dva.

Simon Fitzgerald sada ustane. - Osim onoga što je otac ostavio vama, u oporuci je navedeno još nekoliko manjih darova, no oni bitno ne utječu na vrijednost nasljedstva.

(Fitzgerald pogleda oko sebe. - Onda, ako nema drugih...

J Tada ustane i Tyler. - Mislim da nema. Hvala vam, gospodine Fitzgerald i gospodine Sloane. Pojave li se bilo kakvi problemi, bit ćemo u vezi.

Fitzgerald kimne prema cijeloj skupini. - Dame i gospodo. - Potom se okrene i pođe prema vratima, a Steve Sloane pođe za njim.

Kada su se našli pred kućom, Simon Fitzgerald okrene se prema svome kolegi. - Eto, sada si upoznao obitelj. Što kažeš?

- Više su slavili nego tugovali. Jedna me stvar zbunjuje, Simone. Ako ih je otac mrzio onoliko koliko se čini da oni mrze njega, zašto im je ostavio sav taj novac?

125

Simon Fitzgerald slegne ramenima. - To nikada nećemo doznati. Možda se zbog toga želio vidjeti sa mnom, možda je želio ostaviti novac nekom drugome.

Te noći nitko od gostiju u Rose Hillu nije mogao spavati. Svatko je bio zaokupljen svojim mislima.

Tyler je razmišljao: Dogodilo se! To se uistinu dogodilo! Lee može dobiti što god poželi. To si sada mogu dopustiti. Bilo što! Sve!

Kendall je razmišljala: Čim dobijem novac, iznaći ću način da ih trajno isplatim i pobrinuti se za to da me više nikada ne uznemiravaju.

Woody je razmišljao: Imat ću najbolje konje na svijetu. Više neće biti posudivanja tuđih konja. Doći ću do deset golova! Tada je pogledao Peggy, koja je spavala uz njega. Najprije ću se riješiti ove glupe kučke. A onda pomisli: Ne, ne mogu to učiniti... Ustavši iz kreveta, on uđe u kupaonicu. Kada je izašao, osjećao se divno.

Sutradan za doručkom svi su bili neobuzdano radosni. - Onda... - reče Woody sretno. - Pretpostavljam da ste svi već počeli planirati.

Marc slegne ramenima. - Kako čovjek u takvoj situaciji uopće može nešto planirati? To su nevjerojatne količine novca.

Tyler podigne pogled. - To će nam svima nesumnjivo promijeniti život.

Woody kimne. - Stari nam je pokvarenjak taj novac trebao dati dok je bio živ; kako bismo mogli uživati tada.

Ako nije neuljudno mrziti mrtve, moram vam nešto reći...

Kendall prijekornim tonom reče: - Woody...

126

- No, ne budimo sada licemjeri. Svi smo ga prezirali i to je svakako zaslužio. Samo poslušajte što je pokušao učiniti...

U tom trenutku u blagovaonicu uđe Clark. Stajao je na vratima, cjelokupnim se držanjem ispričavajući. - Oprostite - reče im. - Na vratima je neka gospođica Julia Stanford.

127

PODNE

13.

Julia Stanford?

Zapanjeno su se pogledavali.

- Vraga je Julia Stanford! - bijesno reče Woody. Tyler brzo reče: - Predlažem da prijedemo u knjižnicu. - Potom se obrati Clarku. - Hoćeš li, molim te, mladu damu uvesti u knjižnicu?

- Svakako, gospodine.

Stajala je na vratima i premještala pogled s lica na lice. Bilo je očito da joj je neugodno. - Ja... vjerojatno nisam trebala doći - reče.

- Vraški točno! - reče Woody. - Tko ste sada vi, dovraga?

- Ja sam Julia Stanford. - Od silne nervoze gotovo je mucala.

- Ne to. Mislim, tko ste zapravo?

Ona nešto zausti, a onda odmahne glavom. - Ovaj... Moja je majka bila Rosemary Nelson. Harry Stanford bio mi je otac.

Djeca Harryja Stanforda se pogledaju.

- Imate li za to kakvih dokaza? - upita je Tyler. Ona s mukom proguta slinu. - Mislim da nemam nijedan stvarni dokaz.

131

- Dakako da nemaš - otrese se Woody. - Odakle ti samo toliko drskosti da...

Prekinula ga je Kendall. - Kao što si možete zamisliti, za nas je ovo popriličan šok. Ako je to što nam govorite točno, vi ste nam... vi ste naša polusestra.

Julia kimne. - Vi ste Kendall. - Potom se okrene Tyleru. - Vi ste Tyler. - Zatim se obrati Woodyju. - A vi ste Woodrow. Zovu vas Woody.

- Kao što to lijepo piše u časopisu People - reča Woody sarkastično.

Tada se javi Tyler. - Uvjeren sam da vam je jasno u kakvom smo sada položaju, gospođice... ovaj... Bez nekog nedvosmislenog dokaza nikako ne možemo prihvatiti...

- Jasno mi je. - Ona nervozno pogleda oko sebe. Ne znam zašto sam uopće došla ovamo.

- O, mislim da znaš - reče Woody. - To nešto zove se novac.

- Ne~nima me novac - reče ona s gorčinom u glasu. - Zapravo ~ sam došla ovamo u... u nadi da ću se upoznati sa svojom obitelji.

Kendall ju je pomno promatrala. - Gdje vam je majka? - Umrta je. Kada sam pročitala da je umro naš otac... -

Odlučila si nas potražiti - reče Woody podrugljivo. Tyler reče: - Kažete da nemate nikakvog zakonskog dokaza o identitetu.

- Zakonskog? Pa... valjda nemam. Na to nisam ni pomislila. Ali postoje stvari koje nikako ne bih mogla znati da ih nisam čula od svoje majke.

- Na primjer? - upita je Marc.

Ona se na trenutak zamisli. - Sjećam se kako je moja majka često govorila o stakleniku iza kuće. Jako je voljela biljke i cvijeće i ondje bi provodila sate i sate...

132

Prekinuo ju je Woody. - Fotografije tog staklenika objavljene su u brojnim časopisima.

- Što vam je još majka ispričala? - upita Tyler.

- O, toliko toga! Obožavala je pričati o svima vama i o tome kako vam je nekoć bilo lijepo. - Potom se na trenutak zamislila. - Jednog vas je dana, dok ste bili mali, vodila na vožnju labudoml. Netko od vas zamalo je pao u vodu. Ne sjećam se točno tko.

Woody i Kendall pogledaju Tylera. - ja - reče on.

- Vodila vas je u kupovinu u Filene's. Netko se od vas izgubio i svi su se užasno prestrašili.

Kendall polako reče: - Ja sam se tada izgubila. - Da? Što još? - upita Tyler.

- Vodila vas je u Union Oyster House, gdje ste kušali prve oštrige, od čega vam je pozlilo.

- Sjećam se toga. Promatrali su je bez riječi.

Ona pogleda Woodyja. - A vi ste s majkom išli u ratnu luku u Charlestownu, kako biste vidjeli brod Constitution. Nikako niste željeli otići odande. Morala vas je odvući. Zatim se obrati Kendall. - Jednoga dana u botaničkom ste vrtu ubrali nekoliko cvjetova i zamalo su vas uhitili.

Kendall s mukom proguta slinu. - To je istina. Svi su je sada pomno slušali kao opčinjeni.

- Jednoga dana majka vas je sve odvela u prirodoslovni muzej, gdje su vas užasnuli kosturi mastodonta i morske Zmije. Kendall polako reče: - Te noći nitko od nas nije oka sklopio.

1 Čamčić za djecu izrađen u obliku labuda, koji se pokreće okretanjem papučica - prim. prev.

133

Julia se tada obrati Woodyju. - Jednom vas je za Božić odvela na klizanje. Vi ste pali i razbili zub. Kada vam je bilo sedam godina, pali ste s drveta i morali su vam šivati ranu na nozi. Imali ste i ožiljak.

Woody neodlučno reče: - Još uvijek se vidi.

Zatim se obratila i ostalima. - Nekoga od vas ugrizao je pas. Više se lte sjećam koga. Moja je majka tog nekog brzo odvezla na hitnu u općoj bolnici Massachusetts.

Tyler kimne. - Morao sam primiti injekcije protiv bjesnoće.

Sjećanja su joj sada navirala u bujicama. - Woody, kada vam je bilo osam godina, pobjegli ste od kuće. Željeli ste poći u Hollywood i postati glumac. Naš se otac razbjesnio. Poslao vas je u sobu bez večere. Majka vam je kasnije krišom donijela nešto za jelo.

Woody bez riječi kimne.

- Ne... ne znam što da vam još ispričam. Jednostavno... - A onda se odjednom nečega sjetila. - U torbici imam jednu fotografiju. - Otvorivši torbicu, ona je izvadi. A potom je pruži Kendall.

Svi se sada okupe oko nje kako bi pogledali fotografiju. Na snimci su bili njih troje u djetinjstvu, kako stoje s nekom privlačnom ženom odjevenom poput guvemante.

- Ovu fotografiju dala mi je majka.

Tyler upita: - Je li vam ostavila još štogod?

Ona odmaline glavom. - Nije. Žao mi je. Nije željela imati ništa što bi je podsjećalo na Harryja Stanforda.

- Osim tebe, dakako - reče Woody.

Ona se prkosno okrene prema njemu. - Uopće me ne zanima vjerujete li mi ili ne. Vi to ne razumijete... ja...

samo sam se nadala... - Njezin se glas izgubi.

Tada se javi Tyler. - Kao što je rekla i moja sestra, vaše iznenadno pojavljivanje za nas je svojevrsan šok. Hoću 134

, 1

reći... kada se netko pojavi tako, niotkLd i izjavi da pripada obitelji... jasno vam je kako nam je. Mislim da nam je potrebno malo vremena da o ovome popričamo.

- Dakako, razumijem. - Gdje ste odsjeli?

- U Tremont Houseu.

- Predlažem vam da se vratite onamo. Mi ćemo se pobrinuti za prijevoz. I vrlo brzo ćemo vam se javiti.

Ona kimne. - U redu. - Na nekoliko se trenutaka po redu zagledavši u svakoga od njih, tišim glasom zatim doda:

- Što god vi mislili, ipak ste moja obitelj.

- Otpratit ću vas do vrata - reče Kendall.

Ona se nasmiješi. - Nema potrebe. Sama ću pronaći izlaz. Imam osjećaj da poznajem svaki centimetar ove kuće.

Promatrali su je dok se okretala i izlazila iz sobe. Kendall potom reče: - Eto tako! Izgleda... Izgleda da imamo sestru.

- Ne vjerujem u to - odvrati Woody. - Meni se čini... - započne Marc.

Odjednom su svi govorili istovremeno. Tyler tada uzdigne ruku. - Ovako nećemo ništa riješiti. Sagledajmo situaciju uz malo logike. U određenome smislu, ova je osoba sada ovdje na suđenju, a mi smo joj porota. Na nama je da odredimo je li kriva ili nedužna. Na takvim suđenjima porota mora donijeti odluku jednoglasno. Svi se moramo složiti.

Woody kimne. - Može.

Tyler tada reče: - U tom slučaju, ja bih volio prvi iznijeti svoj sud. Držim da je ova dama prevarantica.

- Prevarantica? Kako bi to bilo moguće? - upita Kendall. - Da nas vara, nikako ne bi mogla znati sve one tako intimne pojedinosti o nama.

135

Tyler se sada okrene prema njoj, - Kendall, koliko je članova posluge radilo u ovoj kući dok smo bili djeca?

Kendall ga zbunjeno pogleda. - Zašto?

- Deseci slugu, zar ne? A neki od njih znali bi sve što nam je ova mlada dama ispričala. Tijekom svih tih godina ovdje je bilo raznih sobarica, vozača, butlera i kuhara. Onu fotografiju mogao joj je dati i bilo tko od njih.

- Želiš reći... da se možda s nekim udružila?

- S jednom ili više osoba - reče Tyler. - Nemojmo zaboraviti da je u igri nevjerovatna količina novca.

- Kaže da je ne zanima novac - podsjeti ih Marc. Woody kimne. - Naravno, to ona kaže. - Tada pogleda Tylera. -

Ali kako ćemo dokazati da laže? Ne postoji način da...

- Postoji - reče Tyler zamišljeno. Svi sada pogledaju njega.

- Kako? - upita ga Marc.

- Odgovor na to pitanje imat ću sutra.

Simon Fitzgerald polako reče: - Želite mi reći da se Julia Stanford pojavila nakon svih ovih godina?

- Pojavila se žena koja tvrdi da je Julia Stanford - ispravi ga Tyler.

- I vi joj ne vjerujete? - upita Steve.

- Apsolutno ne. Jedini takozvani dokazi o identitetu koje nam je ponudila bili su određeni događaji iz našeg djetinjstva za koje je moglo znati barem desetak bivših namještenika u našoj kući te jedna stara fotografija koja zapravo ne dokazuje ništa. Mlada dama mogla bi biti u dosluhu bilo s kime od njih. Namjera mi je dokazati da je riječ o prijeveri.

Steve se namršti. - A kako predlažete da to postignemo?

136

- Stvar je vrlo jednostavna. Želim da se obavi usporedba DNA.

Steve Sloane bio je iznenađen. - To bi značilo ekshumaciju tijela vašega oca.

- Tako je. - Tyler se sada obrati Simonu Fitzgeraldu. - Hoće li s time biti teškoća?

- S obzirom na okolnosti, vjerojatno bih mogao dobiti nalog za ekshumaciju. Je li ona pristala na ispitivanje?

- Još je nisam pitao. Odbije li, bit će to potvrda njezina straha od rezultata testova. - Na trenutak je oklijevao. -

Moram priznati da mi se sve to ne sviđa. Ali čini mi se da je to jedini način da dođemo do istine.

Fitzgerald je nekoliko trenutaka razmišljao. - U redu. - A onda se obrati Steveu. - Hoćeš li to ti riješiti?

- Svakako. ~- On pogleda Tylera. - Postupak vam je vjerojatno poznat. Najbliži rođak, u ovome slučaju bilo tko od djece preminuloga, mora od mrtvozorničkog ureda zatražiti dozvolu za ekshumaciju. Morat ćete navesti razlog takvog postupka. O dobre li ekshumaciju, mrtvozornički ured obavijestit će pogrebno poduzeće i dati im dopuštenje da započnu posao. Na iskopavanju mora biti nazočan netko iz toga ureda.

- Koliko će to potrajati? - upita Tyler.

- Rekao bih tri do četiri dana za dobivanje dozvole. Danas je srijeda. U ponedjeljak bismo trebali moći obaviti ekshumaciju.

- U redu. - Tyler je oklijevao. - Bit će nam potreban stručnjak za DNA, genetičar koji će biti uvjerljiv pred sudom, dođe li uopće do toga. Nadao sam se da vi možda znate nekoga.

Steve reče: - Znam upravo osobu kakva nam je potrebna. Zove se Perry Winger. Živi ovdje, u Bostonu. Kao 137

stručnjak, već je svjedočio na sudenijima širom zemlje. Nazvat ću ga.

- Bit ću vam zahvalan. Što ovo prije riješimo, to će biti bolje za sve nas.

Sutradan u deset ujutro Tyler je ušao u knjižnicu u Rose Hillu, gdje su ga Woody, Peggy, Kendall i Marc već čekali. S Tylerom je ušao i neki nepoznat muškarac.

- Želio bih vam predstaviti Perryja Wingera - reče Tyler.

- Tko je on? - upita Woody. - Naš stručnjak za DNA.

Kendall pogleda Tylera. - Što će nam, zaboga, stručnjak za DNA?

Tyler reče: - Kako bismo dokazali da je ova neznanka, koja se tako u pravi trenutak pojavila niotkuda, zapravo varalica. Nemam ni najmanju namjeru dopustiti joj da se samo tako izvuče i dobije što želi.

- Iskopat ćeš staroga? - upita Woody.

- Tako je. Naši odvjetnici sada već rade na ishođenju dozvole za ekshumaciju. Ako nam je ta žena polusestra, DNA će to potvrditi. Ako nije, DNA će potvrditi i to.

Marc reče: - Bojim se da ne razumijem taj dio o DNA. Perry Winger tada se nakašlje. - jednostavnim rječnikom govoreći, deoksiribonukleinska kiselina, ili DNA, zapravo je molekula naslijeca. U njoj je sadržan jedinstven genetski kod svakog pojedinca. Moguće ju je izdvojiti iz tragova krvi, sjemena, sline, korijena kose, čak i kostiju. Tragovi DNA u mrtvome se tijelu mogu održati i više od pedeset godina.

- A tako... Znači, stvar je zapravo vrlo jednostavna reče Marc.

138

I Perry Winger se namršti. - Vjerujte mi, nije tako. Po

' stoje dvije metode ispitivanja DNA. Prva je PCR-test, kojim I se do nalaza dolazi za tri dana, a druga je kompleksnija, RFLP-test,

ispitivanje koje traje šest do osam tjedana. Za naše potrebe, jednostavnije će ispitivanje biti dovoljno.

- Kako provodite to ispitivanje? - upita Kendall.

- Postoji nekoliko faza. Najprije se uzima uzorak i DNA se reže na djeliće. Djelići se potom slažu prema duljini postavljanjem na sloj gela i primjenom elektroda. DNA, koja ima negativan naboj, tada se primiče pozitivnoj elektrodi. Nekoliko sati kasnije, djelići su već poslagani po duljini.

- Winger se tek zagrijavao. - Potom se za razdvajanje djelića DNA upotrebljavaju lužine, a djelići se nakon toga pref mještaju na tanku najlonsku podlogu, koju uranjamo u kupaonicu i radioaktivnim...

Pogledi sviju okupljenih postali su odsutni.

- Koliko je ta metoda precizna? - prekine ga Woody. - Točnost iznosi sto posto ako je riječ o utvrđivanju toga da muškarac nije otac. U slučaju pozitivnog nalaza, točnost iznosi devedeset i devet cijelih devet posto.

Woody se tada obrati bratu. - Tyler, ti si sudac. Recimo, samo pretpostavimo, da je ona uistinu dijete Harryja Stanforda. Njezina majka i naš otac nisu se vjenčali. Zbog čega bi ona trebala imati pravo na bilo što?

- Prema zakonu - objasni Tyler - utvrdi li se očinstvo našega oca, ona ima pravo na jednaki dio nasljedstva kao i svi mi.

- Onda sam za to da ispitamo tu prokletu DNA i razotkrijemo je!

Tyler, Woody, Kendall, Marc i Julia sjedili su za stolom u hotelskome restoranu Tremont Housea.

139

Peggy je ostala u Rose Hillu. - Ježim se od svih tih razgovora o iskopavanju mrtvaca - rekla im je.

Skupina se sada našla oči u oči sa ženom koja je tvrdila da je Julia Stanford.

- Nije mi jasno što tražite od mene.

- Stvar je zapravo vrlo jednostavna - objasni joj Tyler. - Liječnik će uzeti uzorak vaše kože i usporediti ga s uzorkom kože našega oca. Budu li se molekule DNA podudarale, bit će to dokaz da ste mu uistinu kći. S druge strane, ako ne želite pristupiti testu...

- Ja... to mi se jednostavno ne sviđa. Woody odmah napadne. - A zašto?

- Ne znam. - Ona zadrhti. - Pomisao na iskopavanje tijela moga oca kako bi... kako bi...

- Kako bi se dokazao tvoj identitet.

Ona pogleda u svako od lica za stolom. - Željela bih samo da svi vi...

- Da?

- Ne postoji način da vas uvjerim, zar ne? - Postoji - reče Tyler. - Pristanite na test. Uslijedila je dugotrajna tišina.

- U redu. Pristajem.

Ishođenje dozvole za ekshumaciju išlo je teže nego što je bilo tko očekivao. Simon Fitzgerald osobno je razgovarao s mrtvozornikom.

- Ne! Za ime Božje, Simone! Ne mogu to učiniti! Znaš li kako bi to odjeknulo u javnosti? Hoću reći, nije riječ o bilo kojem pokojniku; riječ je o Harryju Stanfordu. Pročuje li se ikada za ovo, medijima ćemo prirediti pravi praznik!

- Marvine, riječ je o vrlo važnome pitanju. O milijunima dolara. Zbog toga se pobrini da se za to ne dozna.

140

- Ne postoji li neki drugi način na koji biste...? - Bojim se da ne. Žena je vrlo uvjerljiva.

„ - Ali, nije uspjela uvjeriti obitelj.

- Nije.

- Misliš li da laže, Simone?

- Iskreno govoreći, ne znam. Ali moje mišljenje i nije važno. Zapravo, nije važno što bilo tko od nas misli. Sud će zahtijevati dokaz, a dokaz ćemo dobiti testiranjem DNA.

Mrtvozornik odmahne glavom. - Znao sam starog Harryja Stanforda. Ovo bi ga užasno naljutilo. Uistinu ne bih trebao dopustiti da...

- Ali hoćeš.

Mrtvozornik uzdahne. - Valjda hoću... Bi li mi učinio jednu uslugu?

- Svakako.

- Ne pričaj o ovome. Nemojmo dopustiti cirkus u medijima.

- Dajem ti riječ. Ovo će biti najstrože čuvana tajna. Ondje će biti samo članovi obitelji.

- Kada želiš da se to obavi?

- Voljeli bismo da to bude u ponedjeljak. Mrtvozornik ponovno uzdahne. - U redu. Nazvat ću pogrebno poduzeće. Dužnik si mi, Simone.

- Ovo ti neću zaboraviti.

U ponedjeljak ujutro, u devet sati, ulaz u dio groblja Mount Auburn u kojem je pokopan Harry Stanford bio je privremeno zatvoren Nzbog radova na održavanju«. Pristup nije bio dopušten nikome. Woody, Peggy, Tyler, Kendall, Marc, Julia, Simon Fitzgerald, Steve Sloane i dr. Collins, predstavnik mrtvozorničkog ureda, stajali su uz grob Harryja

141

Stanforda i promatrali četvoricu grobara kako podižu kovčeg. Perry Winger čekao je malo postrani.

Kada su izvukli lijes, predradnik se obrati skupini. Što želite sada?

- Otvorite ga, molim vas - reče Fitzgerald i zatim upita Perryja Wingera. - Koliko će to potrajati?

- Ni minutu. Samo ću uzeti uzorak kože.

- U redu - reče Fitzgerald. Potom kimne radnicima. - Otvorite ga. .

Predradnik i njegovi pomoćnici stanu otvarati lijes. - Ja to ne želim gledati - reče Kendall. - Moramo li gledati?

- Da! - reče joj Woody. - Uistinu moramo.

Svi su kao opčinjeni promatrali kako se poklopac podiže i odmiče ustranu. Stajali su oko groba zagledani u lijes.

- O, Bože moj! - uzvikne Kendall. Kovčeg je bio prazan.

14.

Svi su ponovno bili u Rose Hillu. Tyler je upravo spustio telefonsku slušalicu. - Fitzgerald kaže da ovo nikako neće dospjeti do novinara. Uprava groblja ni po koju cijenu ne želi takvu vrst negativnog publiciteta.

Mrtvozornik je naložio doktoru Collinsu da šuti, a Perryju Wingeru također se može vjerovati da neće pričati.

Woody ga uopće nije slušao. - Nije mi jasno kako je ta kučka to izvela! - reče on. - Ali neće se samo tako izvući!

142

- Ljutito je promatrao ostale. - Pretpostavljam da vi ne mislite da iza toga stoji ona...

Tyler polako reče: - Bojim se da se moram složiti s tobom, Woody. Apsolutno nitko drugi ne bi mogao imati motiva za ovako nešto. Ta je žena pametna i domišljata i očito je da ne radi sama. Ne znam točno sa čime se sve ovdje suočavamo.

- Što ćemo sada? - upita Kendall.

Tyler slegne ramenima. - Iskreno govoreći, ne znam. Volio bih da znam. Uvjeren sam da joj je namjera ići na sud i osporiti oporuku.

- Ima li šanse dobiti spor? - upita Peggy plaho.

- Bojim se da ima. Vrlo je uvjerljiva. Uspjela je uvjeriti čak i neke među nama. - Mora postojati nešto što možemo učiniti - reče Marc.

- A kako bi bilo da obavijestimo policiju?

- Fitzgerald kaže da već istražuju nestanak tijela, ali da su još uvijek na mrtvoj točki. Nisam se namjeravao poi-gravati riječima... - reče Tyler. - Usto, policija želi da se o ovome uopće ne priča, jer će im inače svaki čudak u gradu početi otkrivati razna tijela.

- Možemo od njih zatražiti da pokrenu istragu o toj varalici!

Tyler odmahne glavom. - To nije stvar policije. Riječ je o privatnoj...

- On na trenutak zašuti, a onda zamišljeno reče: - Znate što...

- Što?

- Mogli bismo angažirati privatnog istražitelja da je pokuša razotkriti.

- To nije loša zamisao. Poznaješ li koga?

- Ne, ovdje ne. Ali mogli bismo zamoliti Fitzgeralda da nam pronade nekoga. Ili... - Nekoliko je trenutaka okli 143

jevao. - S njim se nikada nisam ni upoznao, ali čuo sam za jednog privatnog istražitelja čijim se uslugama često koristi okružni tužitelj u

Chicagu. Na fantastičnu je glasu.

Sada se javi Marc. - Zašto ne bismo doznali možemo li ga angažirati?

Tyler ih pogleda. - To ovisi o vama.

- A što možemo izgubiti? - upita Kendall. ' - Mogao bi biti skup - upozori ih Tyler.

Woody samo prijezirno otpuhne. - Skup? Ovdje je riječ o milijunima dolara.

Tyler kimne. - Dakako. Imaš pravo. - Kako se zove?

Tyler se namršti. - Ne mogu se sjetiti. Simpson... Simmons... Ne. Nešto slično. Mogu nazvati ured okružnog tužitelj a. '

Svi su gledali kako Tyler podiže slušalicu i okreće broj. Dvije minute kasnije razgovarao je s pomoćnikom okružnog tužitelja. - Ovdje sudac Tyler Stanford. Koliko sam čuo, vaš se ured povremeno koristi uslugama jednog privatnog detektiva koji postiže odlične rezultate. Zove se Simmons ili tako nekako...

Glas na drugoj strani veze reče: - O, zacijelo mislite na Franka Timmonsa.

- Timmons! Da, tako je. - Tyler podigne pogled i nasmiješi se. - Biste li mi mogli dati njegov broj kako bih mu se mogao izravno obratiti?

Pošto je zapisao telefonski broj, Tyler spusti slušalicu. Okrenuvši se prema njima, tada reče: - Onda, ako se svi slažemo, pokušat ću doći do njega.

Svi istovremeno kimnu.

144

Sutradan poslijepodne Clark je ušao u salon, gdje su se svi već bili okupili. - Stigao je gospodin Timmons.

Bio je to muškarac četrdesetih godina, blijede puti i snažne boksačke građe. Imao je slomljen nos i bistre, znatiželjne oči. Upitno je pogledao najprije Tylera, pa Marca, pa Woodyja. - Sudac Stanford?

Tyler kimne. - Ja sam sudac Stanford. - Frank Timmons - reče on.

- Molim vas sjednite, gospodine Timmons.

- Hvala. - On sjedne. - Vi ste me nazvali, je li tako? - Tako je.

- Iskreno govoreći, ne znam kako vam mogu pomoći. Ovdje nemam nikakvih službenih veza.

- Riječ je o posve neslužbenome pitanju - umiri ga Tyler. - Želimo samo doznati nešto o prošlosti jedne mlade žene.

- U telefonskome razgovoru rekli ste mi da tvrdi kako vam je polusestra i da ne postoji mogućnost testiranja DNA. - Tako je - reče Woody.

On pogleda cijeli skup. - A vi ne vjerujete da vam je polusestra? Nekoliko trenutaka svi su oklijevali.

- Ne vjerujemo - odgovori mu potom Tyler. - S druge strane, postoji mogućnost da govori istinu. Vaš bi posao bio da dođete do nepobitnih dokaza ili o tome da govori istinu ili o tome da laže.

- U redu. To će vas stajati tisuću dolara po danu, plus troškovi.

Tyler reče: - Tisuću...?

- Platit ćemo - umiješa se Woody.

- Bit će mi potrebne sve informacije o toj ženi kojima raspolazete.

145

Kendall reče: - Toga, čini se, nema tako puno. Tyler reče: - Nema nikakvih dokaza. Došla nam je s mnoštvom priča o našem djetinjstvu za koje kaže da joj ih je ispričala majka i...

On podigne ruku. - Polako. Tko joj je bila majka. - Navodno je to bila guvernanta iz našeg djetinjstva koja se zvala Rosemary Nelson.

- Što je bilo s njom?

Oni se s nelagodnom međusobno pogledaju.

Woody tada reče: - Održavala je vezu s našim ocem i zatrudnjela. Pobjegla je odavde i rodila djevojčicu. -

Potom slegne ramenima. - Nestala je.

- Tako, znači. A ova žena tvrdi da joj je kći? \ - Tako je.

- To baš i nije Bog zna što za početak istrage. - Ostao je sjediti i razmišljati. Kada je konačno podignuo pogled, rekao je: - U redu. Vidjet ću što se može učiniti.

- To je sve što tražimo - reče Tyler.

Prvo što je učinio bio je odlazak u bostonsku javnu knjižnicu, gdje je s mikrofilmova pročitao sve napise o dvadeset i šest godina starome skandalu u kojem su sudjelovali Harry Stanford i guvernanta, te o samoubojstvu gospođe Stanford. Tako je došao do dovoljno materijala za čitav roman.

Nakon toga posjetio je Simona Fitzgeralda. - Zovem se Frank Timmons i radim...

- Znam, gospodine Timmons. Sudac Stanford zamolio me da surađujem s vama. Kako vam mogu pomoći?

- Želim ući u trag nezakonitoj kćeri Harryja Stanforda. Sada bi joj trebalo biti oko dvadeset i šest godina, zar ne?

146

- Tako je. Rodila se 9. kolovoza 1969. godine u Bolnici sv. Josipa u Milwaukeeju, država Wisconsin. Majka joj je dala ime Julia. - On slegne ramenima. - Njih su dvije potom nestale. Bojim se da je to sve čime raspolazem.

- To je barem nekakav početak - reče on. - Nekakav početak.

Gospođa Dougherty, ravnateljica Bolnice sv. Josipa u Milwaukeeju bila je sjedokosa žena šezdesetih godina.

- Da, dakako, sjećam se - reče ona. - Kako bih to mogla zaboraviti? Bio je to užasan skandal. O tome su pisale sve novine. Novinari su ovdje nekako otkrili o kome je riječ i jednu djevojku nikako nisu ostavljali na miru.

- Kamo je s djetetom otišla po izlasku iz bolnice? - Ne znam. Nije ostavila nikakvu adresu.

- Je li prije izlaska u cijelosti platila račun, gospođo Dougherty?

- Zapravo i... nije.

- A kako to da se sjećate i toga?

- Jer je to bilo tako tužno. Sjećam se kako je sjedila upravo na mjestu gdje sada sjedite i vi, govoreći mi kako može podmiriti samo dio računa. Međutim, obećala je da će mi naknadno poslati preostali dio iznosa. To se, dakako, protivilo bolničkim propisima, ali bilo mi ju je tako žao, na odlasku je bila toliko bolesna, da sam pristala.

- I je li vam poslala ostatak novca?

- Svakako. Približno dva mjeseca kasnije. Sada se sjećam. U međuvremenu se negdje zaposlila kao tajnica. - Ne sjećate se slučajno gdje, zar ne?

- Ne. Zaboga, gospodine Timmons, pa to je bilo prije dvadeset pet godina.

147

- Gospođo Dougherty, imate li kartoteku u kojoj čuvate sve dokumente o pacijentima?

- Dakako. - Ona ga pogleda. - Želite li da potražim njezin dosje?

On joj se ljubazno nasmiješi. - Ako vam to ne bi bilo teško...

- Hoće li to pomoći Rosemary? - Moglo bi joj puno značiti.

- Oprostite načas. - Gospođa Dougherty izađe iz ureda.

Vratila se petnaest minuta kasnije, u ruci držeći neki papir. - Evo ga. Rosemary Nelson. Adresa glasi: The Elite Typing Service, Omaha, Nebraska.

Tvrtku The Elite Typing Service, koja je obavljala daktilografske i tajničke usluge, vodio je neki gospodin Otto Broderick, muškarac šezdesetih godina.

- Koristimo se uslugama tako velikog broja privremenih namještenica - pobunio se on. - Kako od mene možete očekivati da se sjetim nekoga tko je ovdje radio tako davno?

- Riječ je o vrlo neuobičajenom slučaju. O neudatoj ženi mlađoj od trideset godina, lošeg zdravstvenog stanja.

U to vrijeme upravo je bila rodila i...

- Rosemary!

- Tako je. Zbog čega ste se je sjetili?

- Pa, eto, volim stvarati razne asocijacije, gospodine Timmons. Zna li što je mnemotehnika?

- Da.

- Koristim se tom tehnikom. Stvaram veze među riječima. Neki film zvao se Rosemaryino dijete. Stoga sam, kada mi je Rosemary došla i rekla da ima dijete, spojio te dvije stvari i...

148

- Koliko je Rosemary Nelson radila kod vas?

- O, mislim da je to trajalo oko godinu dana. A onda su novinari nekako otkrili o kome je riječ i više je nikako nisu ostavljali na miru. Kako bi im pobjegla, napustila je grad usred noći.

- Gospodine Broderic, imate li uopće ikakvu predodžbu o tome kamo je Rosemary Nelson tada otišla?

- Na Floridu, čini mi se. Zeljela je živjeti negdje gdje je toplije. Preporučio sam je jednoj ovakvoj agenciji za koju sam znao.

- Možete li mi dati ime te agencije?

- Svakako. Zvala se Gale. Imena se sjećam zbog toga što sam ga povezao s onim velikim olujama koje svake godine pogadaju Floridu.

Deset dana nakon prvog sastanka s obitelji Stanford, vratio se u Boston. Dolazak im je najavio telefonom, tako da su ga članovi

obitelji već čekali. U trenutku kada je ušao u salon Rose Hilla, sjedili su u polukrugu, okrenuti prema njemu. ,

- Rekli ste nam da imate novosti, gospodine Timmons - reče Tyler.

- Tako je. - On otvori aktovku i iz nje izvadi nekoliko papira. - Ovo je bio vrlo, vrlo zanimljiv slučaj - reče tada.

- Kada sam počeo...

- Prijec~ite na stvar - reče Woody nestrpljivo. - Vara li nas ili ne?

On podigne pogled. - Ako nemate ništa protiv, gospodine Stanford, volio bih priču iznijeti onako kako to obično činim.

1 gale (engl.) - snažan vjetar; oluja - prim. prev.

149

Tyler prijekorno pogleda Woodyja. - To je u redu. Molim vas, nastavite.

Promatrali su ga kako pregledava bilješke. - Guvernanta obitelji Stanford, Rosemary Nelson, rodila je žensko dijete kojemu je otac bio Harry Stanford. Ona i dijete odselili su se u Omahu, u Nebraski, gdje je počela raditi za tvrtku The Elite Typing Service. Vlasnik tvrtke rekao mi je da su joj smetali klimatski uvjeti.

- Nakon Omahe, uspio sam im ući u trag na Floridi, gdje je radila za agenciju Gale. Majka i kći vrlo su se često selile. Slijedio sam trag sve do San Francisca, gdje su živjele do prije deset godina. Ondje se trag završava.

Nakon toga, njih su dvije nestale. - On podigne pogled.

- I to je sve, Timmons? - upita Woody. - Izgubili ste trag prije deset godina?

- Ne, to nije sve. - On otvori aktovku i tada izvadi još jedan list papira. - Kći, Julia, sa sedamnaest je godina predala molbu za izdavanje vozačke dozvole.

- I kakve od toga imamo koristi? - upita Marc.

- U Kaliforniji se od vozača zahtijeva da prilikom izdavanja dozvole ostave otiske prstiju. - On podigne neku karticu. - Ovo su otisci prave Julije Stanford.

Tyler uzbuđeno reče: - Tako je! Ako se podudaraju... Woody se ubaci usred njegove rečenice. - Ona nam je doista sestra...

On kimne. - Upravo tako. Sa sobom sam ponio priručnu opremu za uzimanje i uspoređivanje otisaka, u slučaju da to želite odmah provjeriti. Je li ona ovdje?

Tyler reče: - Odsjela je u gradu, u hotelu. Dosada sam s njom razgovarao svakoga jutra, pokušavao je nagovoriti da ostane ovdje, dok ne raščistimo situaciju.

- Imamo je! - reče Woody. - Idemo k njoj!

150

Pola sata kasnije cijela je skupina već ulazila u jednu od soba u Tremont Houseu. U trenutku kada su ulazili, ona je upravo pakirala stvari u kovčeg.

- Kamo odlazite? - upita je Kendall.

Ona se okrene prema njima. - Kući. Pogriješila sam što sam uopće dolazila ovamo.

Tyler reče: - Ne možete nas kriviti za to...?

Ona mu bijesno odvratila: - Sve od mog dolaska na svakom koraku dočekuju me samo sumnje. Mislite da sam došla oduzeti vam dio vašeg novca. E, pa nisam. Došla sam zbog toga što sam željela pronaći obitelj. Ja sam...

Nije važno. Ona sada nastavi spremati stvari.

Tyler reče: - Ovo je Frank Timmons, privatni detektiv. Ona podigne pogled. - I što je sada? Jesam li uhićena? -

Ne, gospođo. Julia Stanford sa sedamnaest je godina u San Franciscu dobila vozačku dozvolu.

Ona zastane. - Tako je, točno. Je li to protuzakonito? - Ne, gospođo. Riječ je o tome...

- Riječ je o tome - prekine ga Tyler - da se na toj dozvoli nalaze otisci prstiju Julije Stanford.

Ona ih pogleda. - Ne razumijem. Što...?

Sada se javi Woody. - Želimo ih usporediti s tvojim otiscima.

Ona čvrsto stisne usne. - Ne! To neću dopustiti!

- Želiš nam reći da nam nećeš dopustiti da ti uzmemo otiske prstiju?

- Tako je.

- A zašto? - upita Marc.

Cijelo tijelo bilo joj je napeto. - Zato što se zbog sviju vas osjećam kao da sam počinila nekakav zločin. E, pa, dosta mi je! Želim da me ostavite na miru.

151

Kendall obzirnim tonom reče: - Ovo vam je prilika da dokažete pravi identitet. Zbog svega ovoga mi smo jednako toliko uzrujani kao i vi. Željeli bismo to već jednom riješiti.

Ona je nepomično stajala i pogledom prelazila s lica na lice. Na koncu umornim glasom reče: - U redu.

Završimo već jednom i s time.

- Odlično.

- Gospodine Timmons... - reče Tyler.

- Da. - On izvadi priručnu opremu za uzimanje otisaka i složi je na stol. Potom otvori jastučić s tintom. - A sada, molim vas, pridite.

Svi su je promatrali kako prilazi stolu. On joj uhvati ruku i, jedan po jedan, pritisne joj prste na jastučić. Nakon toga položi ih na komad čistog bijelog papira. - Eto. Nije bilo tako st~ašno, zar ne? - On potom policijsku karticu s otiscima položi pokraj svježih otisaka.

Svi sada priđu stolu i zagledaju se u dva niza otisaka. Bili su identični.

Prvi je progovorio Woody. - Pa otisci... otisci su... isti. Kendall ju je promatrala uz mnoštvo proturječnih osjećaja. - Uistinu si nam sestra, zar ne?

Ona se smiješila kroz suze. - To sam vam i pokušavala reći.

Svi su sada uglas počeli govoriti. - Nevjerojatno...!

- Nakon svih tih godina...

- Zašto vam se majka nikada nije vratila...? - Oprostite što smo vas toliko izmučili...

Njezin osmijeh obasjao je cijelu sobu. - Sve je u redu. Sada je sve u redu.

Woody uzme karticu s otiscima prstiju i sa strahopoštovanjem se zagleda u nju. - Bože moj! Ovo je kartica od milijarde dolara. - Tada je spremi u džep. - Dat ću je pozlatiti.

152

Tyler se sada obrati svima. - Ovo je razlog za pravo slavlje! Predlažem da se svi vratimo u Rose Hill. - Potom se s osmijehom okrene prema njoj. - Priredit ćemo vam svečanost povodom povratka kući. Dođite da riješimo ob-veze na recepciji.

Ona blistavim pogledom pogleda oko sebe. - Ovo je poput ostvarenja sna. Konačno imam obitelj!

Pola sata kasnije već su bili u Rose Hillu, a ona je raspremala stvari u svojoj novoj sobi. Ostali su bili u prizemlju i uzbuđeno razgovarali.

- Zasigurno se osjeća kao da je upravo preživjela inkviziciju - razmišljao je naglas Tyler.

- I jest - reče Peggy. - Uopće mi nije jasno kako je to podnijela.

Kendall reče: - Zanima me kako će se prilagoditi novome životu.

- Jednako kao i svi mi - reče Woody sarkastično. Uz puno pjenušca i kavijara.

Tyler ustane. - Meni je ipak drago što je sve konačno riješeno. Idem načas gore vidjeti je li joj što potrebno.

Došavši na kat, hodnikom je pošao do njezine sobe. Zakucavši na vrata, glasno reče: - Julia?

- Otvoreno je. Uđite.

Zastao je na vratima i u tom su se trenutku bez riječi pogledali. Tyler potom oprezno zatvori vrata, ispruži ruke prema njoj i polako se nasmije~i.

Potom reče: - Uspjeli smo, Margo! Uspjeli smo!

153

VEČER

15.

Cijeli je plan skovao s neopisivom umješnošću šahovskoga majstora. Razlika je bila samo u tome što je ovo bila najunosnija partija šaha u povijesti, s ulozima od nekoliko milijardi dolara - a on je odnio pobjedu! Bio je ispunjen osjećajem nepobjedivosti: Jesi li se ovako osjećao kada bi xaključio kakav veliki posao, oče? E, pa ovo je veći posao nego što si ga ti ikada sklopio. Isplanirao sam xločin stoljeća i plan mi je uspio.

U određenome smislu, početak svega zvao se Lee. Lijepi, predivni Lee. Osoba koju voli najviše na svijetu: Upoznali su se u Berlinu, baru za homoseksualce u aveniji West Belmont. Lee je bio visok, mišićav i plavokos, najljepši muškarac kojeg je Tyler ikada vidio.

Njihov susret počeo je s: - Mogu li te počastiti pićem? Lee ga je pogledao i kimnuo. - To bi bilo lijepo.

Nakon drugog pića Tyler je rekao: - Kako bi bilo da popijemo po piće kod mene?

Lee se nasmiješio. - Skup sam. - Koliko skup?

- Pet stotina dolara za noć Tyler nije oklijevao. - Idemo.

Noć su proveli u Tylerovoj kući.

Lee je bio strastven, osjećajan i brižan i Tyler je prema njemu osjećao bliskost kakvu nije osjetio u vezi ni s jednim

157

drugim ljudskim bićem. Preplavile su ga emocije za koje nije ni znao da postoje. Ujutro je Tyler već bio ludo zaljubljen.

Dotada je obično odlazio po mladiće u Cairo i Bijou Theater te još nekoliko mjesta za homoseksualce u Chicagu, ali sada je znao da će se sve to promijeniti. Odsada je želio samo Leea.

Ujutro, dok je pripremao doručak, Tyler ga je upitao: - Što bi volio raditi večeras?

Lee ga je iznenađeno pogledao. - Žao mi je, večeras nisam slobodan.

Tyler je imao osjećaj da ga je netko upravo snažno udario u trbuh.

- Ali, Lee, mislio sam da ti i ja...

- Tyler, dušo, ja sam vrlo skupocjena roba. Pripadam onome tko najviše ponudi, ali bojim se da ti doista nemaš dovoljno novca da bi si mogao priuštiti moje društvo.

- Mogu ti dati što god poželiš - rekao je Tyler.

Lee se lijeno nasmiješio. - Doista? Eto, želim putovanje u St.-Tropez na lijepoj bijeloj jahti. Možeš li to platiti?

- Lee, bogatiji sam od svih tvojih prijatelja zajedno. - Da? A mislio sam da si rekao da si sudac.

- Da, jesam sudac, ali bit ću bogat. Hoću reći... vrlo bogat.

Lee ga zagrlji. - Samo se ti nemoj uzrujavati, Tyler. Slobodan sam sljedećeg četvrtka. Ova pečena jaja izgledaju fantastično.

Bio je to početak. Novac je Tyleru i dotada bio važan, no sada je njime postao opsjednut. Bio mu je potreban za Leea. Nikako nije mogao prestati misliti na njega. Pomisao na to kako vodi ljubav s drugim muškarcima bila je nepodnošljiva. Moram ga imati samo za sebe.

158

Tyler je spoznao da ima homoseksualne sklonosti kada mu je bilo dvanaest godina. Jednoga dana otac ga je uhvatio kako se mazi i ljubi s nekim dječakom iz škole i Tyler je tada podnio svu silinu očeva bijesa. - Ne mogu vjerovati da mi je sin peder! Sada kada znam za tvoju malu prljavu tajnu, dobro ću paziti na tebe, sekice.

Tylerov je brak bio vrhunski šala koju je smislio nekakav bog s jezovitim smislom za humor.

- Želio bih te upoznati s jednom osobom - rekao mu je Harry Stanford.

Bili su božićni blagdani i Tyler ih je provodio u Rose Hillu. Kendall i Woody već su bili otputovali, a Tyler se upravo spremao za odlazak, kada mu je otac priredio veliki šok. - Oženit ćeš se.

- Oženiti? To ne dolazi u obzir! Ne...

- Poslušaj me, sekice. Ljudi već počinju govorkati o tebi, a ja to neću dopustiti. Štetiš mome ugledu. Oženiš li se, ušutkat ćeš ih.

Tyler nije popuštao. - Ne zanima me što ljudi govore. Ovo je moj život.

- A ja želim da imaš bogat život, Tyler. Ja starim. Ubrzo... - Tada je samo slegnuo ramenima.

Mrkva i batina.

Naomi Schuyler bila je žena obična izgleda, iz obitelji koja je pripadala srednjoj klasi, žena koja je u životu žudjela za time da se »oplemeni«. Bila je toliko impresionirana imenom Harryja Stanforda

da bi se vjerojatno udala za njegova sina i da je radio na benzinskoj crpki, a ne kao sudac.

Harry Stanford jednom je odveo Naomi u postelju. Kad ga je netko upitao zbog čega, Stanford je odgovorio: -

Jer se našla pri ruci.

159

Ubrzo mu je dosadila i tada je zaključio da bi bila savršena za Tylera.

Što bi Harry Stanford poželio, to bi Harry Stanford i dobio.

Vjenčanje se održalo dva mjeseca kasnije. Bila je to malena svečanost - stotinu i pedeset uzvanika - a mladenci su na medeni mjesec otputovali na Jamajku. Bila je to prava katastrofa.

Prve bračne noći Naomi je rekla: - Za ime Božje, za kakvog sam se to muškarca udala? Čemu ti služi taj pimpek? Tyler ju je pokušao umiriti razumnim prijedlogom.

Seks nam nije potreban. Možemo živjeti odvojenim životima. Ostat ćemo zajedno, ali će svatko od nas imati svoje... prijatelje.

- U to možeš biti prokleta siguran!

Naomi mu se osvetila tako što se dala na kupovinu sa strašću vrhunskog profesionalnog majstora. Sve je kupovala u najskupljim prodavaonicama u gradu, a u kupovinu je često odlazila i u New York.

- S ovom plaćom ne mogu pokrivati tvoje ekstravagancije - pobunio se Tyler.

- Onda se pobrini za povišicu. ja sam ti žena. Imam pravo na to da me uzdržavaš.

Tyler je otišao do oca i objasnio mu situaciju.

Harry Stanford samo se nacerio. - Žene znaju biti vraški skupe, zar ne? S time ćeš se jednostavno morati nekako pomiriti.

- Ali, oče, potrebno mi je...

- Jednoga dana imat ćeš sav novac ovoga svijeta. Tyler je to pokušao objasniti Naomi, no ona nije imala ni najmanju namjeru čekati da se ostvari to »jednoga dana«. Nekako je naslućivala da bi taj dan mogao jednostavno ne

160

doći. Iscijedivši iz Tylera sve što je mogla, Naomi je sudskim putem zatražila razvod, zadovoljila se onim što je ostalo na njegovu

bankovnome računu i potom nestala.

Kada je čuo što se dogodilo, Harry Stanford rekao je: - Peder ostaje peder.

I to je bio kraj te epizode.

Otac je ulagao silan trud kako bi ponizio Tylera. Jednoga dana, dok je Tyler sjedio za sudačkim stolom, usred nekog suđenja, sudski mu je podvornik prišao i došapnuo: - Oprostite...

Tyler se nestrpljivo okrene prema njemu. - Da? - Telefonski poziv .za vas...

- Molim?!? Pa što je s vama, čovječe? Usred smo... - Zove vaš otac. Kaže da je riječ o vrlo hitnoj stvari i da smjesta mora razgovarati s vama.

Tyler je bio bijesan. Otac nema nikakva prava tako ga prekidati u poslu. Tyler je došao u iskušenje da se ne javi.

No s druge strane, ako je stvar hitna...

Tyler ustane. - Odrec~ujem stanku u trajanju od petnaest minuta.

Potom pojuri u svoj ured i podigne slušalicu. - Oče? - Nadam se da ne smetam, Tyler. - Glas mu je bio prepun zlobe.

- Zapravo smetaš. Upravo sam bio na raspravi i...

- No, naplati mu kaznu za pogrešno parkiranje i zaboravi cijeli slučaj.

- Oče...

- Potrebna mi je tvoja pomoć u jednom ozbiljnome problemu.

- O čemu je riječ?

- Šef kuhinje me potkrada.

161

Tyler nije mogao vjerovati vlastitim ušima. Bio je toliko bijesan da je jedva uspio izgovoriti: - Pozvao si me s rasprave da bi mi...?

- Ti si zakon, zar ne? E, pa, taj tip krši zakon. Želim da dođeš u Boston i provjeriš cjelokupno osoblje. Deru mi kožu!

Tyler je bio na rubu erupcije. - Oče...

- Čovjek više jednostavno ne može imati povjerenja u te proklete agencije za zapošljavanje.

- Nalazim se usred suđenja. Sada nikako ne mogu ići u Boston.

Uslijedilo je nekoliko trenutaka zlokobne tišine. - Što si rekao?

- Rekao'sam...

- Nećeš me valjda ponovno razočarati, Tyler, zar ne? Možda bih trebao razgovarati s Fitzgeraldom o određenim promjenama u oporuci.

Ponovno ta mrkva. Novac. Njegov dio milijardi dolara koje ga očekuju nakon očeve smrti.

Tyler se nakašlje. - Ako bi po mene mogao poslati svoj avion...

- Dovraga, to nikako! Odigrate li sve karte kako treba, suče moj dragi, taj avion jednog će dana biti vaš. Samo se sjeti toga. U međuvremenu, imaš redovne linije, kao i svi drugi. Ali hoću da dovučeš dupe ovamo! - Veza se tada prekinula.

Tyler je ostao samo sjediti, duboko ponižen. Otac mi to čini cijeloga života. Dovraga s njim! Neću ići. Neću ići.

Tyler je otputovao u Boston još iste večeri.

162

s

Harry Stanford imao je zaposlena dvadeset dva člana posluge. Bila je to cijela falanga tajnica, butlera, domaćica, sluškinja, kuhara, vozača, vrtlara te jedan tjelohranitelj.

- Lopovi, svi do jednoga - požalio se Harry Stanford Tyleru.

- Ako si već tako zabrinut, zašto ne angažiraš privatnog detektiva ili se ne obratiš policiji?

- Jer imam tebe - reče Harry Stanford. - Ti si sudac, zar ne? E, pa ti mi ih onda prosudi.

Bila je to čista zloba.

Tyler je tada pogledao oko sebe, tu divovsku kuću s probranim namještajem i slikama, te se prisjetio turobne kućice u kojoj živi. Zaslužio sam imati ovo, pomislio je. Jednoga dana to ću i imati.

Tyler je razgovarao s butlerom, Clarkom, i drugim stalnijim članovima posluge. Potom je razgovarao i sa slugama, pojedinačno, provjeravajući im dotadašnja zaposlenja. Većina namještenika u kući je radila razmjemo kratko, jer je Harry Stanford kao poslodavac bio nemoguć. Promjene u sastavu osoblja bile su nevjerojatne.

Netko bi se u kući zadržao samo dan-dva. Par novih članova već je bilo uhvaćeno u sitnim krađama a jedan je poslužitelj bio alkoholičar, no osim toga, Tyler nije naišao ni na kakve probleme.

Osim u slučaju Dmitrija Kaminskog.

Dmitrija Kaminskog njegov je otac zaposlio kao tjelohranitelja i masera. Sudački posao omogućio je Tyleru da odlično razvije sposobnost procjenjivanja karaktera, a na Dmitriju je postojalo nešto zbog čega mu Tyler od prvoga trena nije vjerovao. On je posljednji postao članom osoblja. Dotadašnji tjelohranitelj Harryja Stanforda dao je otkaz

163

Tyler je lako mogao zamisliti uzroke - i za nasljednika preporučio Kaminskog.

Kaminsky je bio ogroman muškarac, širokih prsa i snažnih, mišićavih ruku. Engleski je govorio s izrazitim ru-skim naglaskom. - Želite me vidjeti?

- Da. - Tyler mu rukom pokaže prema stolcu. - Sjednite. - Već je bio pregledao podatke o njegovu dotadašnjem zaposlenju i iz njih je doznao vrlo malo, osim da je Dmitri iz Rusije došao tek nedavno. - Rodeni ste u Rusiji?

- Da. - Oprezno je promatrao Tylera. - U kojem dijelu zemlje?

- U Smolensku.

- Zašto ste otišli iz Rusije i došli u Ameriku? Kaminsky slegne ramenima. - Ovdje ima više mogućnosti.

Mogućnosti za što, upitao se Tyler. Kaminsky se držao kao da želi izbjeći prave odgovore. Razgovarali su dvadesetak minuta, a na kraju razgovora Tyler je bio uvjeren da Dmitri Kaminsky nešto skriva.

Tyler je nazvao Freda Mastersona, poznanika koji je radio za FBI.

- Fred, želio bih da mi učiniš jednu uslugu.

- Svakako. Nađem li se ikada u Chicagu, hoćeš li mi srediti kazne za prebrzu vožnju?

- Govorim ti ozbiljno. - Reci...

- Želio bih provjeriti jednog Rusa koji je ovamo došao prije šest mjeseci.

- Čekaj malo. Trebaš zapravo CIA-u, zar ne? - Moguće, ali ondje ne znam nikoga.

- Ni ja.

164

- Fred, ako bi mi mogao to učiniti, bio bih ti uistinu zahvalan.

Tyler tada začuje uzdah. - U redu. Kako se zove? - Dmitri Kaminsky.

- Ovako... Znam jednu osobu u ruskoj ambasadi u Washingtonu. Provjerit ću imaju li kakvih informacija o Kaminskome. Ako ne, bojim se da ti neću moći pomoći.

- Bit ću ti zahvalan.

Tog je dana Tyler večerao s ocem. Nekako podsvjesno, bio se nadao da mu je otac ostario, da je fizički oslabio, s vremenom postao osjetljiviji. Umjesto toga, Harry Stanford izgledao je snažno i~čilo, u naponu snage. Živjet će zauvijek, pomisli Tyler obeshrabreno. Sve će nas nadživjeti.

Razgovor za stolom bio je posve jednostran.

- Upravo sam dogovorio kupnju elektrane na Havajima...

- Sljedećeg tjedna putujem u Amsterdam kako bismo izgladili neke komplikacije oko GATTA...

- Državni tajnik pozvao me da s njim otputujem u Kinu...

Tyler je jedva progovorio koju riječ. Po završetku večere, njegov otac ustane. - Kako napreduješ u vezi s problemom posluge?

- Još ih uvijek provjeravam, oče.

- Nemoj da to potraje cijelu vječnost - zarežao je potom njegov otac i izišao iz blagovaonice.

Sutradan ujutro Tylera je nazvao Fred Masterson iz FBI-a.

- Tyler?

165

- Da.

- Naišao si na pravi dragulj.

- Da?

- Dmitri Kaminsky bio je plaćenik u Polgoprudenskaji. - Sto je to, za ime vraga?

- Objasnit ću ti. Moskvom vlada osam zločinačkih organizacija. Sve se međusobno bore za prevlast, no dvije su najjače skupine čečenska i polgoprudenska. Tvoj prijatelj Kaminsky radio je za tu drugu bandu. Prije tri mjeseca naložili su mu da ubije jednog od čečenskih vođa. Umjesto da to učini, Kaminsky mu je pristupio kako bi dogovorio još bolji posao. Polgoprudenskaja je za to doznala i izdala nalog za ubijanje Kaminskog. Ondje se zločinačke bande drže neobičnih običaja. Najprije ti odsijeku prste, onda te neko vrijeme puste da krvariš i tek te potom ustrijele.

- Bože moj!

- Kaminsky je nekako uspio pobjeći iz Rusije, ali oni ga još uvijek traže. I to intenzivno.

- Nevjerojatno - reče Tyler.

- To još nije sve. Traži ga i državna policija, i to zbog nekoliko ubojstava. Ako znaš gdje je, oni bi više nego rado došli do te informacije.

Tyler se na trenutak zamisli. Ne može si dopustiti miješanje u tako nešto. To bi za sobom moglo povući svjedočenje na sudu i gubitak puno vremena.

- Nemam pojma. Ovo sam samo provjeravao za jednog prijatelja koji je Rus. Hvala, Fred.

Tyler je Dmitrija Kaminskog zatekao u njegovoj sobi. Čitao je tvrdi pornografski časopis. U trenutku kad je Tyler ušao u sobu, Dmitri ustane.

- Želim da spakiraš stvari i nestaneš odavde.

166

Dmitri ga je iznenađeno promatrao. - Što se dogodilo? - Dajem ti mogućnost izbora. Ili odlaziš do poslijepod neva ili obavještavam rusku policiju o tome gdje si. Dmitri probljedi.

- Je li ti jasno?

- Da. Jasno mi je.

Tyler je potom otišao do oca. Bit će mu drago, razmišljao je. Učinio sam mu pravu uslugu. Pronašao ga je u radnoj sobi.

- Provjerio sam osoblje - reče Tyler - i...

- Zadivljen sam. I jesi li pronašao kakva dječaka da ga povedeš u krevet?

Tylerovo se lice zajapuri. - Oče...

- Peder si, Tyleru, i zauvijek ćeš biti peder. I nikako mi, dovraga, nije jasno kako je nešto takvo uspjelo izaći iz mojih prepona. Vрати se u Chicago svojim prijateljima.

Tyler je samo stajao, silno se trudeći da ostane miran. - U redu - reče ukočeno. Potom se okrene prema vratima. -

Jesi li o osoblju otkrio nešto što bih trebao znati? Tyler se okrene i na trenutak se pomno zagleda u oca. - Ne -

reče polako. - Ništa.

Kada je Tyler ušao u sobu Dmitrija Kaminskog, ovaj se pakirao.

- Odlazim - reče Kaminsky mrzovoljno.

- Nemoj. Predomislio sam se. . Dmitri zbunjeno podigne pogled. - Molim?

- Ne želim da odeš. Želim da i dalje budeš tjelohranitelj moga oca.

- A što je s... znate, onim drugim? - To ćemo zaboraviti.

167

Dmitri ga je oprezno promatrao. - Zašto? Što želite da činim?

- Želim da ovdje igraš ulogu mojih očiju i ušiju. Potreban mi je netko tko će pripaziti na mog oca i obavještavati me o tome što se događa.

- Zašto bih to trebao biti ja?

- Jer te, budeš li činio što želim, neću prijaviti Rusima. I jer ćeš se uz mene obogatiti.

Dmitri Kaminsky na trenutak ga pomno pogleda. Lice mu tada polagano ozari širok osmijeh. - Ostat ću.

Bio je to prvi potez. U otvaranju je pomaknuo prvog pješaka.

Bilo je to prije dvije godine. S vremena na vrijeme Dmitri je Tyleru prenosio informacije. Uglavnom je bila riječ o nevažnim novostima i o najnovijoj ljubavnoj vezi Harryja Stanforda ili o pokojoj pojedinosti o poslu koju bi Dmitri negdje našao. Tyler je već počeo misliti da je pogriješio i da je Dmitrija trebao prijaviti policiji. A onda je došao onaj sudbonosni poziv sa Sardinije i rizik je konačno počeo davati rezultate.

- S vašim sam ocem na jahti. Upravo je naxvao svog odvjetnika. S njim će se naći u ponedjeljak u Bostonu, radi unošenja prornjena u oporuku.

Tyler se tada prisjetio svih poniženja kojima ga je otac godinama obasipao i osjetio je užasan bijes. Promijeni li oporuku, sve te godine i godine njegovo sam xlostavljanje podnosio uxalud. Neću mu dopustiti da to učini!

Postoji samo jedan način da ga u tome spriječim.

- Dmitri, nazovi me u subotu. - Dogovoreno.

Odloživši slušalicu, Tyler je ostao sjediti i razmišljati. Došao je trenutak da u igru uvede i skakača.

168

16.

Sud okruga Cook neprestano se punio najraznovrsnijim mogućim osobama optuženim za podmetanja požara, silovanja, preprodaju droge, ubojstva i čitav niz drugih protuzakonitih i nemoralnih aktivnosti. U mjesec dana sudac Tyler Stanford u svojoj bi sudnici imao najmanje šest takvih osoba optuženih za ubojstvo. Većina ih nikada i ne bi došla do suđenja, budući da bi odvjetnici obrane ponudili dogovor i u zamjenu za blažu kaznu ponudili priznanje krivnje. Kako su sudovi bili pretrpani poslom, a zatvori zatvorenicima, tužiteljstvo bi obično pristalo na takvu razmjenu. Dvije strane tada bi postigle dogovor i izišle pred suca Stanforda kako bi ga on potvrdio.

Slučaj Hala Bakera bio je iznimka.

Hal Baker bio je čovjek dobrih namjera i nikakve sreće. Kada mu je bilo petnaest godina, stariji ga je brat na-govorio da zajedno opljačkaju neku trgovinu. Hal ga je pokušao odgovoriti, a kada u tome nije uspio, pošao je s njim i pomogao mu. Hala su uhitili, dok mu je brat uspio pobjeći. Dvije godine kasnije, kada je Hal Baker izišao iz popravilišta, bio je odlučan u nakani da se više nikada ne dovede u sukob sa zakonom. Mjesec dana kasnije s jednim je prijateljem pošao u draguljarnicu.

- Želim odabrati pravi prsten za djevojku.

Cim su se našli unutra, njegov je prijatelj izvukao pištolj i povikao: - Pljačka!

U zbrci koja je uslijedila jedan je prodavač ubijen. Hal Baker uhićen je i optužen za oružano razbojstvo. Njegov je prijatelj uspio pobjeći.

169

Dok je Baker bio u zatvoru u posjet mu je došla Helen Gowan, socijalna radnica koja je čitala o njegovu slučaju i nad njim se sažalila. Bila je to ljubav na prvi pogled i kada je Baker pušten iz zatvora, on i Helen su se vjenčali. Tijekom sljedećih osam godina rodilo im se četvero dražesne djece.

Hal Baker obožavao je svoju obitelj. Zbog odsluženih zatvorskih kazni teško je dolazio do posla te je, kako bi mogao uzdržavati obitelj, nevoljko pristao raditi za brata i podmetati požare, sudjelovati u krađama i prepadima.

Na njegovu nesreću, uhvaćen je na djelu prilikom jedne provale. Uhićen je, pritvoren i priveden pred suca Tylera Stanforda.

Došlo je vrijeme za izricanje presude. Bakeru je to bio drugi prijestup, uz vrlo nepovoljan dosje iz mladosti, a ovaj je slučaj bio toliko jasan da su se pomoćnici okružnog tužitelja već počeli kladiti na vrijeme na koje će ga sudac Stanford zatvoriti. - Dat će mu maksimalnu kaznu - rekao je jedan od njih. - Dajem glavu da će mu dati dvadeset godina. Stanforda ne zovu uzalud sudac za vješanje.

Hal Baker, koji je duboko u srcu smatrao da je nedužan, pred sudom se branio sam. Stojeći tako sam, u svom najboljem odijelu, rekao je: - Časni sude, znam da sam pogriješio, ali svi smo mi ljudi od krvi i mesa, zar ne?

Imam predivnu ženu i četvero djece. Tako bih volio da ih vidite... nevjerovatni su. To što sam učinio, učinio sam zbog njih.

Tyler Stanford sjedio je za svojim stolom i slušao ga posve bezizražajna izraza lica. Čekao je da Hal Baker završi i da mu može izreći kaznu. Zar ova budala uistinu misli da će se izvuci s tom glupom, srcedrapateljnom pričom?

Hal Baker upravo je završavao: - ...i tako, časni sude, premda sam pogriješio, to sam učinio iz ispravnih pobuda: radi obitelji. A koliko je to važno, ne moram vam govoriti. Odem li u zatvor, moja će žena i djeca umrijeti od gladi.

170

Znam da sam pogriješio, ali voljan sam se za to iskupiti. Učinit ću sve što želite...

Upxavo to bila je rečenica koja je zaokupila pozornost Tylera Stanforda. Optuženog je tada pogledao s novim zanimanjem. ~·Sve što žedite~. Tylera odjednom obuzme isti onaj predosjećaj koji je osjetio i u vezi s Dmitrijem Kaminskim. Pred sobom je imao čovjeka koji bi mu se jednoga dana mogao pokazati korisnim.

Uz tužiteljevu krajnju,nevjericu, Tyler reče: - Gospodine Baker, u ovome slučaju postoje olakotne okolnosti.

Zbog njih i zbog vaše obitelji, određujem vam uvjetnu kaznu u trajanju od pet godina. Od vas očekujem da savjesno odradite šesto sati društveno korisnoga rada. Dođite u moje odaje, pa ćemo riješiti sve pojedinosti.

Kad su se našli u sigurnosti ureda, Tyler reče: - Znae, ja bih vas ipak mogao uputiti u zatvor i to na vrlo, vrlo dugo vrijeme.

Hal Baker problijedi. - Ali, suče! Rekli ste...

Tyler se nagne prema njemu. - Zna li što čovjeka na vama najviše zadivljuje?

Hal Baker samo je sjedio i pokušavao se sjetiti što bi to na njemu ikoga moglo zadiviti. - Ne, časni sude.

- Vaši osjećaji prema obitelji - reče Tyler smjemim tonom. - Tome se uistinu divim.

Hal Baker se razvedri. - Hvala vam, gospodine. Oni su mi najvažniji na svijetu. Ja bih...

- U tom slučaju nikako ne biste željeli ostati bez njih, zar ne? Da vas pošaljem u zatvor, djeca bi odrastala bez vas; supruga bi vam vjerojatno pronašla nekog drugog muškarca. Shvaćate li na što ciljам?

171

Hal Baker bio je posve zbunjen. - Nnn... ne, časni sude. Zapravo ne.

- Sačuvao sam vam obitelj, Bakeru. Čovjek bi pomislio da ćete mi biti zahvalni.

Hal Baker tada gorljivo reče: - O, i jesam, časni sude! Ne mogu vam ni opisati koliko sam vam zahvalan.

- Možda biste mi to u budućnosti mogli i dokazati. Možda vas nazovem da mi obavite pokoji poslić.

- Sve što poželite!

- Odlično. Sada ste na uvjetnoj kazni, a primijetim li u vašem ponašanju bilo što zbog čega neću biti zadovoljan... - Samo mi recite što želite - preklinjao ga je Baker. - Reći ću vam kada za to dođe vrijeme. U

međuvre

menu, ovo ostaje u strogoj tajnosti između nas dvojice. Hal Baker položi dlan na grudi. - Prije bih umro nego to nekome spomenuo.

- Imate pravo - uvjeri ga Tyler.

Nedugo nakon toga Tylera je nazvao Dmitri Kaminsky. - Vaš je otac upravo naxvao svog odvjetnika. S njim će se naći u ponedjeljak u Bostonu, radi unošenja promjena u oporuku.

Tyler je znao da tu oporuku mora vidjeti. Došao je trenutak da nazove Hala Bakera.

- ... tvrtka se zove Renquist, Renquist i Fitzgerald. Načinite kopiju oporuke i donesite mi je.

- Nema problema. Pobrinut ću se za to, suče.

Dvanaest sati kasnije Tyler je u rukama imao fotokopiju oporuke. Pošto ju je pročitao, osjetio je oduševljenje.

On, Woody i Kendall bili su jedini nasljednici. A u ponedjeljak otac namjerava izmijeniti oporuku. Taj će nam prokletnik sve to oduzeti, razmišljao je Tyler s gorčinom. Nakon svega 172

što srno proživjeli... te milijarde pripadaju nama. Natjerao nas je da ih zaradimo! Postojao je samo jedan način da ga spriječi u ostvarenju nakane.

Kad ga je Dmitri nazvao i drugi put, Tyler je rekao: - Želim da ga ubiješ. Večeras.

S druge strane linije uslijedila je dugotrajna tišina. Ali, ako me uhvate...

- Nemoj da te uhvate. Bit ćete na moru. Na moru se može dogoditi puno toga.

- U redu. Kada sve bude gotovo...?

- Čekat će te novac i avionska karta za Australiju. A onda, kasnije, posljednji, najljepši poziv.

- Gotovo je. Bilo je lako.

- Ne! Ne! Ne! Želim čuti pojedinosti. Ispričaj mi sve po redu. Nemoj ništa izostaviti...

Dok je sl~šao, Tyler je pred očima jasno vidio cijeli prizor.

- Na putu za Korziku našli smo se usred velike oluje. Pozvao me i zatražio da dođem u njegovu kabinu i izmasiram ga.

Tyler se zatekao kako snažno stišće slušalicu. - Da. Nastavi...

Dok se kretao prema kabini Harryja Stanforda, Dmitri se morao silno truditi kako bi održao ravnotežu na palubi jahte koja se divlje propinjala. Zakucao je na vrata i, trenutak kasnije, začuo Stanfordov glas.

- Uđi! - povikao je Stanford. Već je ležao na stolu za masažu. - Donji dio leđa.

- Sada ćemo to srediti. Samo se opustite, gospodine Stanford.

173

Dmitri je prišao stolu i Stanfordova leđa premazao uljem. Snažni prsti tada su se dali na posao, vješto gnječeći napete mišiće. Osjećao je kako se Stanford počinje opuštati.

- To je vrlo ugodno - uzdahnuo je Stanford. - Hvala.

Masaža je potrajala sat vremena, a kada je Dmitri završio, Stanford je već gotovo spavao.

- Pripremit ću vam toplu kupku - rekao je tada Dmitri. Potom je pošao u kupaonicu, posrćući zbog neobuzdanog trzanja broda. U crnu kadu od oniksa potom je pustio toplu morsku vodu i vratio se u spavaću sobu. Stanford je još uvijek ležao na stolu, sklopljenih očiju.

- Gospodine Stanford... Stanford je otvorio oči. - Kada je spremna.

- Mislim da mi ne treba...

- Nakon kupke bit ćete sigurni da ćete se lijepo naspavati. - Pomogao je Stanfordu da ustane sa stola i odveo ga u kupaonicu.

Dmitri je potom promatrao Harryja Stanforda kako se spušta u kadu.

Stanford je tada podignuo pogled i ugledao Dmitrijeve hladne oči. U tom trenutku instinktivno je spoznao što će se sada dogoditi. - Ne! - povikao je, već se pomalo pridižući.

Dmitri je tada svoje divovske ruke položio na glavu Harryja Stanforda i gurnuo je pod vodu. Stanford se mahnito opirao, pokušavajući se uzdići i doći do zraka, no ovome se divu nikako nije mogao suprotstaviti. Dmitri ga je snažno držao ispod površine. Morska voda punila mu je pluća. Nakon toga, Stanford se konačno više nije micao. Dmitri se uspravio, teško dišući, a potom je oteturao u sobu.

Ondje je, opirući se divljem ljuljanju broda, uzeo nekoliko papira, otvorio staklena vrata koja su vodila na te 174

rasu, puštajući u prostoriju bjesomučan vjetar. Dio papira razasuo je terasom, a dio bacio preko ograde.

Zadovoljan, potom se vratio u kupaonicu i iz kade izvukao Stanfordovo tijelo. Odjenuo mu je pidžamu, kućni ogrtač i papuče, te tijelo iznio na terasu. Na trenutak zastavši uz ogradu, bacio ga je u more. Odbrojivši pet sekundi, uzeo je mikrofon interfona i povikao: - Čovjek u moru!

Dok je slušao Dmitrija kako opisuje ubojstvo, Tyler je osjetio seksualno uzbuđenje. Gotovo je osjećao okus morske vode koja puni pluća njegova oca, pokušaje hvatanja zraka, užasnutost. A potom ono ništavilo.

Gotovo je, pomislio je Tyler. Zatim se ispravio. Ne. Igra tek počinje. Vrijeme je da se u igru uvede kraljica.

17.

Posljednja šahovska figura na željeno je mjesto došla slučajno. Tyler je razmišljao o očevoj oporuci, razjaren zbog toga što Woody i Kendall dobivaju jednake dijelove nasljedstva kao i on. To nisu zaslužili. Da nije bilo mene, oboje bi bili posve izbačeni iz oporuke. Ne bi dobili ništa. To nije pravedno, no što tu još mogu učiniti?

Imao je onu jednu dionicu koju mu je majka dala još tako davno i sada se prisjetio očevih riječi: «I što, dovraga, misliš da ćeš moći s tom jednom dionicom? Preuzeti nadzor nad tvrtkom? «

Zajedno, razmišljao je Tyler, Woody i Kendall drže dvije trećine dionica Stanford Enterprisesa. Kako se mogu domoći vlasti uz samo jednu dionicu više? I tada mu se odgovor ukazao

sam od sebe. I bio je toliko genijalan da je Tyler njime ostao osupnut.

Moram vas izvijestiti da postoji mogućnost pojavljivanja još jednog nasljednika.... U oporuci vašega oca izričito se navodi da nasljedstvo treba ravnomjerno podijeliti među njegovim potomstvom... Vaš je otac, još davno, imao vezu s guvernantom koja je radila u ovoj kući.

Kad bi se pojavila Julia, bilo bi nas četvero, pomislio je Tyler. A ako bih ja raspolagao njexinim udjelom, imao bih pedeset posto očevih dionica, plus onaj jedan postotak koji već imam. Mogao bih preuzeti Stanford Enterprises. Mogao bih sjesti na očevo mjesto. Odmah zatim pomislio je: Rosemary je mrtva i vjerojatno nikada nije ispričala kćeri tko joj je bio otac. Zbog čega bi to morala biti prava Julia Stanford?

Odgovor je bila Margo Posner.

Prvi put vidio ju je dva mjeseca ranije, u trenutku početka zasjedanja suda. Sudski podvornik obratio se glavnim sudacima u sudnici. - Pozor! Okružni sud okruga Cook počinje zasjedati, pod predsjedanjem časnog suca Tylera Stanforda. Molim ustanite.

Tyler je ušao u sudnicu i sjeo za stol. Potom je pogledao dnevni red. Prvi na popisu bio je slučaj Država Illinois protiv Margo Posner. Optužba je glasila: napad i pokušaj ubojstva.

Sudu se prvi obratio tužitelj. - Časni sude, optužena je vrlo opasna osoba koju treba udaljiti s ulica Chicaga.

Država će dokazati da zločin za optuženu nije ništa novo. Već je osuđivana za krađe u trgovinama i otuđivanja a poznato je da se

prostituirala. Pripadala je skupini žena koje su radile za zloglasnog svodnika po imenu Rafael.

U siječnju ove godine posvađali su se i ona je namjerno i hladnokrvno pucala u njega i njegovu pratilju.

176

- Je li tko od žrtava i preminuo? - upitao je Tyler. - Nije, časni sude. Prebačeni su u bolnicu, s ozbiljnim ozljedama. Za pištolj koji je kod nje pronađen, Margo Posner nije imala dozvolu.

Tyler je tada pogledao optuženu i u tom se trenutku iznenadio. Nikako nije odgovarala predodžbi koju su kod njega stvorile tužiteljeve riječi. Bila je to elegantno odjevena, privlačna mlada žena, koja još nije bila napunila ni trideset godina. Njezina suzdržana elegancija bila je u posvemašnjem proturječju s optužbom. To samo dokazuje, pomislio je Tyler cynično, da se nikada ne zna tko što čini.

Slušao je argumente obje strane, no pogled mu se stalno vraćao na optuženu. Nešto na njoj podsjećalo ga je na njegovu sestru.

Nakon završnih riječi obje strane, slučaj je predan na razmatranje poroti, koja se za manje od četiri sata vratila u sudnicu i proglasila je krivom za sve navode u optužnici.

Pogledavši optuženu, Tyler je rekao: - Sud u ovome slučaju ne vidi nikakvih olakotnih okolnosti. Ovime se osuđujete na pet godina u zatvoru Dwight... Sljedeći slučaj.

Tek u trenutku kada su Margo Posner izvodili iz sudnice, Tyler je uvidio što ga to na njoj toliko podsjeća na Kendall. Imala je jednake tamnosive oči. Oči Stanfordovih.

Tyler više nije razmišljao o Margo Posner sve do trenutka kada ga je nazvao Dmitri Kaminsky.

Otvaranje partije šaha bilo je uspješno dovršeno. Tyler je u glavi pomno isplanirao svaki potez. Upotrijebio je klasično otvaranje kraljicom: odbijanje prvog poteza, pomicanje kraljičina pješaka za dva polja. Sada je bilo vrijeme za srednju fazu partije.

Tyler je posjetio Margo Posner u ženskome zatvoru. - Sjećate li me se? - upitao ju je.

177

a Ona ga je ljutito pogledala. - Kako bih vas mogla za boraviti? Vi ste me poslali ovamo.

- Kako se snalazite? - upitao ju je potom Tyler. Ona je samo načinila grimasu. - Vi se zasigurno šalite! Pa ovo je pakao.

- Kako bi vam se svidjelo da izađete odavde? - Kako bi mi se...? Vi to pitate ozbiljno?

- Vrlo ozbiljno. To mogu srediti.

- Pa, to... to je fantastično! Hvala. Ali, što za to trebam učiniti?

- Pa, ima jedna stvar koju želim da mi učinite.

Ona ga je zavodljivo pogledala. - Svakako. Nema problema.

- Nisam mislio na to.

Ona je tada oprezno rekla: - A na što ste onda mislili, suče?

- Želim da mi pomognete da se s nekim našalim. - O kakvoj je šali riječ?

- Želim da odglumite jednu osobu.

- Da odglumim...? Ne znam kako se...

- Za tu vam ulogu nudim dvadeset pet tisuća dolara. Izraz njezina lica odmah se promijenio. - Svakako rekla je brzo. - Mogu odglumiti bilo koga. Na koga ste mislili?

Tyler se nagnuo prema njoj i počeo joj objašnjavati.

Tyler je dogovorio puštanje Margo Posner pod svoj nadzor.

Ovako je to objasnio glavnome sucu, Keithu Percyju: - Doznao sam da je riječ o vrlo nadarenoj umjetnici, koja silno želi živjeti normalnim, poštenim životom. Čini mi se

1'18

važnim da, kad god je to moguće, rehabilitiramo takvu vrst osoba, nije li tako?

Keith je bio zadivljen i iznenaden. - Svakako, Tyler. To što činiš divan je čin.

Tyler je smjestio Margo u svoju kuću i punih joj pet dana pričao o obitelji Stanford.

- Kako ti se zovu braća? - Tyler i Woodruff.

- Woodrow.

- Tako je... Woodrow. - Kako ga zovemo?

- Woody.

- Imaš li sestru?

- Da. Kendall. Modnu kreatoricu. - Ima li muža?

- Muž joj ~je Francuz. Zove se... Marc Renoir. - Renaud.

- Renaud.

- Kako ti se zove majka?
- Rosemary Nelson. Bila je guvernanta djeci Stanfordovih.
- Zašto je otišla iz kuće? - Napumpao ju je...
- Margo! - upozori je Tyler.
- Hoću reći, zatrudnjela je s Harryjem Stanfordom. - Što je bilo s gospođom Stanford?

- Ubila se.
- Što ti je majka ispričala o djeci Stanfordovih? Margo se na trenutak zamisli.

- No?

179

- Ti si jednom ispao iz labuda koji se pokreće papučicama. - Nisam ispao! - reče Tyler. - Zamalo sam ispao.
- Tako je. Woodyja su zamalo uhitili zbog branja cvijeća u Gradskome vrtu.

- To je bila Kendall.

Bio je nemilosrdan. Istu bi priču ponavljali u beskraj, duboko u noć, sve dok Margo ne bi bila posve iscrpljena.

- Kendall je ugrizao pas. - Mene je ugrizao pas.

Ona protrlja oči. - Više ne mogu razmišljati. Tako sam umorna. Potreban mi je san.

- Možeš spavati kasnije!

- Koliko će ovo još trajati? - upitala ga je prkosnim tonom.

- Sve dok ne budem smatrao da si spremna. A sada idemo ispočetka.

I tako se to ponavljalo i ponavljalo, sve dok odgovori nisu postali besprijeekorni. Kada je konačno došao dan kada je znala odgovor na svako pitanje koje joj je postavio, Tyler je bio zadovoljan.

- Spremna si - rekao joj je. A onda joj je predao nekoliko dokumenata.

- Što je ovo?

- Tek formalnost - rekao je Tyler nehajnim tonom. Zapravo ju je naveo na to da se potpiše na dokument kojim svoj dio Stanfordova nasljedstva predaje u vlasništvo jedne korporacije u vlasništvu druge korporacije. Vlasnik te druge korporacije bila je, pak, inozemna podružnica tvrtke čiji je jedini vlasnik bio Tyler Stanford. Cijelu transakciju bilo je nemoguće dovesti u vezu s njim.

Tyler je potom Margo predao pet tisuća dolara u gotovome. - Ostatak ćeš dobiti po obavljenome poslu - rekao joj je. - Ako ih uvjeriš da si Julia Stanford.

Od trenutka kad se Margo pojavila u Rose Hillu, Tyler je bio protiv nje. Bio je to klasičan šahovski antipozicijski potez.

- Uvjeran sam da vam je jasno u kakvom smo sada položaju, gospođice... ovaj... Bez nekog nedvosmislenog dokaza, nikako ne možemo...

- ...Držim da je ova dama prevarantica...

- ...Koliko je članova posluge radilo u ovoj kući dok smo bili djeca?... Deseci slugu, zar ne? A neki od njih znali bi sve što nam je ova mlada dama ispričala... Onu fotografiju mogao joj je dati i bilo tko od njih... Nemojmo zaboraviti da je u igri nevjerojatna količina novca.

Niz poteza okrunio je zahtjevom za ispitivanjem DNA. Nazvao je Hala Bakera i dao mu nove upute: - Iskopaj tijelo Harryja Stanforda i riješi ga se.

A potom plod čistog nadahnuća: pozvati privatnog istražitelja. U prisutnosti sviju članova obitelji; nazvao je ured okružnog tužitelja u Chicagu.

- Ovdje sudac Tyler Stanford. Koliko sam čuo, vaš se ured povremeno koristi uslugama jednog privatnog detektiva koji postiže odlične rezultate. Zove se Simmons ili tako nekako...

- O, zacijelo mislite na Franka Timmonsa.

- Timmons! Da, tako je. Biste li mi mogli dati njegov broj kako bih mu se mogao izravno obratiti?

Umjesto toga, pozvao je Hala Bakera i predstavio ga kao Franka Timmonsa.

Isprva je Tyler namjeravao Hala Bakera uputiti da se samo pretvara kako je provjeravao Juliju Stanford, no onda je zaključio da će izvještaj biti znatno dojmljiviji počme li Baker doista Julijinim tragom. Obitelj je Bakerova otkrića prihvatila bez ijednog pitanja.

Tylerov se plan razvijao bez i najmanjih smetnji. Margo Posner savršeno je odigrala dodijeljenu joj ulogu, a otisci prstiju bili su kruna svega. Svi su bili uvjereni da je ona prava Julia Stanford.

- Meni je ipak drago što je sve konačno riješeno. Idem načas gore vidjeti je li joj što potrebno.

Došavši na kat, hodnikom je pošao do njezine sobe. Zakucavši na vrata, on glasno reče: - Julia?

- Otvoreno je. Uđite.

Zastao je na vratima i u tom su se trenutku bez riječi pogledali. Tyler potom oprezno zatvori vrata, ispruži ruke prema njoj i polako se nasmiješi.

Potom reče: - Uspjeli smo, Margo! Uspjeli smo!

18.

U uredu tvrtke Renquist, Renquist C~ Fitzgerald, Steve Sloane i Simon Fitzgerald pili su kavu.

- Kao što je veliki bard jednom rekao: »Nešto je trulo u državi Danskoj «.

- Što te muči? - upita ga Fitzgerald.

Steve uzdahne. - Ne znam točno. Stvar je u Stanfordovima. Zbunjuju me.

Simon Fitzgerald s prijezirom otpuhne. - Dobro došao u naš klub.

182

- Neprestano se vraćam na isto pitanje, Simone, ali nikako ne dolazim do odgovora.

- Koje je to pitanje?

- Obitelj je željela što prije ekshumirati tijelo Harryja Stanforda kako bi mogli usporediti DNA. Stoga mislim da bi jedini mogući motiv za uklanjanje tijela bio osigurati da se ženina DNA nikako ne može usporediti s DNA Harryja Stanforda. Jedina osoba koja bi takvim potezom mogla nešto dobiti bila bi sama ta žena, ako joj je prava namjera varati. - Da.

- Pa ipak, ovaj privatni detektiv, Frank Timmons... a provjeravao sam u uredu okružnog tužitelja u Chicagu, doista je na više nego dobrome glasu... vratio se iz potrage s otiscima koji dokazuju da je uistinu riječ o pravoj Juliji Stanford. Moje pitanje glasi: »Tko je to, dovraga, iskopao tijelo Harryja Stanforda i zašto?«.

- Pitanje vrijedno nekoliko milijardi dolara. Ako... U tom trenutku oglasio se interfon. Iz zvučnika se začuo tajničin glas. - Gospodine Sloane, poziv na liniji dva.

. Steve Sloane podigne slušalicu. - Molim...?

Glas na drugoj strani linije reče: - Gospodine Sloane, ovdje sudac Stanford. Bio bih vam vrlo zahvalan ako biste danas prije podne mogli navratiti do Rose Hilla.

Steve Sloane pogleda Fitzgeralda. - Može. Za otprilike sat vremena?

- Odgovara nam. Hvala.

Steve odloži slušalicu. - Žele da dođem u Stanfordovu kuću.

- Baš me zanima što žele.

- Dajem glavu da žele ubrzati postupak probacije kako bi se dočepali sveg tog divnog novca.

183

- Lee? Ovdje Tyler. Kako si? - Dobro, hvala.

- Stvarno mi nedostaješ.

Stanka od tek nekoliko kratkih trenutaka. - I ti meni, Tyler. Te su ga riječi oduševile. - Lee, imam par uistinu divnih novosti. O tome ti ne mogu govoriti preko telefona, ali riječ je o nečemu što će te silno usrećiti. Kada se ti i ja... - Tyler, moram ići. Netko me čeka.

- Ali...

Veza se prekinula.

Tyler je još nekoliko trenutaka ostao sjediti u istome položaju. A onda je pomislio: Ne bi mi rekao da mu nedostajem da to doista nije i mislio.

Uz iznimku Woodyja i Peggy, cijela je obitelj bila okupljena u salonu Rose Hilla. Steve je pomno promatrao njihova lica.

Sudac Stanford doimao se vrlo opuštenim.

Steve pogleda Kendall. Izgledala je neprirodno napeto. Njezin muž zbog ovog je sastanka dan ranije doputovao iz New Yorka. Steve pogleda Marca. Francuz je bio zgodan, nekoliko godina mlađi od supruge.

A tu je bila i Julia. Činilo se da vrlo mirno prihvaća ulazak u obiteljski krug. Čovjek bi nekako očekivao da će osoba ' koja je upravo naslijedila milijardu dolara, ili tako nekako, po kaxivati malo više uxbucfenja, pomisli Steve.

Još jednom pogledao je svako lice, pitajući se stoji li netko od njih iza krađe tijela Harryja Stanforda, a ako stoji, o kome je onda riječ? I koji je tome razlog?

Riječ je uzeo Tyler. - Gospodine Sloane, poznajem zakone o probaciji u Illinoisu, ali ne znam koliko se razlikuju 184

od zakona u Massachusettsu. Zanima nas postoji li neki način da se čitav postupak ubrza.

Steve se u sebi nasmiješi. Trebao sam se okladiti sa Simonom. Potom se obrati Tyleru. - Već radimo na tome, suče Stanford.

Tyler tada značajno reče: - Prezime Stanford moglo bi dobro doći pri pokušajima ubrzavanja postupka.

Tu svakako ima pravo, pomisli Steve. Zatim kimne. Učinit ću sve što je moguće. Ako je imalo moguće...

U tom trenutku na stubištu su se začuli neki glasovi. - Začepi već jednom, glupačo! Ne želim više čuti ni riječi.

Jesi li me razumjela?

Spustivši se u prizemlje, Woody i Peggy uđu u sobu. Peggyino lice bilo je ružno otečeno, a pod okom je imala modricu. Woody se veselo smiješio, a oči su mu se iskrile.

- Bok svima. Nadam se da zabava nije završena. Svi su preneraženo promatrali Peggy.

Kendall ustane. - Što ti se dogodilo?

- Ništa. Samo... Samo sam udarila u vrata.

Woody sjedne. Peggy se spusti do njega. Woody je tada potapša po ruci i brižno reče: - Je li ti dobro, dušo?

Peggy kimne, bojeći se bilo što reći.

- Odlično. - Woody se potom obrati ostalima. - Onda, što sam propustio?

Tyler ga prijekorno pogleda. - Upravo sam upitao gospodina Sloanea može li ubrzati postupak ispitivanja autentičnosti oporuke.

Woody se široko nasmiješi. - To bi bilo lijepo. - Zatim se obrati Peggy. - Željela bi malo nove odjeće, zar ne, dušo? - Ne treba mi nova odjeća - reče ona plaho.

- Točno. Ti ionako nikarno ne ideš, zar ne? - Potom se okrene ostalima. - Peggy je vrlo stidljiva. Nema o čemu razgovarati, je li tako?

185

Peggy ustane i istrči iz sobe.

- Idem vidjeti je li sve u redu - reče Kendall, ustane i požuri za njom.

Bože moj, pomisli Steve. Ako se Woody prema njoj ovako ponaša pred drugima, kako li se samo mora ponašati kada su on i ~ena sami?

Woody se sada obrati Steveu. - Koliko ste dugo u Fitzgeraldovoj tvrtki?

- Pet godina.

- Kako su mogli podnositi raditi za moga oca, to mi nikada neće biti jasno.

Steve oprezno reče: - Koliko sam čuo, otac vam je bio... znao je biti težak.

Woody prijezirno otpuhne. - Težak? Bilo je to čudovište na dvije noge. Zna li da je za sve nas imao i nadimke? Ja sam bio Charlie. Nazvao me po Charlieu McCarthyju, lutki trbuhozborca Edgara Bergena. Moju sestru nazvao je Poni, jer je imala konjsko lice. Tylera je zvao...

Steve s nelagodom reče: - Uistinu držim da ne biste trebali...

Woody se samo glupo nasmiješi. - Sve je u redu. Milijarda dolara liječ~ brojne rane.

Steve ustane. - Ako nemate drugih pitanja, mislim da bih trebao poći. - Jedva je čekao da izide i udahne malo svježega zraka.

Kendall je pronašla Peggy u kupaonici kako na natečeni obraz stavlja hladni oblog.

- Peggy? Je li ti dobro?

Peggy se okrene. - Dobro mi je. Hvala. Ža... Žao mi je zbog one scene dolje.

186

- Ti se ispričavaš? Trebala bi pucati od bijesa. Koliko te već dugo tuče?

- Ne tuče me - reče Peggy nepopustljivo. - Slučajno sam se udarila u vrata.

Kendall joj priđe. - Peggy, zašto to trpiš? Znaš da to ne moraš činiti.

Nakon kraće šutnje Peggy reče: - Da, moram. Kendall je zbunjeno pogleda. - Zašto?

Ona se okrene. - Jer ga volim. - Nastavila je, a riječi su joj sada navirale poput bujice. - I on voli mene. Vjerujte mi, nije uvijek ovakav. Stvar je samo u tome da... Katkada nije pri sebi.

- Želiš reći, kada je pod utjecajem droge...

- Ne! - Peggy - Ne!

- Peggy...

Peggy je oklijevala. - Valjda. - Kada je to počelo?

- Odmah... odmah nakon vjenčanja. - Peggyin je glas bio drhtav. - Počelo je zbog jedne polo-utakmice. Woody je pao s konja i teško se ozlijedio. Dok je bio u bolnici, primao je lijekove za ublažavanje boli. Oni su ga zapravo navikli na to. - Ona sada usrdno pogleda Kendall. - Eto, to se nije dogodilo njegovom krivnjom, zar ne?

Po izlasku iz bolnice, Woody je... nastavio se drogirati. Kad god sam ga pokušavala navesti da prestane, on bi me... istukao.

- Peggy, za ime Božje! Potrebna mu je pomoć! Zar to ne uviđaš? Ti to ne možeš izvesti sama. On je narkoman.

Što uzima? Kokain?

- Ne. - Kratkotrajna šutnja. - Heroin.

- Bože moj! Zar ga ne možeš navesti da potraži pomoć?

187

- Pokušavala sam. - Sada je već šaptala. - Ne znate koliko sam se trudila. Već je bio u tri bolnice za rehabilitaciju. - Samo je odmahivala glavom. - Neko je vrijeme dobro, a onda... počne ispočetka. To... to je jače od njega.

Kendall je zagrlj. - Tako mi je žao - reče joj.

Peggy se usiljeno nasmiješi. - Uvjerena sam da će s Woodyjem sve biti u redu. Doista se trudi. Stvarno. - Lice joj se sada ozarilo. - Neposredno nakon vjenčanja s njime je bilo tako zahavno. Cijelo smo se vrijeme smijali.

Donosio bi mi male darove i... - Oči su joj bile pune suza. - Tako ga volim!

- - Ako postoji bilo što čime bih mogla...

- Hvala - prošapće Peggy. - Uistinu sam vam zahvalna. Kendall joj stisne ruku. - još ćemo razgovarati.

" Kendall pođe u prizemlje kako bi se vratila ostalima. Razmišljala je: U djetinjstvu, prije majčine smrti, stvarali smo tako divne planove. ~Ti ćeš, sestrice, biti glasovita kreatorica, a ja ću biti najveći sportaš na svijetu! r . A najtužnije u svemu tome, razmišljala je Kendall, jest to što je taj san i mogao ostvariti. A sada ovako...

Kendall nije mogla točno odrediti je li joj više žao t ~ Woodyja ili Peggy.

U trenutku kada je došla do posljednje stube, priđe joj Clark, noseći malen pladanj na kojem se nalazilo pismo. -

Oprostite, gospođice Kendall. Dostavljač vam je upravo donio ovo pismo. - Tada joj pruži omotnicu.

I i Kendall ga iznenađeno pogleda. - Tko...? - A onda kimne. - Hvala, Clark.

i; Kendall otvori omotnicu i проблjedi već nakon nekoliko pročitanih riječi. - Ne! - reče ispod glasa. Srce joj je snažno udaralo i osjećala je

kako je obuzima vrtoglavica. 188

Ostala je stajati, pridržavajući se za stolić, pokušavajući doći do daha.

Trenutak kasnije, okrenula se i, blijeda lica, ušla u salon.

- Marc... - Kendall se trudila da izgleda pribrano. Možeš li na trenutak doći?

On je zabrinuto pogleda. - Da, svakako. Tyler upita Kendall: - Je li ti dobro?

Ona se usiljno nasmiješi. - Dobro mi je, hvala. Uhvativši Marca za ruku, povela ga je na kat. Kada su ušli u sobu, Kendall je zatvorila vrata.

Marc je upita: - Što se dogodilo?

Kendall mu pruži omotnicu. U pismu je stajalo:

Draga gospođo Renaud!

Čestitamo! Naše Društvo za zaštitu divljih životinja s radošću je primilo novosti o tome kako vam se osmjehnula sreća. Znamo koliko vas zanima naš rad i računamo na vašu daljnju potporu. Stoga bismo vam bili vrlo zahvalni kada biste u sljedećih deset dana na naš račun u Zurichu položili milijun američkih dolara. Radujemo se vašem skorom odgovoru.

Kao i u dosadašnjim pismima, sva slova »e« bila su isprekidana.

- Gadovi! - eksplodira Marc.

- Kako su znali da sam ovdje? - upita Kendall. Marc s gorčinom u glasu reče: - Bilo im je dovoljno da uzmu bilo koje novine. - Ponovno je pročitao pismo i stao odmahivati glavom. - Ovako nikada neće prestati. Moramo se obratiti policiji.

- Ne! - poviče Kendall. - To ne možemo! Prekasno je! Zar ne shvaćaš? Bio bi to kraj svega. Svega!

189

Marc je zagrl i snažno je stisne. - U redu. Već ćemo nešto smisliti.

Ali, Kendall je znala da nemaju što smisliti.

Dogodilo se to nekoliko mjeseci ranije, jednog, kako se u početku činilo, veličanstvenog proljetnog dana.

Kendall je otišla na proslavu rođendana neke prijateljice u Ridgfieldu, u Connecticutu. Proslava je bila divna i Kendall je veselo razgovarala s brojnim dugogodišnjim prijateljima i prijateljicama. Popila je i čašu pjenušca.

Usred razgovora, odjednom je pogledala na ručni sat. - O, ne! Nisam znala da je ovako kasno. Marc me čeka.

Žurno se oprostivši od svijetu, Kendall je ušla u automobil i odvezla se. Uputivši se prema New Yorku, odlučila je do autoceste I-684 poći krivudavom šumskom cestom. U trenutku kada je izlazila iz nekog oštrog zavoja i ugledala automobil zaustavljen na desnoj strani ceste, vozila je brzinom od osamdeset kilometara na sat. Kendall je bez razmišljanja naglo skrenula ulijevo. U tom trenutku, usku cestu počela je prelaziti neka žena koja je u ruci nosila svježe ubrano cvijeće. Kendall ju je mahnitim pokretima upravljača pokušala izbjeći, no bilo je prekasno.

Od tog trenutka činilo joj se da se sve događa kroz neku izmaglicu. U trenutku kada je lijevom stranom prednjeg odbojnika udarila u ženu začula je grozan tup udarac. Kendall je uz škripu guma zaustavila vozilo, dok joj je čitavo tijelo neobuzdano drhtalo. Potom je potrčala prema ženi koja je ležala na cesti, sva krvava.

Došavši do nje, Kendall je ostala stajati kao paralizirana. Kada se konačno sagnula, okrenula je ženu na leđa i pogledala oči koje više nisu vidjele. - O, Bože moj! prošaptala je Kendall. U grlu je već osjećala žuč. Potom je u očaju podignula pogled, ne znajući što da učini. Obuzeta

190

panikom, naglo se okrenula. Na vidiku nije bilo ni jednog automobila. Mrtva je, pomislila je Kendall. Ne mogu joj pomoći. Ja nisam skrivila ovu nesreću, ali optužit će me za nemarnu vožnju pod utjecajem alkohola. U krvi će mi pronaći alkohol. Završit ću u xatvoru!

Posljednji put pogledavši ženino nepomično tijelo, otrčala je do automobila. Prednji odbojnik s lijeve je strane bio ulubljen i umrljan krvlju. Moram nekamo skloniti automobil, pomislila je Kendall. Policija će ga tražiti. Ušla je u automobil i odvezla se.

Tijekom cijele vožnje do New Yorka neprestano je pogledavala u retrovizor, stalno iščekujući bljeskanje crvenog rotirajućeg svjetla i zvuk sirene. Dovezla se u višekatno parkiralište u Devedeset i šestoj ulici, u kojem je inače držala automobil. Sam, vlasnik garaže, razgovarao je s Redom, mehaničarem. Kendall je izašla iz automobila.

- 'Večer, gospođo Renaud - rekao joj je Sam. .
- Do... Dobra večer. - Silno se trudila da spriječi podrhtavanje donje vilice.

- Da ga spremimo do ujutro? - Da... da, molim vas.

Red je već pregledavao odbojnik. - Ovdje imate poprilično oštećenje, gospođo Renaud. Čini se i da na odbojniku ima krvi.

Njih dvojica su je promatrali.

Kendall duboko udahne. - Da. U... Udarila sam jelena na autocesti.

- Budite sretni što vam nije počinio više štete - reče Sam. - Jedan moj prijatelj također je udario jelena i posve uništio auto. - Potom se nasmiješio. - Ni jelen nije prošao bolje.

- Možete li ga samo spremiti? - Rekla je Kendall, s mukom izgovarajući riječi.

191

- Svakako.

Došavši do izlaznih vrata, Kendall se osvrnula. Njih su dvojica promatrali odbojnik.

Kada se Kendall vratila kući i ispričala mu kakav joj se užas dogodio, Marc ju je zagrlio i rekao: - O, Bože!

Dušo, kako...?

Kendall je jecala. - Nisam... nisam mogla ništa učiniti. Izletjela je na cestu točno pred mene. Brala je cvijeće i... -

Ššš! Uvjeren sam da se to nije dogodilo tvojom krivnjom. Bio je to nesretni slučaj. Moramo ga prijaviti policiji. - Znam. Imaš pravo. Tre... trebala sam ostati ondje i pričekati ih. Jednostavno me... obuzela me panika, Marc. Sada će me tretirati kao da sam pobjegla s mjesta nesreće. Ali, nisam joj mogla nikako pomoći. Već je bila mrtva. Trebao si joj vidjeti lice. Bilo je užasno.

Još ju je dugo tako držao, sve dok se nije primirila. Kada je progovorila, nesigurnim je glasom upitala: Marc...

moramo li baš ići na policiju?

On se namrštio. - Kako to misliš?

Svim se silama odupirala hysteriji. - Pa, sve je već gotovo, zar ne? Nju ništa ne može vratiti. Kakve bi koristi imali od toga da me kazne? To nisam učinila namjerno. Zašto se jednostavno ne bismo mogli držati kao da se ništa nije dogodilo?

- Kendall, otkriju li ikada...

- A kako bi to mogli otkriti? U blizini nije bilo nikoga. - A što je s automobilom? Je li oštećen?

- Ima ulubljenje na odbojniku. U garaži sam rekla da sam pogazila jelena. - Ulagala je velik trud kako ne bi izgubila nadzor nad svojim postupcima. - Marc, nitko nije vidio nesreću... Znaš li što bi bilo sa mnom da me uhite i zat

192

vore? Ostala bih bez posla i svega što sam sve ove godine stvarala, a zbog čega? Zbog nečega što je već gotova stvar! Gotova! - Ponovno je počela jecati.

On ju je snažno privio. - Ššš! Vidjet ćemo. Vidjet ćemo.

U jutarnjim novinama priči je posvećeno puno prostora. Dramatičnost cijeloga događaja pojačala je činjenica da je poginula žena u trenutku nesreće bila na putu za Manhattan, gdje se trebala vjenčati. U The New York Timesu događaj je obrađen kao uobičajena svježija vijest, međutim, u Daily Newsu i Newsdayu to je već bila prava srcedrapateljna drama.

Kendall je kupila po primjerak od svakih novina i sa sve većim užasom počela spoznavati što je učinila. Misli su joj bile prepune svih mogućih užasnih «daK.

Da nisam otišla na rođendan u Connecticut... Da sam cijeloga dana ostala kod kuće...

Da nisam ništa popila...

Da je žena ubrala cvijeće nekoliko trenutaka ranije ili nekoliko trenutaka kasnije...

Skrivila sam smrt jednog ljudskog bića!

Kendall je pomislila na užasnu bol koju je nanijela obitelji preminule, obitelji njezina zaručnika i tada je u želucu ponovno osjetila mučninu.

Prema novinskim izvještajima, policija je tražila informacije od bilo koga tko bi mogao nešto znati o nesreći u kojoj je vozač automobila pobjegao s mjesta nesreće.

Nikako ne mogu doći do mene, razmišljala je Kendall. Trebam se samo ponašati kao da se ništa nije dogodilo.

193

Kada je sutradan ujutro došla po automobil, u garaži je naišla na Reda.

- Obrisao sam vam krv s auta - rekao joj je. - Želite li i da vam popravim odbojnik?

Dakako! Toga sam se trebala i ranije sjetiti. - Da, molit ću.

Red ju je čudno gledao. Ili si je to samo zamišljala? - Sam i ja sinoć smo razgovarali o tome - rekao joj je. - To je neobično, znate. Jelen vam je trebao načiniti puno veću štetu.

Kendall je osjetila kako joj srce počinje neobuzdano udarati. Usta su joj odjednom postala toliko suha da je jedva govorila. - Bio je to vrlo... vrlo malen jelen.

Red je samo lakonski kimnuo glavom. - Onda je morao biti vrlo, vrlo malen.

Dok je automobilom izlazila na ulicu, Kendall je na sebi osjetila njegov pogled.

Kada je Kendall ušla u svoj ured, njezina tajnica, Nadine, samo ju je nakratko pogledala i odmah je upitala: Što vam se dogodilo?

Kendall je ostala paralizirana. - Kako... kako to misliš? - Izgledate mi uzdrmano. Donijet ću vam kavu.

- Hvala.

Kendall je prišla zrcalu. Lice joj je bilo blijedo i upalo. Bit će im jasno čirn me pogledaju!

U ured joj je tada ušla Nadine, noseći šalicu s vrućom kavom. - Izvolite. Ovo će vam pomoći. - Znatiželjno ju je promatrala. - Je li sve u redu?

- Ju... jučer sam doživjela malu nezgodu - rekla je Kendall.

- Da? Je li tko ozlijeđen?

194

Pred očima je jasno vidjela lice mrtve žene. - Nije. Autom... autom sam udarila jelena.

- Sto vam je s autom? - Na popravku je.

- Nazvat ću vam osiguranje.

- O, ne, Nadine, molim te, nemoj.

Kendall je primijetila Nadinin iznenađeni pogled.

Prvo pismo stiglo je dva dana kasnije:

Draga gospođo Renaud!

Predsjednik sam Društva za zaštitu divljih životinja, koje se nalazi u teškim financijskim nedaćama. Uvjeren sam da biste nam voljeli pomoći. Organizaciji je novac potreban radi očuvanja divljih životinja.

Osobito se brinemo za jelene. Možete poslati 50.000 dolara na broj računa 804072-A u banci Credit Suisse u Zurichu. Toplo bih vam preporučio da se novac ondje nađe u sljedećih pet dana.

Pismo nije bilo potpisano. Sva slova »e« bila su isprekidana. U omotnici se nalazio i izrezak novinskog članka o nesreći.

Kendall je pismo pročitala dvaput. Prijetnja je bila očita. Užasno ju je mučilo pitanje što da učini. Marc je imao pravo, razmišljala je. Trebala sam se javiti policiji. Ali, situacija je sada već bila puno teža. Sada je bila u bijegu.

Otkriju li je sada, nikako ne bi mogla izbjeći ni zatvor ni sramotu, a to bi ujedno bio i svršetak njezine karijere.

Za vrijeme stanke za objed, otišla je u banku. - Željela bih s računa prebaciti pedeset tisuća dolara u Švicarsku...

Kada se Kendall te večeri vratila kući, pokazala je pismo Marcu.

195

On je ostao preneražen. - Bože moj! - rekao je. - Tko je to mogao poslati?

- Nitko... nitko ne zna. - Drhtala je. - Kendall, netko zna.

Tijelo joj se trzalo. - U blizini nije bilo nikoga, Marc! Ja sam...

- Čekaj malo. Pokušajmo malo rekonstruirati razvoj događaja. Što se točno događalo kada si se vratila u grad? -

Ništa. Samo... samo sam ostavila auto u garaži i...

- U tom je trenutku zašutjela. KOvdje imate poprilično oštećenje, gospodo Renaud. Čini se i da na odbojniku ima krvi. Marc je primijetio taj izraz njezina lica. - Što...? Ona polagano reče. - Ondje su bili vlasnik garaže i njegov mehaničar. Vidjeli su krv na odbojniku. Rekla sam im da sam udarila jelena, a oni su rekli da bi jelen načinio puno veću štetu. - Prisjetila se još nečega. - Marc...

- Da?

- Nadine, moja tajnica. Njoj sam ispričala istu priču. Jasno sam vidjela da mi ne vjeruje. Znači, mora biti netko od njih troje.

- Ne - rekao je Marc polako.

Ona ga je nepomično promatrala. - Kako to misliš? - Sjedni, Kendall, i poslušaj me. Ako je netko od njih i posumnjao u tebe, mogao je tu priču ispričati desecima drugih osoba. Izvještaj o nesreći pojavio se u svim novinama. Netko je zbrojio dva i dva. Mislim da je

pismo samo blef, da te iskušavaju. Užasno si pogriješila kada si poslala novac. - Ali, zašto?

- Jer sada xnjaju da si kriva, zar ne shv,aćaš? Daješ im dokaz koji im je bio potreban.

- O, Bože! Što ću sada? - pitala je Kendall.

Marc Renaud nekoliko je trenutaka razmišljao. - Mislim da znam kako bismo mogli otkriti tko su ti gadovi.

196

Sutradan u deset prijepodne, Kendall i Marc sjedili su u uredu Russella Gibbonsa, potpredsjednika banke Manhattan First Security.

- I kako vam danas mogu pomoći? - upitao je gospodin Gibbons.

Marc je rekao: - Željeli bismo provjeriti jedan broj računa u Ziirichu.

- Da?

- Zanima nas čiji je to račun.

Gibbons je dlanovima protrljao bradu. - Je li riječ o nekom zločinu?

Marc je brzo rekao: - Ne! Zašto pitate?

- Pa, osim u slučaju da je bilo nekih nedopuštenh radnji, na primjer pranja novca ili kršenja švicarskih ili američkih zakona, Švicarska neće odavati identitet vlasnika tajnih brojeva računa. Njihov ugled počiva upravo na povjerljivosti.

- Ali, svakako postoji neki način...?

- Zao mi je. Bojim se da je to nemoguće.

Kendall i Marc u tom su se trenutku pogledali. Njoj se na licu jasno odražavao očaj.

Marc je ustao. - Hvala vam na trudu.

- Žao mi je što vam nisam mogao pomoći. - Potom ih je ispratio iz ureda.

Kada se Kendall te večeri automobilom vratila u garažu, u blizini nije bilo ni Sama ni Reda. Kendall je parkirala automobil, a u trenutku kada je prolazila kraj malenoga ureda u blizini izlaza, kroz prozor je ugledala pisaći stroj. Zastala je, zagledana u njega, pitajući se je li mu slovo ~eK isprekidano. To moram doxnad, pomislila je.

197

Prišavši uredu, na trenutak je neodlučno zastala, a onda otvorila vrata i ušla. U trenutku kada se primakla pisaćem stroju, odjednom se, niotkuda, pojavio Sam.

- Večer, gospođo Renaud - rekao je. - Mogu li vam kako pomoći?

Zatečena, ona se naglo okrenula. - Ne. Samo... samo sam ostavila automobil. Laku noć. - Potom je brzo krenula prema izlazu.

- Laku noć, gospođo Renaud.

Ujutro, kada je prolazila pokraj tog ureda, Kendall je uvidjela da pisaćeg stroja više nema. Na njegovu mjestu sada je stajalo računalo.

Sam je primijetio kako se zagledala unutra. - Lijep je, ha? Odlučio sam konačno uvesti nas u dvadeseto stoljeće.

Sada kada si to može priuštiti?

Kada je to navečer ispričala Marcu, on joj je zamišljeno rekao: - To je svakako moguće, ali potreban nam je dokaz.

U ponedjeljak ujutro, kada je Kendall došla u ured, Nadine ju je već čekala.

- Je li vam bolje, gospođo Renaud? - Jest. Hvala.

- Jučer mi je bio rođendan. Pogledajte što sarri dobila od muža! - Tada je prišla ormaru i iz njega izvukla luksuznu bundu od nerca. - Nije li divna?

..

19.

Julia Stanford uživala je u sustanarstvu sa Sally, koja je uvijek bila puna energije, zabavna i vedra. Iza sebe je imala

198

propao brak i bila se zarekla da se više nikada neće upustiti u vezu s nekim muškarcem. Juliji nije bilo posve jasno kako Sally točno definira to nikada, budući da se činilo da svakog tjedna izlazi s drugim muškarcem.

- Najbolji su oženjeni - mudrovala je Sally. - Osjećaju se krivima, pa ti stalno kupuju darove. Kada si sa samcem, moraš se zapitati: »Zašto je još uvijek sam?«.

Jednom je upitala Juliju: - Ti ne izlaziš ni s kim, zar ne?

- Ne. - Julia se prisjeti muškaraca koji su joj nudili izlaske. - Ne izlazi mi se radi samog izlaženja, Sally. Moram biti s nekim do koga mi je istinski stalo.

- E, pa onda imam pravu osobu za tebe! - reče Sally. - Jako će ti se svidjeti! Zove se Tony Vinetti. Ispričala sam mu sve o tebi i upravo umire od želje da te upozna.

- Doista mislim da ne...

- Doći će po tebe sutra navečer u osam.

Tony Vinetti bio je visok, vrlo visok, na jedan privlačan, nespretan način. Kosa mu je bila gusta i tamna, a u trenutku kada je pogledao Juliju, osmijeh mu je upravo eksplodirao, ostavljajući je posve bespomoćnu.

- Sally nije pretjerala. Nevjerojatan si komad!

- Hvala - reče Julia. U tom trenutku blago je zadrhtala od užitka.

- Jesi li ikada bila u Houston'su?

Bio je to jedan od najboljih restorana u Kansas Cityju. - Nisam. - Prava je istina bila da si nije mogla priuštiti objed u Houston'su. Čak ni uz povišicu koju je dobila.

- E, pa ondje imamo rezervirana mjesta.

199

Za večerom je Tony uglavnom pričao o sebi, no Juliji to nije smetalo. Bio je zabavan i šarmantan. - Zgodan je da padneš s nogu - bila joj je rekla Sally. To je bilo točno.

Večera je bila raskošna i slasna. Za desert Julia je naručila čokoladni soufflé, a Tony sladoled. Dok su polako pili kavu, Julia je

razmišljala: Hoće li me hoxvati k ~ebi, a ako me poxove, hoću li poći? Ne. To ne mogu. Ne već nakon prvog ixlaska. Mislit će cLa sam laka. Kada sljedeći put ixademo...

Konobar je donio račun. Tonny ga je pregledao i rekao: - Izgleda da je sve u redu. - Potom je označio pojedine stavke na računu. - Ti si imala paštetu i jastoga...

- Da.

- I imala si pomfri i salatu, i onda souffle, je li tako? Ona ga zbunjeno pogleda. - Tako je...

- U redu. - Nešto je brzo računao. - Tvoj dio računa iznosi pedeset dolara i četrdeset centi.

Julia ga je preneraženo promatrala. - Molim?!?

Tony širom razvuče usne. - Znant kako ste vi, današnje žene, samostalne. Ne dopuštate dečkima da za vas učine bilo što, zar ne? Evo - reče tada velikodušno - ja ću se pobrinuti za tvoj dio napojnice.

- Zao mi je što nije išlo - ispričavala joj se Sally. Uistinu je sladak. Hoćete li se ponovno vidjeti?

- Preskup je za moju plaću - re~e Julia s gorčinom u glasu.

- Onda za tebe imam nekog drugog. Jako će ti se...

- Ne. Sally, uistinu ne želim... - Vjeruj mi...

Ted Riddle bio je muškarac koji se približavao četrdesetoj i, julia je to morala priznati, vrlo privlačan. Izveo ju 200

je u Jennie's Restaurant na Historic Strawberry Hillu, čuven po izvornoj hrvatskoj kuhinji.

- Sally mi je doista učinila uslugu - rekao joj je Riddle. - Vrlo si zgodna.

- Hvala.

- Je li ti Sally rekla da imam reklamnu agenciju? - Ne. nije.

- O, da. Vlasnik sam jedne od najvećih tvrtki u Kansas Cityju. Svi me znaju.

- To je lijepo. Ja...

- Zastupamo neke od najvećih klijenata u zemlji. - Doista? Nisam...

- O, da. Zastupamo i slavne osobe, banke, velike tvrtke, lance trgovina...

- Pa, ja...

- ...samoposluge. Sto god ti padne na pamet, naći ćeš među našim klijentima.

- To je...

- Da ti ispričam kako sam počeo...

Za vrijeme večere ni u jednom trenutku nije prestao govoriti, a jedina tema bio je Ted Riddle.

- Vjerojatno je samo bio nervozan - ispričavala se Sally. - Mogu ti samo pouzdano reći da sam zbog njega ja bila nervozna. Zanima li te bilo što o životu Teda Riddlea od rođenja do danas, samo pitaj mene!

- Jerry McKinley. - Molim?

- Jerry McKinley. Upravo sam se sjetila. Nekoć je izlazio s jednom mojom prijateljicom. Bila je luda za njim.

- Hvala, Sally, ali odgovor je - ne. - Nazvat ću ga.

201

Sutradan navečer na vratima se pojavio Jerry McKinley. Bio je zgodan, drag i srdačan. Kada je ušao i pogledao Juliju, rekao je: - Znam da su ovakvi sastanci naslijepo uvijek teški. I ja sam poprilično stidljiv, tako da znam kako ti je, Julia.

Svidio joj se od prvoga trena.

Na večeru su otišli u kineski restoran Evergreen u aveniji State.

- Radiš u tvrtki koja se bavi projektiranjem. Rad s arhitektima sigurno je uzbudljiv. Čini mi se da ljudima nije jasno koliko su oni važni.

Osjećajan je, mislila je Julia sretno. Tada mu se nasmiješila: - Potpuno se slažem.

Večer je bila iznimno ugodna. Što su više razgovarali, to joj se više svićao. Odlučila se za odvažan pristup.

- Bi li želio poći sa mnom do stana na jedno piće prije spavanja? - upitala ga je.

- Ne. Pođimo do mene. - Do tebe?

On se nagne i stisne joj ruku. - Ondje imam bičeve i lance.

Henry Wesson bio je vlasnik knjigovodstvene tvrtke čije se sjedište nalazilo u istoj zgradi kao i tvrtka Peters, Eastman ~ Tolkin. Dva ili tri puta tjedno, Julia bi se s njim sretala u dizalu. Doimao se kao pristojan muškarac. Imao je tridesetak godina i izgledao povučeno i inteligentno. Imao je pepeljastu kosu i naočale s crnim rožnatim okvirom.

Poznanstvo je započelo s uljudnim kimanjem glave, potom su prešli na HDobro jutro«, zatim NDanas dobro izgledate«, a nakon nekoliko mjeseci i ~Biste li jednom izašli sa 202

mnom na večeru?«. Promatrao ju je pun ~zade, željno iščekujući odgovor.

Julia se nasmiješila. - Može.

S Henryjeve strane, bila je riječ o ljubavi na prvi pogled. Na prvom izlasku odveo ju je u EBT, jedan od najotmjenijih restorana u Kansas Cityju. Bilo je očito koliko je oduševljen zbog izlaska s njom.

Ispričao joj je ponešto o sebi. - Rodio sam se ovdje, u dobrom starom Kansas Cityju. Ovdje mi se rodio i otac.

Jabuka ne pada daleko od stabla. Znaš što mislim?

Julia je znala što misli.

- Oduvijek sam znao da želim biti knjigovođa. Kada sam završio školu, počeo sam raditi za Bigelow f~ Benson Financial Corporation. Sada imam vlastitu tvrtku.

- To je lijepo - rekla je Julia.

- To je manje-više sve što imam za reći o sebi. A sada mi ti pričaj o sebi.

Julia je nekoliko trenutaka ostala šutjeti. Ja sam nexakonita kóí jednog od najbogatijih ljudi na svijetu.

Vjerojatno si čuo xa njega. Ovih se dana utopio. Njegova sam nasljednica. Ona pogleda oko sebe i ugleda profinjeno ukrašen prostor. Da želim, mogla bih kupiti ovaj restoran. Da želim, vjerojatno bih mogla kupiti i cijeli ovaj grad.

Henry ju je napeto promatrao. - Julia?

- Oh! Ovaj... oprost. Rodila sam se u Milwaukeeju. Otac... otac mi je umro dok sam još bila vrlo mala. Majka i ja često smo se selile. Kada je ona umrla, odlučila sam ostati ovdje i zaposliti se. - Nadam se da mi se nos ne produžuje.

Henry Wesson tada joj na ruku položi dlan. - Znači, nikada nisi imala muškarca koji bi se za tebe brinuo. - Na 203

gnuvši se prema njoj, ozbiljno reče: - Volio bih se brinuti za tebe cijeloga života.

Julia ga iznenađeno pogleda. - Ne bih željela zvučati poput Doris Day, ali jedva se poznajemo.

- To bih želio promijeniti.

Kada se Julia vratila kući, Sally ju je još čekala. Onda? - upitala ju je. - Kako je prošao izlazak?

Julia joj zamišljeno odgovori. - Vrlo je drag i... - Lud je za tobom!

Julia se nasmiješi. - Mislim da me zaprosio.

Sally je pogleda razrogačenih očiju. - Misliš da te zaprosio? Bože moj! Zar ti ne znaš odrediti je li te muškarac zaprosio ili nije?

- Pa... rekao je da se želi cijeloga života brinuti za mene.

- Pa to je bračna ponuda! - usklikne Sally. - Zaprosio te je! Udaj se za njega! Brzo! Udaj se za njega prije nego što se predomisli!

Julia se nasmije. - Čemu takva žurba?

- Slušaj me... Pozovi ga ovamo na večeru. Ja ću je pripremiti, a ti ćeš mu reći da si sve spravila sama.

Julia se nasmije. - Hvala. Ne. Kada pronađem muškarca za kojeg se želim udati, možda ćemo jesti i hranu iz ki-neskog restorana, i to iz kartonskih kutija, ali stol će biti lijepo postavljen i ukrašen cvijećem i svijećama.

Prilikom sljedećeg izlaska Henry je rekao: - Znaš, Kansas City je sjajno mjesto za podizanje djece.

- Da, to je točno. - Problem je bio samo u tome što Julia nije bila sigurna da želi podizati njegovu djecu. Bio je i pouzdan i pristojan i razborit, ali...

204

O tome je razgovarala sa Sally.

- I dalje neprestano traži da se udam za njega - rekla joj je Julia.

- Kakav je?

Na trenutak se zamislila, pokušavajući smisliti što bi to najromantičnije i najuzbudljivije mogla reći o Henryju Wessonu. - Pouzdan je, razborit, pristojan...

Sally je pogleda. - Drugim riječima, dosadan je. Odmah se braneći, Julia reče: - Nije baš dosadan... Sally znalački kimne. - Dosadan je. Udaj se za njega. - Molim?

- Udaj se za njega. Teško je pronaći dobre dosadne muževe.

Preživljavanje od plaće do plaće nalikovalo je na kretanje kroz pravo financijsko minsko polje. Uz odbitke od plaće trebalo je podmiriti stanarinu, troškove za automobil, kupovati hranu, kupovati odjeću. Julia je imala toyotu tercel i činilo joj se da više troši na automobil nego na sebe. Neprestano je posuđivala novac od Sally.

Jedne večeri, dok se Ju.lia odijevala, Sally je upita: Još jedna velika večer s Henryjem, ha? Kamo te večeras izvodi?

- Idemo u Symphony Hall. Nastupa Cleo Laine. - je li te stari Henry ponovno zaprosio?

Julia je oklijevala. Prava je istina bila da ju je Henry prozio pri svakom susretu. Osjećala je taj stalni pritisak, ali nikako se nije mogla prisiliti na to da mu kaže da.

- Nemoj ga izgubiti - upozori je Sally.

205

Sally vjerojatno ima pravo, razmišljala je Julia. Henry Wesson bio bi dobar muž. Tako je... Ponovno je bila neodlučna. Pouxdan je, raxborit, pristojan... Je li to dovoljno?

U trenutku kada je već otvorila vrata, Sally je zazove. - Mogu li posuditi tvoje crne cipele?

~ - Naravno. - I Julia je već bila vani.

Sally uđe u Julijinu sobu i otvori vrata ormara. Cipele koje je željela posuditi nalazile su se na najvišoj polici. U

trenutku kada je posegnula za njima, kartonska kutija koja je nestabilno stajala na toj polici pala je, a sve što je bilo u njoj rasulo se po podu.

- Dovraga! - Sally se sagne kako bi skupila papire. Među njima su bili deseci izrezaka iz novina, fotografija i članaka, a svi su se bavili Harryjem Stanfordom i njegovom obitelji. Činilo se da ih je u kutiji bilo na stotine.

U tom trenutku u sobu se odjednom i u žurbi vrati Julia. - Zaboravila sam... - Ugledavši papire na podu, zastala je kao ukopana. - Što to radiš?

- Oprosti - ispriča se Sally. - Kutija mi je pala na pod. Zarumenjevši se, Julia se sagne i stane pospremati papire u kutiju.

- Nisam imala pojma da te toliko zanimaju bogati i slavni - reče Sally.

Julia je bez riječi samo trpala papire u kutiju. Podignuvši jednu hrpu fotografija, naišla je na malenu zlatnu sroliku kutijicu koja se mogla objesiti na lančić, a koju joj je majka dala prije smrti. Julia je odložila na stranu.

Sally ju je zbunjeno promatrala. - Julia? - Da?

- Zbog čega te toliko zanima Harry Stanford?

- Ne zanima me. Ja... To je pripadalo mojoj majci. Sally slegne ramenima. - U redu. - Potom u ruku uzme jedan izrezak. Potjecao je iz nekog skandalima prepunog

206

časopisa, a oko joj je zapelo za naslov: GWERNANTA ZATRUDNJELA U VEZI S MAGNATOM - DIJETE

ROĐENO IZVAN BRAKA - MAJKA I DIJETE NESTALI!

Sally je širom otvorenih usta piljila u Juliju. - Bože sveti! Pa ti si kći Harryja Stanforda!

Julia čvrsto stisne usne. Potom odmahne glavom i nastavi pospremati papire.

- Zar nisi?

Julia zastane. - Molim te, ako nemaš ništa protiv, radije ne bih o tome.

Sally skoči na noge. - Radije ne bi o tome? Otac ti je jedan od najbogatijih ljudi na svijetu, a ti radije ne bi o tome? Jesi li ti luda?

- Sally...

- Znaš li ti koliko vrijedi njegov imetak? Milijarde dolara.

- To sa mnom nema nikakve veze.

- Ako si mu kći, to i te kako ima veze s tobom. Njegova si nasljednica! Trebaš samo reći obitelji tko si i...

- Ne.

- Što ne?

- Ti to ne razumiješ. - Julia ustane i potom se teško spusti na krevet. - Harry Stanford bio je užasna osoba. Na-pustio je moju majku. Ona ga je mrzila i ja ga mrzim.

- Čovjek ne mrzi nikoga tko ima toliko novca. Čovjek za takve osobe ima raxumijevanja.

Julia odmahne glavom. - S njima ne želim imati nikakve veze.

- Julia, nasljednice takvog bogatstva ne žive u bijednim stanovima, ne kupuju odjeću na štandovima i ne posuđuju novac za stanarinu. Tvoja bi obitelj bila užasno uzrujana da zna da ovako živiš. Zbog toga bi se osjećali poniženo.

207

- Ne znaju čak ni da živim.

- U tom slučaju, to im moraš reći. - Sally...

- Da?

- Okani se te teme.

Sally je nastavi promatrati. - Svakako. Usput, do plaće mi ne bi mogla posuditi koji milijun, zar ne?

20.

Tylera je obuzimala mahnitost. Već dvadeset četiri sata neprestano je nazivao Leejev broj kod kuće, a nitko mu se nije javljao. S kime je to, pitao se uz sve teže podnošljivu bol. Što radi?

Podignuo je slušalicu i ponovno okrenuo isti broj. Telefon je dugo zvonio i upravo u trenutku kada se Tyler spremao spustiti slušalicu, začuo je Leejev glas.

- Molim?

- Lee! Kako si?

- Tko je to, dovraga? - Ovdje Tyler.

- Tyler? - Nekoliko trenutaka tišine. - O, da.

Tyler na trenutak osjeti bolno razočaranje. - Kako si? - Dobro - odvрати Lee.

- Rekao sam ti da ću za tebe imati jedno divno iznenaćenje.

- Da? - Glas mu je bio ispunjen dosadom.

- Sjećaš li se što si mi jednom rekao o putovanju u St.-Tropez divnom bijelom jahtom?

- I što s tim?

208

- Kako bi ti se sviđalo da pođemo sljedećeg mjeseca? - Ozbiljno govoriš?

- I te kako.

- Pa, ne znam. Imaš prijatelja koji ima jahtu? - Upravo se spremam kupiti jahtu.

- Nisi valjda nešto uzimao, štrcao, šmrkao, ha, suče? - Uzimao...? Ne, ne! Neočekivano sam dobio neki novac.

Puno novca.

- St.-Tropez, ha? Da, zvuči super. Svakako, volio bih poći s tobom.

Tyler osjeti kako ga preplavljuje osjećaj olakšanja. Divno! U međuvremenu nemoj... - Nije se mogao prisiliti čak ni da na to pomisli. - Javit ću ti se, Lee. - Odloživši slušalicu, ostao je sjediti na rubu kreveta. HVolio bih poći s tobomK. Već se vidio s njim na predivnoj jahti. Njih dvojica zajedno krstare svijetom. Zajedno.

Tyler potom uzme telefonski imenik i otvori njegov poslovni dio.

Sjedište tvrtke John Alden Yachts nalazilo se u poslovnome dijelu bostonskog pristaništa. Cim je ušao u prodajni salon, Tyleru je prišao ljubazan namještenik.

- Kako vam mogu pomoći, gospodine?

Tyler ga pogleda i nehajnim tonom reče: - Želio bih kupiti jahtu. - Te riječi preko jezika su mu prešle lako i uz osjećaj ugone.

Jahta njegova oca vjerojatno će biti dio nasljedstva, no Tyler nije imao ni najmanju namjeru dijeliti brod s bratom i sestrom.

- Motornu ili jedrenjak?

- Aaa... ovaj... ne znam točno. Želim njome ploviti cijelim svijetom.

209

- U tom slučaju vjerojatno trebate motornu. - Mora biti bijela.

Muškarac ga čudno pogleda. - Da, svakako. O koliko velikome plovilu ste razmišljali?

Jahta Plavo nebo dugačka je pedeset i pet metara. - Šezdeset metara.

Prodavač zatrepće. Ah. Tako. Dakako, takva bi jahta bila vrlo skupa, gospodine... ovaj...

- Sudac Stanford. Moj otac bio je Harry Stanford. Čovjekovo se lice tada ozari.

- Novac nije u pitanju - reče Tyler.

- Svakako! U tom slučaju, suče Stanford, pronaći ćemo vam jahtu na kojoj će vam svi zavidjeti. Bijelu, dakako.

U međuvremenu, ovdje vam je katalog s nekim jahtama koje su trenutačno na raspolaganju. Nazovite me kada se odlučite kakve vas otprilike zanimaju.

Woody Stanford razmišljao je o konjima za polo. Ci~' _ jeloga života morao je jahati na konjima koje je posuđivao F:

- od prijatelja, a sada će si moći priuštiti kupnju najboljih životinja na svijetu.

Telefonom je razgovarao s Mimi Carson. - Želim kupiti tvoje konje - reče joj Woody. Glas mu je bio ispunjen uzbuđenjem. Nekoliko je trenutaka slušao. - Tako je, cijelu ergelu. Vrlo ozbiljno. Tako je...

Razgovor je potrajao pola sata i kada j~ Woody spustio slušalicu, zadovoljno se osmjehivao. Potom je potražio Peggy. Sjedila je sama na terasi. Woody je još uvijek jasno vi dio modrice na mjestima na licu gdje ju je udario. - PeggY...

Ona oprezno podigne pogled. - Da?

210

- Moram razgovarati s tobom. Ne... ne znam odakle početi.

Ona je samo sjedila i čekala.

On duboko udahne. - Znam da sam bio nikakav muž. Za neke od stvari koje sam učinio jednostavno nema opravdanja. Ali, draga, sve to sada će se promijeniti. Zar to ne uviđaš? Bogati smo. Istinski bogati. Želim ti sve nadoknaditi. - On je uhvati za ruku. - Ovoga puta odista ću se riješiti droge. Stvarno. Zivot će nam biti posve drugačiji.

Ona ga pogleda u oči i bezličnim tonom reče: - Doista, Woody?

- Da. Obećajem. Znam da sam ti to već govorio, ali ovoga puta doista ću uspjeti. Donio sam neopozivu odluku.

Idem na neku kliniku na kojoj će me moći izliječiti. Želim se izvući iz ovog pakla u kojem sam dosada bio.

Peggy... Glas mu je bio prepun očaja. - Ne mogu bez tebe. Znaš da ne mogu...

Ona ga je još dugo tako promatrala, a onda ga privije u naručje. - Jadniče moj mali. Znam - prošapće mu. Znam.

Pomoći ću ti.

Bilo je vrijeme za odlazak Margo Posner.

Tyler ju je zatekao u radnoj sobi. On zatvori vrata. Upravo sam ti se želio još jednom zahvaliti, Margo.

Ona se nasmiješi. - Bilo je zabavno. Doista sam se dobro provela. - Vragolasto ga pogleda. - Možda bih se trebala početi baviti glumom.

On se nasmiješi. - Bila bi dobra glumica. Ovu si publiku svakako zavarala.

- I jesam, zar ne?

- Ovdje je preostali dio novca. - On iz džepa izvuče omotnicu. - I avionska karta za Chicago.

211

- Hvala.

On tada pogleda na sat. - Bit će najbolje da pođeš. - Da. Želim još samo reći da sam ti zahvalna na svemu. Hoću reći, na izvlačenju iz zatvora i svemu.

On se nasmiješi. - Sve je u redu. Sretan put. - Hvala.

Promatrao ju je kako odlazi gore po stvari. Igra je bila završena. Šah i šah mat.

Margo Posner u svojoj je sobi upravo dovršavala pakiranje kada se na vratima pojavila Kendall.

- Bok, Julia. Samo sam željela... - Ona zašuti. - Što to radiš?

- Idem kući.

Kendall je iznenađeno pogleda. - Tako brzo? Zašto? Nadala sam se da ćemo neko vrijeme moći biti zajedno, upoznati se. Imamo toliko toga za ispričati jedni drugima.

- Svakako. No, to ćemo učiniti jednom drugom prilikom.

Kendall sjedne na rub kreveta. - Ovo je poput kakva čuda, zar ne? To kako smo se pronašli nakon svih tih godina? Margo se nastavi pakirati. - Da. Pravo čudo.

- Zacijelo se osjećaš poput Pepeljuge. Hoću reći, živiš tako, posve prosječnim životom, a onda ti odjednom netko pruža milijardu dolara.

Margo prestane spremati stvari. - Molim? - Rekla sam...

- Milijardu dolara?

- Da. Prema očevoj oporuci, to je iznos koji će svatko od nas naslijediti.

212

Margo je preneraženo gledala u Kendall. - Svatko od nas dobiva milijardu dolara?

- Zar ti to nisu rekli?

- Ne - reče Margo polako. - Nisu mi rekli. - Na njezinu licu tada se pojavio zamišljen izraz. - Znaš, Kendall, imaš pravo. Možda bismo se trebali bolje upoznati.

Kada je do njega došao Clark, Tyler je bio u solariju i proučavao fotografije jahti.

- Oprostite, suče Stanford. Telefonski poziv za vas... - Javit ću se ovdje.

Zvao ga je Keith Percy iz Chicaga. - Tyler?

- Da.

- Za tebe imam uistinu divne novosti! - Da?

- Budući da se sada definitivno ranije povlačim u mirovinu, kako bi ti se sviđalo da budeš imenovan glavnim sucem?

Tyler se jedva uspio suzdržati od hihotanja. - To bi bilo divno, Keith.

- Eto, mjesto je tvoje!

- Ne... ne znam što bih rekao. - Što bih trebao reći? ~Milijarderi ne predsjedaju maLom prljavom sudnicom u Chicagu i ne izriču presude otpadnicima od ovoga svijetaK i1i .~Bit ću preauxet krstarenjem oko svijeta na svojoj jahti«?

- Za koliko se najbrže možeš vratiti u Chicago?

- Ovo će potrajati još neko vrijeme - reče Tyler. Imam još puno toga za obaviti.

- No, dobro, svi černo te iščekivati.

Nema potrebe. - Do viđenja. - On odloži slušalicu i pogleda na sat. Vrijeme je da Margo krene na aerodrom.

Tyler pođe na kat kako bi provjerio je li spremna za polazak.

213

Kada je ušao u njezinu sobu, Margo je raspremala stvari. On je iznenađeno pogleda. - Nisi se spremila.

Ona podigne pogled prema njemu i nasmiješi se. - Nisam. Raspremam se. Malo sam razmišljala i zaključila da mi se ovdje sviđa. Možda bih trebala još neko vrijeme ostati.

On se namršti. - O čemu ti to govoriš? Ideš na zrakoplov za Chicago.

- Doći će i drugi zrakoplov, suče. - Ona se naceri. Možda kupim i vlastiti.

- Sto ti to pričaš?

- Rekao si mi da želiš da ti pomognem malo se našaliti s nekim.

- Da?

- E, pa čini se da sam taj netko zapravo ja. Ja vrijedim milijardu dolara.

Na Tylerovu licu pojavi se strog izraz. - Želim da nestaneš odavde. Smjesta.

- Doista? Mislim da ću otići kada za to budem spremna - reče Margo. - A to zasada nisam.

Tyler je samo stajao i pomno je promatrao. - Što... što želiš?

Ona kimne. - Tako je već bolje. Ona milijarda dolara koju bih trebala dobiti... To si namjeravao zadržati za sebe, zar ne? I mislila sam da igraš neku igru kako bi izvukao malo više novca, ali milijardu dolara! To je posve druga stvar. Mislim da zaslužujem dio toga.

U tom trenutku na vratima se začulo kucanje. - Oprostite - reče Clark. - Ručak je poslužen. Margo se obrati Tyleru. - Ti samo idi. Ja vam se neću

pridružiti. Moram obaviti par važnih poslova.

214

Kasnije tog poslijepodneva u Rose Hill počeli su pristizati razni paketi. Bile su tu kutije s Armanijevim halji-nama, sportskom

odjećom iz butika Scaasi, donjim rubljem Jordana Marsha, bundom od samurovine Neimana Marcusa te Cartierovom dijamantnom narukvicom. Sve pošiljke bile su naslovljene na gospođicu Juliju Stanford.

Kada je Margo u pola pet ušla u kuću, Tyler ju je čekao, kipteći od bijesa.

- Što si ti to umislila da možeš činiti? - upita je. Ona se nasmiješi. - Bilo mi je potrebno par stvari. Na posljetku, tvoja sestra mora biti dobro odjevena, zar ne? Nevjerojatno je koliko toga ti u prodavaonicama daju na kredit kada se zoveš Stanford. Ti ćeš srediti račune, zar ne? - Julia...

- Margo - podsjeti ga ona. - Usput, na stolu sam vidjela neke fotografije. Namjeravaš kupiti jahtu?

- Tebe se to ni najmanje ne tiče.

- U to nemoj biti tako uvjeren. Možda ti i ja pođemo na krstarenje. Jahtu ćemo nazvati Margo. Ili bismo joj trebali dati ime Julia? Zajedno možemo krstariti svijetom. Ne volim biti sama.

Tyler se na trenutak zamisli. - Čini se da sam te podcijenio. Ti si vrlo bistra mlada dama.

- Iz tvojih usta to je velik kompliment.

- Nadam se da si ujedno i razumna mlada žena. - Ovisi... Sto smatraš razumnim?

- Milijun dolara. U gotovome.

Ona osjeti kako joj se puls ubrzao. - I mogu zadržati ovo što sam danas kupila?

- Sve odreda.

Ona duboko udahne. - Dogovoreno.

- Odlično. Novac ću ti dati čim to bude moguće. Za nekoliko dana vraćam se u Chicago. - On iz džepa izvadi 215

neki ključ i preda joj ga. - Ovo je ključ moje kuće. Smjesti se ondje i čekaj me. I ne razgovaraj ni s kim.

- U redu. - Trudila se da prikrije uzbuđenje. Možda sam trebala tražiti više, pomisli tada.

- Rezervirat ću ti mjesto u prvom sljedećem zrakoplovu. - Što će biti sa stvarima koje sam kupila...?

- Bit će ti dostavljene.

- U redu. Hej, ovime smo oboje dobro prošli, zar ne? _ On kimne. - Da. Tako je.

Tyler je odveo Margo u međunarodnu zračnu luku Logan kako bi je otpratio.

Kad su se našli ondje, ona reče: - Što ćeš reći ostalima? Mislim, o mome odlasku.

- Reći ću im da si morala otići posjetiti vrlo bliskog prijatelja u Južnoj Americi koji se iznenada razbolio.

Ona ga sjetno pogleda. - Znaš što, suče? Ono krstarenje bilo bi zabavno.

S razglasnog se sustava začuo poziv putnicima za Chicago.

- Izgleda da moram poći. - Ugodan let...

- Hvala. Vidimo se u Chicagu.

Tyler ju je promatrao kako odlazi prema izlazu. Ondje je ostao sve do polijetanja zrakoplova. Potom se vratio do limuzine i vozaču rekao: - Rose Hill.

Kada se vratio u kuću, Tyler je pošao ravno u svoju sobu i nazvao glavnog suca Keitha Percyja.

- Svi te iščekujemo, Tyler. Kada se vraćaš? Planiramo malenu svečanost u tvoju čast.

216

i

- Uskoro, Keith - reče Tyler. - U međuvremenu, dobro bi mi došla tvoja pomoć s jednim problemom na koji sam naišao.

- Svakako. Što mogu učiniti?

- Riječ je o prijestupnici kojoj sam pokušao pomoći. Margo Posner. Mislim da smo razgovarali o njoj.

- Sjećam se. U čemu je problem?

- Jadnica je samu sebe dovela u zabludu i sada je čvrsto uvjerena da mi je sestra. Slijedila me u Boston i pokušala me ubiti.

- Bože moj! Kakav užas!

- Upravo se vraća u Chicago, Keith. Ukrala mi je ključ od kuće i ne znam što sada namjerava učiniti. Žena je opasna i luda. Prijetila je da će mi poubijati čitavu obitelj. Želim da je se zatvori u psihijatrijsku bolnicu Reed.

Ako mi faksom možeš poslati naloge za zatvaranje, odmah bih ih potpisao. Sam ću dogovoriti psihijatrijske preglede.

- Svakako. To ću odmah srediti, Tyler.

- Bit ću ti zahvalan. Putuje letom United Airlinesa broj 307. Zrakoplov u Chicago slijeće večeras u osam i petnaest. Predlažem da na aerodrom uputiš ljude koji će je preuzeti. Reci im neka budu na oprezu. U Reedu je treba smjestiti na odjel s maksimalnim osiguranjem i ne dopustiti joj nikakve posjete.

- Pobrinut ću se za to. Žao mi je što si morao sve to proživjeti, Tyler.

Gotovo je čuo Tylera kako sliježe ramenima. - Znaš kako se kaže, Keith: NNi jedno dobro djelo, ma kako bilo malo, ne prolazi nekažnjeno«.

Te večeri, za stolom u blagovaonici, Kendall upita: Julia danas neće večerati s nama?

217

Tyler sa žaljenjem u glasu reče: - Na žalost, neće. Zamolila me da vas sve pozdravim. Otišla je k prijatelju u J.užnoj Americi koji je doživio srčani udar. Sve se dogodilo posve neočekivano.

- Ali, oporuka još nije...

- Julia me ovlastila da je zastupam i da njezin dio nasljedstva položim u zakladu.

Jedan od poslužitelja pred Tylera položi tanjur s bostonskom juhom od školjki.

- Ah - reče on. - Ovo izgleda divno! Večeras sam gladan.

Zrakoplov United Airlinesa na letu broj 30? ušao je u posljednju fazu prilaženja međunarodnoj zračnoj luci O'Hare točno po rasporedu letenja. Iz zvučnika se začuo prodoran glas. - Dame i gospodo, molimo vežite se.

Margo Posner silno je uživala u ovome letu. Veći dio vremena provela je sanjareći o tome što će učiniti s milijun dolara i o svoj onoj odjeći i nakitu koji je kupila. A sve zbog toga što su me strpali iza rešetaka! Kakav fantastičan obrat!

Po slijetanju zrakoplova, Margo je prikupila stvari koje je ponijela u putničku kabinu i krenula prema izlazu.

Jedan je stjuard hodao neposredno iza nje. Pokraj zrakoplova stajala su kola hitne pomoći, a uz njih dvojica bolničara u bijelim jaknama i jedan liječnik. Kad ih je stjuard ugledao, rukom je pokazao na Margo.

U trenutku kada je stupila na tlo, jedan od viuškaraca joj je pristupio. - Oprostite - reče joj.

- Margo podigne pogled. - Da? - Vi ste Margo Posner?

- Ovaj, da... Što...?

218

- Ja sam dr. Zimmerman. - On je sada uhvati za nadlakticu. - Molim vas, pođite s nama. - Potom je povede i prema vozilu.

; Margo se pokušava istrgnuti iz njegova zahvata. - Cekajte malo! Što to radite?

Druga dvojica sada su joj se već nalazili sa svake strane, držeći je za ruke.

- Samo dođite bez opiranja, gospođice Posner - reče joj liječnik.

- Upomoć! - vrisne Margo. - Upomoć!

Drugi su putnici ostali stajati, s nevjericom promatrajući cijeli prizor.

r - Što je sa svima vama? - poviče Margo. - Zar ste slijepi? Ovo je otmica! Ja sam Julia Stanford! Kći Harryja 'Stanforda!

Stanforda!

- Naravno - reče dr. Zimmerman, umirujući je. Samo se lijepo smirite.

Okupljeni putnici i osoblje zapanjeno su promatrali kako Margo odnose u stražnji dio bolničkog vozila, dok se ona otima i vrišti.

Kada su se našli u vozilu, liječnik je izvadio špricu i ugurao joj iglu pod kožu na ruci. - Opustite se - reče joj. -

Sve će biti u redu.

- Pa vi ste ludi! - reče Margo. - Svakako ste... - U tom trenutku oči su joj se čvrsto zatvorile.

Vrata na vozilu su se zatvorila i kola su odjurila iz zračne luke.

Kada je primio izvještaj, Tyler se naglas nasmijao. Točno si je mogao predočiti kako odvođe tu pohlepnu kučku.

Sredit će sve da u psihijatrijskoj bolnici ostane do kraja života.

219

Sada je partija uistinu završena, pomisli tada. Uspio sam! Stari bi se sada okretao u grobu - kad bi ga još imao -

da zna da ću upravljati Stanford Enterprisesom. Dat ću Leeu sve o čemu je ikada sanjao.

Savršeno. Sve je savršeno.

Dan prepun događaja Tylera je ispunio seksualnim uzbuđenjem. Potrebno mi je malo opuštanja. Otvorivši kovčeg, on s njegova dna izvadi primjerak Damronova adresara. Na popisu za Boston nalazilo se nekoliko barova za homoseksualce.

Odabrao je Quest u ulici Boylston. Preskočit ću večer~u. Odmah idem u klub.

Julia i Sally spremale su se za posao.

Sally upita: - Kako je bilo sinoć s Henryjem? - Kao i uvijek.

- Tako loše, ha? Jesu li već spremni oglasi za objavu vjenčanja?

- Sačuvaj Bože! - reče Julia. - Henry je drag, ali... Ona uzdahne. - Nije za mene.

- On možda i nije - reče Sally - ali ovo svakako jest. - Ona Juliji preda pet omotnica.

U svima su bili računi. Julia ih otvori. Na tri računa pisalo je KAŠNJENJ\$ a na jednome TREĆA OPOMENA.

Julia se na trenutak zagleda u njih.

- Sally, bi li mi nekako mogla posuditi...?

Sally je pogleda s nevjericom. - Nikako te ne razumijem.

- Kako to misliš?

220

- Radiš kao rob, nemaš dovoljno novca za podmirivanje računa, a trebaš samo podignuti mali prst i uzeti par mi

' lijuna dolara, plus minus nešto sitniša. - To nije moj novac.

- Dakako da je tvoj! - odvrati joj Sally ljutito. - Harry Stanford bio ti je otac, zar ne? Ergo, imaš pravo na dio nasljedstva. A ja riječ ergo ne koristim često.

- Jednostavno zaboravi na to. Rekla sam ti kakav je bio prema mojoj majci. Ne bi mi ostavio ni centa.

Sally uzdahne. - Dovraga! A tako sam se veselila životu s milijunašicom!

Spustile su se do parkirališta na kojem su im stajali automobili. Julijino je mjesto bilo prazno. Preneraženo je gle' dala prazan prostor. - Nema ga!

- Jesi li sigurna da si ga sinoć tu parkirala? - upita je Sally.

- Da.

- Netko ga je ukrao!

Julia odmahne glavom. - Ne - reče polako. - Kako to misliš?

Ona se okrene prema Sally. - Vjerojatno su mi ga oduzeli. Kasnim već tri rate.

- Krasno - reče Sally bezizražajnim tonom. - Upravo prekrasno.

Sally nikako nije mogla prestati razmišljati o situaciji u kojoj joj se našla cimerica. Kao u bajci, razmišljala je Sally. Kraljevna koja ne zna da je kraljevna. Samo što ona u ovom slučaju to zna, ali je preponosna da bi bilo što poduxela. To nikako nije pravedno! Njexina obitelj ima toli]co novca, a ona nema ništa. E, pa ako ona ne želi ništa poduzeti, onda može biti vraški sigurna da ću ja nešto učiniti. Zbog toga će mi biti zahvalna.

221

Te večeri, pošto je Julia izašla, Sally je ponovno pregledala kutiju s izrescima. Iz nje je izvadila jedan od novijih novinskih članaka o nasljednicima Stanfordova bogatstva i tome kako su se radi pokopa vratili u Rose Hill.

Ako kraljevna ne želi ići k njima, razmišljala je Sally, oni će doći k njoj.

Potom je sjela i započela pisati pismo. Bilo je naslovljeno na suca Tylera Stanforda.

21.

Tyler Stanford potpisao je dokumente kojima je odobrio zatvaranje Margo Posner u psihijatrijsku bolnicu Reed.

Za to je bila potrebna i suglasnost trojice psihijatara, no Tyler je znao da će to srediti bez teškoća.

Ponovno je razmotrio sve što je učinio od samoga početka i zaključio da u provođenju strategije nije bilo nikakvih pogrešaka. Dmitri je iščeznuo negdje u Australiji, a sada se riješio i Margo Posner. Tako mu je ostao i-al Baker, no s njim neće biti problema. Svatko ima Ahilovu petu, a njegova je glupa obitelj. Ne, Baker nikada neće progovoriti, jer ne može podnijeti pomisao na to da preostali dio života provede u zatvoru, daleko od najbližih.

Sve je bilo savršeno.

Čim oporuka bude i službeno potvrđena, vraćam se u Chicago i idem po Leea. Možda čak i kupirno kuću u St.-

Tropexu. Od te pomisli osjetio je kako se sve više uzbuđuje. Mojom jahtom plovit ćemo čitavim svijetom.

Oduvijek sam želio vidjeti Ueneciju... i Positano... i Capri... Ići ćemo na safari u Keniju i zajedno gledati Taj Mahal na mjesecini. A kome xa sve to mogu

222

xahvaliti? Tatici. Dragom starom tatici. NPeder si, Tyleru, i xauvijek ćeš biti peder. I nikako mi, dovraga, nije jasno kako je nešto takvo uspjelo ixaći ix mojih prepona... «

Onda, tko se sada posljednji smije, oče?

Tyler siđe u prizemlje kako bi ručao s bratom i sestrom. Ponovno je bio gladan.

- Uistinu je šteta što je Julia morala tako neočekivano oputovati - reče Kendall. - Voljela bih se bolje upoznati s njom.

- Uvjeren sam da se namjerava vratiti čim uzmogne - reče Marc.

To je svakako točno, pomisli Tyler. On će se pobrinuti za to da nikada ne izađe.

Razgovor se okrenuo budućnosti.

Peggy stidljivo reče: - Woody će kupiti skupinu konja za polo.

- Ne skupinu! - otrese se Woody. - Ergelu. Ergelu konja za polo.

- Oprosti, dušo: Samo sam... - Zaboravi...

Tyler upita Kendall: - Što ti planiraš?

~...računamo na vašu daljnju potporu... Stoga bismo vam bili vrlo zahvalni kada biste u sljedećih deset dana na naš račun u Zurichu položili milijun američkih dolaraH.

- Kendall?

- Oh... Ja ću... proširiti posao. Otvorit ću prodavaonice u Londonu i Parizu.

- To zvuči uzbudljivo - reče Peggy.

- Za dva tjedna imam reviju u New Yorku. Moram otputovati i pripremiti je.

223

Kendall tada pogleda Tylera. - Što ćeš ti učiniti sa svojim dijelom?

Tyler smjerno reče: - Najveći dio dat ću u dobrotvorne svrhe. Postoji toliko plemenitih organizacija kojima je potrebna pomoć.

Samo je napola slušao razgovor za stolom. Promatrao je brata i sestru. Da nije bilo mene, ne bi dobili ništa.

Ništa! Potom pomnije pogleda Woodyja. Brat mu je postao narkoman koji sada upropaštava vlastiti život. Novac mu neće pomoći, pomisli Tyler. Njime će samo doći do još više droge. Pitao se odakle Woody nabavlja drogu.

Tyler potom promotri sestru. Kendall je pametna i uspješna i najbolje je iskoristila svoju nadarenost.

Do nje je sjedio Marc, koji je Peggy upravo pričao neku anegdotu. Privlačan je i šarmantan. Šteta što je oženjen.

A tu je bila i Peggy. U njegovoj glavi bila je to Jadna Peggy. Nikako nije mogao pojmiti zbog čega podnosi takvo Woodyjevo držanje. Ixgleda da ga strašno voli. Ona tim brakom svakako nije dobila ništa.

Pitao se što bi im se pokazalo na licima kada bi sada ustao i rekao: KJa imam nadxor nad tvrtkom Stanford Enterprises. Ja sam organixirao ubojstvo našega oca, iskopavanje njegova tijela i angažirao osobu koja će odglumiti ulogu naše polusestreK. On se na tu pomisao sada nasmiješi. Bilo je teško čuvati tako slatku tajnu.

Nakon objeda Tyler je otišao u svoju sobu kako bi ponovno nazvao Leea. Nitko se nije javljao. S nekim je vani, pomisli Tyler očajno. Ne vjeruje mi da ću imati jahtu. E, pa to ću mu lijepo dokaxati! Kada će konačno potvrditi tu prokletu oporuku? Morat ću naxvati Fitxgeralda ili onog mladag odvjetnika, Stevea Sloanea.

224

U tom trenutku na vratima se začulo kucanje. Trenutak kasnije pojavio se Clark. - Ispričavam se, suče Stanford.

Stiglo je pismo za vas.

Vjerojatno čestitka od Keitha Percyja. - Hvala, Clark. On uzme omotnicu. Došlo je iz Kansas Cityja. Nekoliko trenutaka zbunjeno je promatrao omotnicu, a onda ju je otvorio i stao čitati pismo.

Dragi suče Stanford,

Mislím da biste trebali znati da imate polusestru koja se zove Julia. Ona je kći Rosemary Nelson i vašega oca.

Živi ovdje, u Kansas Cityju. Adresa joj je 1425 Metcalf Avenue, stan 2B, Kansas City, Kansas.

Uvjerena sam da bi Julia bila presretna da joj se javite. Srdačan pozdrav, Prijateljica

Tyler je s nevjericom nepomično buljio u pismo, osjećajući kako ga oblijeva hladan znoj. - Ne! - poviče tada glasno. - Ne! - To neću dopustiti! Sada to nikako ne mogu dopustiti! Mažda nas pokušava prevariti. Ali imao je jak predosjećaj da je ovo prava Julia. I kučka se sada javlja kako bi xatražila svoj dio nasljedstva! Moj dio, ispravi se Tyler. Koji joj nikako ne pripada. Ne mogu joj dopustiti da dode ovamo. Time bi sve upropastila.

Morao bih objašnjavati odakle druga Julia i... On zadrhti. - Ne! - Nekako je moram srediti. I to brzo.

Podignuvši slušalicu, nazvao je Hala Bakera.

225

22.

Dermatolog je odmahivao glavom. - Već sam vidio slične slučajeve, ali nijedan nije bio ovako težak.

Hal Baker počeo se po dlanu i kimne.

- Vidite, gospodine Baker, pred nama su bile tri mogućnosti. Uzrok vašeg svrbeža mogla je biti neka gljivica, alergija ili je mogla biti riječ o neurodermatitisu. Uzorci kože koje sam vam uzeo s dlana i stavio ih pod mikroskop pokazali su da je riječ o gljivici. A vi kažete da na poslu niste dolazili u dodir ni s kakvim kemikalijama...

- Tako je.

- I tako smo došli do dijagnoze. Imate lichen simplex chronicus, odnosno lokalni neurodermatitis.

- Po vašim riječima, doima se užasno. Možete li nešto učiniti?

- Srećom, da. - Liječnik tada iz ormarića u kutu ordinacije izvadi neku tubicu i otvori je. - Svrbi li vas dlan i ovog trenutka.

Hal Baker ponovno se pogrebe. - Da. Imam osjećaj da gori.

- Namažite ga ovom kremom.

Hal Baker na dlan istisne malo kreme i počne je utrljavati. Činilo mu se da se događa čudo.

- Više me ne svrbi! - reče Baker.

- Odlično. Upotrebljavajte ovu kremu i više nećete imati problema.

- Hvala vam, doktore. Ne mogu vam ni opisati kakvo je to olakšanje.

- Napisat ću vam recept. Ovu kremu možete uzeti. - Hvala.

226

Dok se vozio kući, Hal Baker naglas je pjevao. Bilo je to prvi put otkako se upoznao sa sucem Tylerom Stanfordom da ga dlan ne svrbi. Bio je to čudesan osjećaj slobode. Zviždeći, parkirao je automobil u garažu i ušao u kuhinju. Helen ga je čekala.

- Zvao te neki gospodin Jones - reče mu. - Rekao je da je stvar hitna.

Svrbež se vratio.

Nekim je ljudima naudio, ali to je učinio zbog ljubavi prema svojoj djeci. Počinio je i pokoji prijestup, ali i to je učinio zbog obitelji. Hal Baker bio je uvjeren da zapravo ni u čemu nije zgriješio. Ovo je već bilo nešto drugo.

Bila je riječ o hladnokrvnome ubojstvu.

Kada se telefonom javio na primljenu poruku, odlučno se pobunio. - To ne mogu učiniti, suče. Morat ćete pronaći nekog drugog.

Uslijedila je tišina. A potom pitanje: - Kako je obitelj?

Let do Kansas Cityja prošao je bez osobito zanimljivih događaja. Sudac Stanford dao mu je upute s puno pojedinosti. ~Zove se Julia Stanford. Imaš adresu i broj stana. Neće te očekivati. Trebaš samo otići onamo i srediti jeK.

Iz zračne luke do središta Kansas Cityja vozio se taksijem. - Lijep dan - reče vozač.

- Da.

- Odakle ste doputovali?

- Iz New Yorka. Živim ovdje. - Lijep grad za život.

- Svakako. Moram nešto popravljati u kući. Možete li me ostaviti kod neke prodavaonice alata?

- Može.

Pet minuta kasnije, Hal Baker rekao je prodavaču: Trebam lovački nož.

227

- Imamo upravo nešto za vas, gospodine. Hoćete li doći ovamo, molim vas?

Nož je bio lijep, dugačak oko petnaest centimetara, s oštrim zašiljenim vrškom i nazupčanim oštricama.

- Hoće li biti dobar?

- Uvjeren sam da hoće - reče Hal Baker. - Plaćate gotovinom?

- Da.

Nakon toga otišao je u prvu papirnicu.

Hal Baker proveo je pet minuta u pomnom promatranju stambene zgrade na broju 1425 u aveniji Metcalf, proučavajući izlaze i ulaze. Potom je otišao i vratio se u osam navečer, kada se počeo spuštati mrak. Zelio je biti siguran da se Julia Stanford, ako radi, već vratila s posla. Pri prvom je posjetu primijetio da zgrada nema portira.

Unatoč postojanju dizala, pošao je stubištem. Nije bilo pametno nalaziti se u malim, zatvorenim prostorima. To su zamke. Tako je došao do drugoga kata. Stan 2B nalazio se dalje niz hodnik, s lijeve strane. Nož mu je ljepljivom trakom bio pričvršćen za unutarnji džep sakoa. On sada pozvoni. Trenutak kasnije vrata se otvore i pred njim se nađe privlačna žena.

- Dobra večer. - Imala je lijep osmijeh. - Mogu li vam pomoći?

Bila je mlac~a nego što je očekivao i načas se upitao zbog čega sudac Stanford želi njezinu smrt. No, to nije moja stvar. Potom izvuče posjetnicu i preda joj je.

- Radim za tvrtku A. C. Nielsen - reče tada profesionalnim glasom.

- U ovome dijelu grada ne surađujemo ni s jednom obitelji, pa tražimo osobe koje bi to moglo zanimati.

~ Tvrtka koja prati gledanost emisija američkih TV postaja - prim. prev.

228

Ona odmahne glavom. - Ne, hvala. - Već je počela zatvarati vrata.

- Plaćamo stotinu dolara na tjedan. Vrata su ostala napola otvorena.

- Stotinu dolara na tjedan? - Upravo tako, gospođo.

Vrata su sada bila širom otvorena.

- Vaš je posao samo da bilježite naslove emisija koje gledate. Dat ćemo vam jednogodišnji ugovor.

Pet tisuća dolara! - Uđite - reče ona. On uđe u stan.

- Sjednite, gospodine... - Allen. Jim Allen.

- Gospodine Allen. Kako ste odabrali baš mene?

- Naša kuća nasumce provjerava imena. Moramo dobro paziti da nitko od suradnika ni na koji način nije povezan s televizijom, kako bi naši podaci o gledanosti bili točni. Nemate nikakve veze s bilo kojom emisijom ili televizijskom mrežom, zar ne?

Ona se nasmije. - Zaboga, ne. Što bih točno trebala, raditi?

- Stvar je uistinu vrlo jednostavna. Dobit ćete tablicu u kojoj su navedene sve televizijske emisije, a kada nešto od toga gledate, samo trebate ubilježiti kvačicu. Na taj način naše računalo može doći do broja gledatelja pojedine emisije. Nielsenova je obitelj raspoređena cijelom zemljom, tako da dobivamo jasnu sliku o tome koje su emisije popularne u kojim područjima i među kojim skupinama gledatelja. Jeste li zainteresirani?

- O, da.

On tada izvadi nekoliko obrazaca i olovku. - Koliko sati dnevno gledate televiziju?

229

- Ne puno. Cijeli dan radim. - Ali gledate nešto?

- O, da, svakako. Navečer gledam vijesti, katkada pokoji stari film. Volim gledati Larryja Kinga.

On to zabilježi. - Gledate li puno obrazovnog programa?

- Nedjeljom gledam PBS1. - Usput, ovdje živite sami?

- Imam cimericu, ali nije kod kuće. Znači, sami su.

Dlan ga je ponovno počeo svrbjeti. Već je rukom posegnuo prema unutarnjem džepu, kako bi odlijepio nož.

Tada je na hodniku pred stanom začuo neke korake. Vratio je ruku na stol.

- I rekli ste da samo za ovo dobivam pet tisuća dolara za godinu dana?

- Tako je. O, zaboravio sam vam reći. Dobivate i novi televizijski prijarnik u boji.

- Pa to je fantastično!

Koraci su se stišali i nestali. On ponovno uvuče ruku pod sako i napipa držak noža. - Možete li mi, molim vas, dati čašu vode? Imao sam naporan dan.

- Svakako. - Promatrao ju je kako ustaje i prilazi malenome baru u kutu. Izvukavši nož iz korica, on joj se približi s lećama.

Ona je govorila: - Moja cimerica češće gleda PBS od mene.

On podigne nož, spreman zadati udarac.

~ Public Broadcasting Service - nekomercijalna televizijska mreža u SAD-u čiji se program velikim dijelom sastoji od obrazovnih i dokumentarnih emisija - prim. prev.

230

- Ali Julia ima više intelektualnih sklonosti od mene. Bakerova je ruka nepomično ostala u zraku. - Julia?

' - Moja cimerica. Ili je to barem bila. Otišla je. Kad sam se vratila kući, pronašla sam njezinu poruku. Napisala mi je da je otišla i da ne zna kada će... - Ona se tada okrene, u ruci držeći čašu s vodom, i u njegovoj uzdignutoj ruci ugleda nož. - Što...?

Ona vrisne.

Hal Baker okrene se i istrči iz stana.

Hal Baker nazvao je Tylera Stanforda. - Nalazim se u Kansas Cityju, ali djevojke nema.

- Kako to misliš - nema?

- Cimerica kaže da je otišla.

Nekoliko je trenutaka šutio. - Imam osjećaj da je pošla u Boston. Želim da smjesta dođeš ovamo.

- Svakako, gospodine.

Tyler Stanford ljutito zalupi slušalicu i stane nemirno koračati gore-dolje. A sve se raxvijalo tako besprijekorno!

Potrebno je pronaći djevojku i riješiti je se. Ona je sada posve nepredvidiva i iznimno opasna. Čak i pošto preuzme nadzor nad očevom tvrtkom i nasljedstvom, Tyler je znao da neće imati mira sve dok ona bude živa.

Moram je pronaći, pomisli Tyler. Moram! Ali gdje?

U tom trenutku u sobu uđe Clark. Doimao se zbunjeno. - Oprostite, suče Stanford. Došla je neka gospodica Julia Stanford. Kaže da treba vas.

231

23.

Julia je odlučila poći u Boston zbog Kendall. Dok se jednoga dana vraćala s objeda, prolazila je pokraj nekog ekskluzivnog butika i u njegovu izlogu ugledala haljinu koja je bila izvorna kreacija Kendall Stanford. Julia ju je dugo promatrala. To je moja sestra, pomislila je. Nju ne mogu kriviti za ono što se dogodilo mojoj majci. A za to ne mogu kriviti ni svoju braću. Odjednom joj je cijelo biće ispunila snažna želja da ih vidi, da ih upozna, da s njima razgovara, da konačno stekne obitelj.

Vrativši se u ured, rekla je Maxu Tolkinu da je nekoliko dana neće biti na poslu. Potom je s nelagodom rekla: -

Bih li možda mogla dobiti predujam sljedeće plaće?

Tolkin se nasmiješio. - Svakako. Ideš na odmor. Izvoli. Dobro se provedi.

Hoću li se dobro provesti, pitala se Julia. Ili ovim korakom užasno griješim?

Kada se Julia vratila kući, Sally još nije bilo u stanu. Ne mogu je čekati, zaključila je Julia. Ne odem li sada, neću otići nikada. Spakirala je stvari u kovčeg i ostavila poruku.

Na putu do autobusne postaje već se počela predomišljati. Što to činim? Zašto sam tako odjednom donijela ovu odluku? A onda se ironično upitala: Odjednom? Za nju mi je bilo potrebno četrnaest godina! Osjećala je kako je obuzima neizmjereno uzbuđenje. Kakva će joj biti obitelj? Znala je da joj je jedan brat sudac, a drugi poznati igrač pola, dok joj je sestra čuvena kreatorica. Obitelj uspješnih ljudi, pomislila je Julia, a tko sam ja? Nadam se da me zbog toga neće prezirati. Sama pomisao na ono što je čeka nagnala je Julijino srce

232

da na trenutak zastane. Ukrcala se na Greyhoundov autobus i krenula u Boston.

Kada je autobus stigao na bostonsku postaju South Station, Julia je najprije pronašla taksi.

- Kamo, mlada damo? - upitao ju je vozač.

U tom trenutku Julia je ostala i bez posljednjeg tračka hrabrosti. Namjeravala je reći KRose HillK. Umjesto toga rekla je: - Ne znam.

Vozač se okrene i pogleda je. - Hej, ne znam ni ja. - Biste li me mogli samo voziti uokolo? Još nikada nisam bila u Bostonu.

On kimne. - Svakako.

Krenuli su u smjeru zapada, ulicom Summer, do Boston Commona. Vozač tada reče: - Ovo je najstariji gradski park u Sjedinjenim Državama. Nekoć su u njemu vješali osuđenike.

Julia je jasno čula majčin glas. ~Zimi sam djecu obično vodila u Common na klixanje. Woody je bio nadaren sportaš: Žao mi je što ga nisi upoxnala, Julia. Bio je tako zgodan dječak. Oduvijek sam mislila da će od cijele obitelji postići najveći uspjeh«. Činilo joj se kao da je majka sada uz nju, kao da zajedno doživljavaju ove trenutke.

Potom su došli do ulice Charles, ulaza u Gradski vrt. Vozač joj tada reče: - Vidite one brončane pačiče?

Vjerovali ili ne, svaki od njih ima ime.

~Često smo imali piknike u Gradskome vrtu. Na ulazu se nalaze slatki brončani pačići. Zovu se Jack, Kack, Lack, Mack, Nack, Ouack, Pack i (,ZuackK. Juliji je to bilo toliko smiješno da je tražila od majke da joj bezbroj puta ponavlja sva imena.

233

Julia pogleda taksimetar. Ova je vožnja već postajala skupa. - Biste li mi mogli preporučiti neki ne preskup hotel?

- Svakako. Što kažete na Copley Square Hotel? - Hoćete li me, molim vas, odvesti onamo?

- Može.

Pet minuta kasnije zaustavili su se pred hotelom. - Želim vam ugodan boravak u Bostonu.

- Hvala. - Hoće li biti ugodan ili će se sve ovo pretvoriti u katastrofu? Julia plati voznju i uđe u hotel. Unutra priđe mladome službeniku na recepciji.

- Dobar dan - reče on. - Mogu li vam pomoći? - Trebala bih sobu, molim vas.

- Jednokrevetnu? - Da.

- Koliko namjeravate ostati?

Oklijevala je. Jedan sat? Deset godina? - Ne znam.

- U redu. - On pogleda policu s ključevima. - Za vas imam jednu lijepu jednokrevetnu sobu na trećem katu.

- Hvala. - U knjigu gostiju upisala se urednim rukopisom. JULIA STANFORD.

Službenik joj preda ključ. - Izvolite. Ugodan boravak.

Soba je bila malena, ali uredna i čista. Čim je raspremila stvari, Julia je nazvala Sally.

- Julia? Bože sveti! Gdje si? - U Bostonu.

- Je li sve u redu? - Glas joj je bio histeričan. - Jest. Zašto?

- Netko je došao u stan. Tražio je tebe i mislim da te želio ubiti!

! - O čemu ti to govoriš?

234

- Imao je nož i... trebala si mu vidjeti izraz lica... Pokušavala je doći do daha. - Kada je shvatio da to nisi ti, pobjegao je!

- Ne vjerujem!

- Rekao je da radi za Nielsena, ali nazvala sam njihov ured i rekli su mi da za njega nikada nisu ni čuli! Znaš li ikoga tko bi ti možda želio nauditi?

- Dakako da ne, Sally! Ne budi smiješna! Jesi li nazvala policiju?

- Jesam. Ali nisu mogli bogzna što poduzeti, osim što su mi rekli da budem opreznija.

- - No, meni je posve dobro, stoga se ne brini. Začula je Sally kako duboko uzdiše. - U redu. Važno ; je da je tebi dobro. Julia?

- Da?

- Čuvaj se, hoćeš li?

- Dakako. - Sally i njezina mašta! Tko bi me, zaboga, želio ubiti?

- Znaš li kada se vraćaš?

Isto pitanje koje joj je postavio i službenik na recepciji. - Ne.

- Otišla si posjetiti obitelj, zar ne? - Da.

- Sretno.

- Hvala, Sally.

- Javi se. - Hoću.

Julia spusti slušalicu. Ostala je tako stajati, pitajući se što da sada učini. Da imam imalo moxga, pošla bih na autobus i vratila se kući. Ovo već dugo odgađam. Jesam li došla u razgledavanje Bostona? Ne. Došla sam se vidjeti s obitelji. Hoću li se vidjeti s njima? Ne... Da...

235

Spustila se na rub kreveta, uzburkanih misli. Što ako me mrze? Ne smijem tako razmišljati. Zavolet će me i ja ću zavoljeti njih. Pogledavši telefon, tada pomisli: Možda bi bilo bolje da ih nazovem. Ne. Onda se mašta ne bi željeli vidjeti sa rnom. Prišavši ormaru, ona iz njega izvadi svoju najbolju haljinu. Ne učinim li to sada, neću nikada, zaključila Julia.

Trideset minuta kasnije, već je bila u taksiju, na putu za Rose Hill, gdje će upoznati obitelj.

24.

Tyler je s nevjericom promatrao Clarka. - Julia Stanford... je ovdje?

- Tako je, gospodine. - U butlerovu se tonu jasno čula zbunjenost. - Ali to nije ona ista gospođica Stanford koja je već bila ovdje.

Tyler se usiljeno nasmiješi. - Dakako da nije. Bojim se da je ovdje riječ o varalici.

- Varalici, gospodine?

- Da. Sada će samo izlaziti iz rupa, Clark, i sve će tvrditi da imaju pravo na dio obiteljskog bogatstva.

- Pa, to je užasno, gospodine. Da pozovem policiju? - Ne - reče Tyler brzo. To je bilo posljednje što bi želio. - Ja ću to srediti. Pošalji je u knjižnicu.

- U redu, gospodine.

Tyler je grozničavo razmišljao. Znači, prava Julia Stanford konačno se pojavila. Sretna okolnost bila je to što trenutačno kod kuće nije bio nijedan član obitelji. Morat će je se odmah riješiti.

236

Tyler uđe u knjižnicu. Julia je stajala nasred prostorije i promatrala portret Harryja Stanforda. Tyler na trenutak ostane stajati na vratima, pomno je promatrajući. Bila je vrlo lijepa. Steta što...

Julia se okrene i pogleda ga. - Dobar dan. - Dobar dan.

- Vi ste Tyler.

- Tako je. Tko ste vi?

Njezin osmijeh istoga trena iščezne. - Nije li vam...? Ja sam Julia Stanford.

- Doista? Oprostite na takvom pitanju, ali imate li za to ikakav dokaz?

- Dokaz? Pa, da... ja... odnosno... nemam dokaza. Samo sam pretpostavljala...

On joj priđe. - Kako to da ste došli ovamo?

- Zaključila sam da je vrijeme da upoznam obitelj. - Nakon dvadeset šest godina?

- Da.

Dok ju je gledao, slušao je kako govori, Tyler više nije ni najmanje sumnjao. Ovo je prava Julia, opasna Julia i mora je se brzo osloboditi.

Tyler se usiljeno nasmiješi. - Možete zamisliti kakav je ovo za mene šok. Hoću reći, pojavili ste se ovako, niotkuda i...

- Znam. Oprostite. Vjerojatno sam trebala najprije nazvati.

Tyler je nehajnim tonom upita: - U Boston ste doputovali sami?

- Da.

- Zna li itko da ste ovdje?

- Ne. No, da, zna moja cimerica, Sally... - Gdje ste odsjeli?

237

- U Copley Square Hotelu.

- To je dobar hotel. U kojoj ste sobi? - Tristo devetnaest.

- U redu. Predlažem vam da se vratite u hotel i ondje nas pričekate. Želio bih pripremiti Woodyja i Kendall za ove novosti. Bit će iznenađeni jednako kao i ja.

- Žao mi je. Trebala sam...

- Sve je u redu. Sada kada smo se upoznali, znam da će sve biti u redu.

- Hvala vam, Tyler.

- Nema na čemu... - ova riječ zamalo ga je zagušila - ...Julia: Dopustite da vam pozovem taksu.

Pet minuta kasnije, već je bila otišla.

Hal Baker upravo se bio vratio u hotelsku sobu u središtu Bostona kada je zazvonio telefon. On podigne slušalicu.

- Hal?

- Žao mi je. Još nemam nikakvih novosti, suče. Pročešljao sam cijeli grad. Bio sam na aerodromu i...

- Ovdje je, glupane! - Što?

- Ovdje je, u Bostonu. Odsjela je u Copley Square Hotelu, u sobi tristo devetnaest. Želim da je središ večeras. I ne želim više nikakvih petljanja, je li ti jasno?

- Za ono što se dogodilo nisam... - Je li ti jasno?

- Jasno mi je, gospodine.

- Tada to i obavi! - Tyler bijesno zalupi slušalicu. Potom potraži Clarka.

- Clark, u vezi s onom mladom ženom koja se ovdje pretvarala da mi je sestra...

238

- Da, gospodine?

- To ne bih ni spominjao ostalim članovima obitelji. Samo bi se uzrujali.

- Razumijem, gospodine. Vrlo ste brižni.

Julia se na večeru odšetala u Ritx-Carlton. Hotel je bio iznimno lijep, upravo onakav kakva joj ga je opisala majka. Nedjeljom sam onamo obično vodila djecu na kasni doručak. Julia j~e šjedila u restoranu, pred očima videći majku za stolom s mladim Tylerom, Woodyjem i Kendall. Kako bih voljela da sam odrasla.ct s njima, pomisli Julia. Ali, barem ću ih sada upoxnati. Pitala se što bi joj majka rekla na ovo što sada čini. Juliju je osupnuo Tylerov doček. Bio je tako... hladan. Ali, to je posve prirodno, razmišljala je Julia. Neka nepoxnata žena ude u kuću i kaže: ~Ja sam tvoja sestraK. Dakako da čovjek mora biti sumnjičav. Ali sigurna sam da ću ih moći uvjeriti.

Kada je dobila račun, Julia ga je ostala zapanjeno promatrati. Moram dobro paxiti, pomislila je. Moram ostaviti dovoljno novca xa autobusnu kartu do Kansasa.

U trenutku kada je izašla iz hotela, turistički autobus upravo se spremao za polazak. Bez razmišljanja, ona uđe.

Željela je vidjeti što više od majčina grada.

Hal Baker nehajno se ušetao u predvorje Copley Square Hotela kao da mu je to dom i stubama se uspeo na treći kat. Ovoga puta neće biti nikakve pogreške. Soba 319 nalazila se na sredini hodnika. Hal Baker pogleda oko sebe, kako bi se uvjerio da u blizini nema nikoga, pa zakuca na vrata. Nitko se nije javljao. On ponovno zakuca.

- Gospođice Stanford?

~ - I dalje nikakva odgovora.

239

On tada iz džepa izvadi kutijicu i iz nje uzme metalno pero. Vrata je otvorio za samo nekoliko sekundi. Hal Baker uđe u sobu i zatvori vrata. Soba je bila prazna.

- Gospođice Stanford?

Potom uđe u kupaonicu. Prazna. Zatim se vrati u sobu. Iz džepa izvadivši nož, postavio je stolac iza vrata i u mraku sjeo i počeo čekati. Sat vremena kasnije, čuo je nekoga kako se približava.

Hal Baker brzo ustane i stane iza vrata, objema rukama držeći nož. Tada začuje ključ u bravi i vrata se širom otvore. On podigne nož visoko iznad glave, spreman za udarac. U tom trenutku u sobu uđe Julia Stanford i uključi svjetlo. Čuo ju je kako govori: - U redu... Uđite.

U sobu se tada natisne čitava masa novinara i snimatelja.

25.

Covjek koji je Juliji nehotice spasio život zvao se Gordon Wellman i radio je kao šef noćne smjene u Copley Square Hotelu. On je preuzeo dužnost u šest navečer i tada je automatski pogledao knjigu gostiju. Kada je naišao na ime Julije Stanford, ostao ga je iznenađeno promatrati. Sve od smrti Harryja Stanforda novine su bile prepune napisa o njegovoj obitelji. Na površinu je ponovno izvučen prastari skandal povezan sa Stanfordovom vezom s guvemantom i samoubojstvom Stanfordove žene. Harry Stanford imao je nezakonitu kćerku koja se zvala Julia. Govorkalo se da je ona potajno doputovala u Boston. Nedugo nakon ekstravagantne kupovine, po tim je pričama otputovala u Južnu

240

Ameriku. A sada se činilo da se vratila. I odsjela je u mome hotelu, razmišljao je Gordon Wellman uzbuđeno.

Odmah je rekao službeniku na recepciji: - Znaš li koliko bi to hotelu moglo donijeti publiciteta?

Već trenutak kasnije telefonirao je novinarima.

Kada se Julia nakon razgledavanja grada vratila u hotel, predvorje je već bilo prepuno novinara koji su je željno iščekivali. Čim je prošla kroz ulazna vrata, navalili su na nju.

- Gospođice Stanford! Radim za The Boston Globe. Već smo vas tražili, no čuli smo da ste otputovali iz grada.

Možete li nam reći...?

Televizijska kamera bila joj je na nekoliko centimetara od lica. - Gospođice Stanford, radim za televizijsku postaju WCVB-TV željeli bismo vašu izjavu o...

- Gospođice Stanford, ja sam iz The Boston Phoenixa. Zanima nas vaša reakcija na...

- Pogledajte ovamo, gospođice Stanford! Osmijeh! Hvala.

Bljeskalice su neprestano sijevale.

Julia je nepomično stajala, posve zbunjena. O, Bože moj, razmišljala je. Svi iz obitelji sada će misliti da obažavam da me snimaju. Tada se obrati novinarima. - Žao mi je. Nemam ništa za reći.

Potom je pobjegla u dizalo. Natisnuli su se za njom. - Časopis People želio bi objaviti priču o vašem životu i iskustvu

dvadesetšestogodišnje odvojenosti od obitelji...

- Čuli smo da ste otputovali u Južnu Ameriku... - Namjeravate li živjeti u Bostonu...?

- Zašto niste u Rose Hillu...?

Iz dizala je izašla na trećem katu i požurila niz hodnik. Pratili su je u stopu. Nikako im nije mogla pobjeći.

241

1

Izvadivši ključ, otključala je i otvorila vrata svoje sobe. Potom je ušla i upalila svjetlo. - U redu... Uđite.

Skriven iza vrata, Hal Baker ostao je posve zatečen, s nožem u rukama visoko podignutim iznad glave. U trenutku kada su novinari projurili pokraj njega, brzo je vratio nož ~u džep i ugurao se među njih.

Julia se sada obrati novinarima i snimateljima. - U redu. Molit ću samo jedno po jedno pitanje.

Uz osjećaj krajnje nemoći, Baker se povukao prema stražnjem dijelu skupine i neprimijećen izašao iz sobe. Sucu Stanfordu ovo neće biti po volji.

Sljedećih trideset minuta Julia je odgovarala na pitanja kako je najbolje znala. A onda su konačno otišli.

Julia je zaključala vrata i pošla u postelju.

Ujutro su televizijske postaje i novine na istaknutim mjestima objavile priče o Juliji Stanford.

Tyler je pročitao novine i zbog toga je bio bijesan. Woody i Kendall pridružili su mu se za doručkom.

- Kakve su sve to gluposti o nekakvoj ženi koja sebe naziva Julijom Stanford? - upita ga Woody.

- Obična prevarantica - odvrati mu Tyler brzo. - Jučer se pojavila na našim vratima, zahtijevajući novac. Otjerao sam je. Nisam očekivao da će se poslužiti ovako jeftinom medijskom smicalicom. Bez brige. Sve ću srediti.

Nazvao je Simona Fitzgeralda. - Jeste li vidjeli jutrošnje novine?

- Jesam.

- Ova prevarantica hoda uokolo i tvrdi da nam je sestra.

Fitzgerald upita: - Želite li da je dam uhititi?

242

- Ne! Tako bi dobila samo još više publiciteta. Želim da je udaljite iz grada.

- U redu. Pobrinut ću se za to, suče Stanford. - Hvala.

Simon Fitzgerald pozvao je Stevea Sloanea. - Imamo problema - reče mu.

- Steve kimne. - Znam. Gledao sam jutarnje vijesti i vidio novine. Tko je ta djevojka?

- Očito netko tko misli -da se nepozvan može domoći dijela obiteljskoga bogatstva. Sudac Stanford predlaže da je udaljimo iz grada. Hoćeš li se ti pobrinuti za nju?

- Vrlo rado - reče Steve mračnim tonom.

Sat vremena kasnije, Steve je zakucao na vrata Julijine hotelske sobe.

Kada je Julia otvorila vrata i ugledala ga, rekla je: Zao mi je. Više ne razgovaram s novinarima. Samo...

- Nisam novinar. Smijem li ući? - Tko ste vi?

- Zovem se Steve Sloane. Radim za odvjetničku tvrtku koja zastupa imetak pokojnog Harryja Stanforda.

- Ah, tako. Da. Uđite. Steve ude u sobu.

- Jeste li vi rekli novinarima da ste Julia Stanford? - Bojim se da su me zatekli nepripremljenu. Znae, nisam ih očekivala i...

- Ali, tvrdili ste da ste kći Harryja Stanforda? - Da. Ja sam mu kći.

On je pogleda i cinično reče: - Za to, dakako, imate i dokaz.

- Pa, nemam - reče Julia polagano. - Nemam dokaza.

243

- No, hajde - ustrajao je Steve. - Morate imati nekakav dokaz. - Namjera mu je bila stjerati je u kut njezinim vlastitim lažima.

- Nemam ništa - reče ona.

Promatrao ju je pomno i iznenađeno. Nije odgovarala onome što je bio očekivao. Odlikovala se nekom otvore-nošću kojom je sugovornika upravo razoružavala. Doima se inteligentno. Kako je samo mogla biti toliko glupa da dođe ovamo i bex ikakva dokaza tvrdi da je kći Harryja Stanforda?

- Šteta... - reče Steve. - Sudac Stanford želi vas udaljiti iz grada.

Julia ga pogleda razrogačenih očiju. - Što?!? - Upravo tako.

- Ali... ne razumijem. Nisam se čak ni vidjela s drugim bratom i sestrom.

Znači, odlučno želi nastaviti lagati, pomisli Steve. Čujte, ne znam tko ste niti kakvu igru igrate, ali zbog ovoga biste mogli završiti u zatvoru. Pružamo vam priliku. To što činite protuzakonito je. Pred vama su dvije mogućnosti. Ili možete otputovati i prestati uznemiravati obitelj ili ćemo vas prijaviti policiji, a oni će vas uhititi.

Julia ga je preneraženo promatrala. - Uhititi? Ne... ne znam što bih uopće rekla.

- Sve ovisi o vama.

- Čak me ne žele niti vidjeti? - upita Julia već gotovo omamljeno.

- Najblaže rečeno.

Ona duboko uzdahne. - U redu. Ako oni tako žele, vratit ću se u Kansas. Obećajem vam da više neće niti čuti za mene.

.~ Kansas. Prevalila si velik put da bi izvela svoj mali trik. - To bi bilo vrlo mudro. - Još je trenutak ostao stajati u

244

istome položaju, zbunjeno je promatrajući. - Pa, onda, zbogom.

Nije mu odgovorila.

Steve je bio u uredu Simona Fitzgeralda. - Jesi li se vidio s tom ženom, Steve?

- Jesam. Vraća se kući. - Izgledao je nekako odsutno. - Odlično. Izvijestit ću suca Stanforda. Bit će zadovoljan.

- Znaš li što me muči, Simone? - Što?

- Pas nije zalajao. - Molim?

- Klasična priča Sherlocka Holmesa. Stvar je bila u onome što se nije dogodilo.

- Steve, kakve to ima veze s...?

- Došla je ovamo bez ikakva dokaza.

Fitzgerald ga zbunjeno pogleda. - Ne razumijem. Barem ti je nakon toga sve trebalo postati jasno.

- Naprotiv. Zašto bi došla ovamo, putovala čak iz Kansasa i tvrdila da je kći Harryja Stanforda, a da to ničim ne može potkrijepiti?

- Svijet je prepun čudaka, Steve.

- Nije riječ ni o kakvoj čudnoj ženi. Trebao si je vidjeti. A postoji .i još par stvari koje me kopkaju, Simone. -

Da?

- Nestalo je tijelo Harryja Stanforda... Kada sam želio razgovarati s Dmitrijem Kaminskim, jedinim očevicom Stanfordove nesreće, i on je

nestao... I čini se da nitko ne zna kamo je nestala ona prva Julia Stanford.

Simon Fitzgerald se namršti. - Što želiš reći?

245

Steve polagano reče: - Događa se nešto što je potrebno objasniti. Još ću jednom popričati s mladom damom.

Steve Sloane uđe u predvorje Copley Square Hotela i priđe službeniku na recepciji. - Možete li, molim vas, pozvati gospođicu Juliju Stanford?

Službenik podigne pogled. - O, žao mi je. Gospođica Stanford napustila je hotel.

- Je li ostavila adresu na koju joj je moguće uputiti poštu?

- Nije gospodine. Na žalost, nije.

Steve je još nekoliko trenutaka ostao stajati uz recepciju, osjećajući krajnju nemoć. Više ne može ništa poduzeti.

No mažda sam pogriješio, pomisli, pokušavajući se utješiti. Možda ih je doista željela prevariti. A sada to više nikada nećemo doznati. On se okrene i izađe na ulicu. VraE~j~ upravo ispraćao neki par u taksi.

- Oprostite - obrati mu se Steve.

Vratar se okrene. - Taksi, gospodine? . - Ne. Želio bih vas nešto pitati. Jeste li jutros vidjeli gospođicu Stanford kako izlazi iz hotela?

- Svakako. Svi su gledali samo u nju. Ona je sada već gotovo zvijezda. Ja sam joj zaustavio taksi.

- Vjerojatno ne znate kamo je otišla? - Zatekao se kako odgovor iščekuje suspregnuta daha.

- Naravno da znam. Rekao sam vozaču kamo da je odveze.

- A kamo je to bilo? - upita Steve nestrpljivo.

- Na Greyhoundov terminal na South Stationu. Učinilo mi se da je neobično da netko tako bogat ide...

- Trebam taksi.

246

Steve uđe na pretrpani Greyhoundov terminal i pogleda oko sebe. Nigdje nije vidio Juliju. Otišla je, pomisli Steve očajno. Glas iz zvučnika objavljuvao je polaske autobusa. Cim je začuo: - ... i Kansas City - Steve je pojurio na navedeni peron.

Julia se upravo spremala ući u autobus. - Čekajte! - poviče on.

Ona se iznenađeno okrene.

Steve joj žurno priđe. - Želim razgovarati s vama. Ona ga ljutito pogleda. - Više vam nemam što reći. - Potom se okrene i zakorači prema autobusu.

On je ščepa za ruku. - Čekajte malo! Doista moramo razgovarati.

- Autobus mi odlazi. - Doći će drugi.

- U ovome mi je kovčeg.

Steve se obrati nosaču. - Ova će žena svakog trenutka roditi. Izvadite joj kovčeg. Brzo!

Nosač iznenađeno pogleda Juliju. - U redu. - Potom brzo otvori prostor za prtljagu. - Koji je vaš, gospođo? Julia se zbunjeno obrati Steveu: - Znete li vi što činite? - Ne - reče Steve.

Ona ga na trenutak dobro promotri, a onda se odluči i pokaže kovčeg. - Onaj.

Nosač ga izvuče. - Želite li da vam pozovem hitnu ili nešto?

- Hvala. Snaći ću se.

Steve uzme kovčeg i njih dvoje pođu prema izlazu. Jeste li doručkovali?

- Nisam gladna - reče ona hladnim tonom.

- Bilo bi vam bolje da nešto pojedete. Znete, sada jedete za dvoje.

247

Na doručak su pošli u Julien. Sjedila je sučelice Steveu, tijela ukočena od bijesa.

Pošto su naručili, Steve reče: - Nešto me silno zanima. Zbog čega ste pomislili da možete zatražiti dio nasljedstva Stanfordovih bez ijednog dokaza o identitetu?

Julia ga pogleda s puno gorčine. - Nisam došla po dio nasljedstva. Moj mi otac nikada ne bi ništa ostavio.

Željela sam se upoznati sa svojom obitelji. Oni se, očito, nisu željeli upoznati sa mnom.

- Imate li bilo kakvih dokumenata... bilo kakav dokaz o tome tko ste?

Ona pomisli na sve one izreske u kutiji u njezinu stanu i odmahne glavom. - Ne. Ništa.

- Želio bih da popričate s jednom osobom.

- Ovo je Simon Fitzgerald. - Steve je oklijevao. Ovaj... aaa...

- Julia Stanford.

Fitzgerald nepovjerljivo reče: - Sjednite, gospođice. Julia sjedne na rub stolca, spremna svakoga trena ustati i otići.

Fitzgerald ju je pomno promatrao. Imala je one Stanfordove tamnosive oči, no takve oči ima velik broj ljudi. Vi tvrdite da ste kći Rosemary Nelson.

- Ja ništa ne tvrdim. Ja jesam kći Rosemary Nelson. - A gdje vam je majka?

- Umrla je još prije više godina.

- O, žao mi je. Možete li nam ispričati nešto o njoj? - Ne - reče Julia.

- Doista radije ne bih. - Ona ustane. - Želim samo otići odavde.

- Čujte, mi vam pokušavamo pomoći - reče Steve.

248

Ona se sada okomi na njega. - Doista? Moja me obitelj ne želi ni vidjeti. Vi me želite predati policiji. Takva mi pomoć nije potrebna. - Potom krene prema vratima.

Steve reče: - Čekajte! Ako ste ono što kažete, morate imati nešto što će dokazati da ste kći Harryja Stanforda. -

Rekla sam vam, nemam - reče Julia. - Moja majka

i ja iz života smo posve izbacile Harryja Stanforda.

- Kako vam je izgledala majka? - upita Simon Fitzgerald.

- Bila je lijepa - reče Julia. Glas joj je odmah postao blaži. - Bila je to najljepša... - A onda se nečega sjetila. -

Imam njezinu sliku. - Ona s lančića skine maleno zlatno srce i pruži ga Fitzgeraldu.

On je na trenutak pogleda, a onda ga otvori. Na jednoj strani otvorene kutijice nalazila se fotografija Harryja Stanforda, a na drugoj fotografija Rosemary Nelson. Ispod fotografija stajao je ugraviran natpis: ZA R. N, S

I, JLJBAVI~1U, I~ S., 1969.

Simon Fitzgerald još je dugo promatrao kutijicu. Kada je podignuo pogled, glas mu je bio prigušen.

- Draga moja, dužni smo vam ispriku. - Potom se obrati Steveu. - Ovo je Julia Stanford.

26.

Kendall nikako nije uspijevala prestati razmišljati o razgovoru s Peggy. Činilo joj se da se Peggy nikako ne može sama nositi sa situacijom u kojoj se našla. KWoody se doista trudi. Stvarno... O, tako ga volim! «

249

Potrebno mu je puno pomoći, razmišljala je Kendall. Moram nešto poduxeti. On mi je brat. Moram raxgovarati s njim.

Kendall potraži Clarka.

- Je li gospodin Woodrow kod kuće?

- Jest, gospođo. Mislim da je u svojoj sobi. - Hvala.

Prisjetila se prizora za stolom, kada je Peggy došla s licem prepunim modrica. «Što se dogodilo?» ~Udarila sam u vrata... K Kako je sve to samo mogla tako dugo podnositi? Kendall pođe na kat i zakuca na vrata Woodyjeve sobe. Nitko se nija javljao. - Woody?

Potom otvori vrata i ude. Činilo se da je cijela soba natopljena gorkim mirisom badema. Kendall na trenutak zastane, a onda pode prema kupaonici. Vidjela je Woodyja kroz otvorena vrata. Zagrijavao je heroin na komadiću aluminijske folije. Promatrala je Woodyja kako kroz slamku u ustima udiše isparine.

Kendall uđe u kupaonicu. - Woody...?

On se okrene i široko se nasmiješi. - Bok, sestrice! Potom se okrene natrag i ponovno duboko udahne dim. - Za ime Božje! Prestani s tim!

- Hej, smiri se. Znaš li kako se ovo zove? Lov na zmaja. Vidiš li nialenog zmaja kako se izvija u dimu? -

Radosno se smiješio.

- Woody, molim te, dopusti mi da razgovaramo.

- Svakako, sestrice. Kako ti mogu pomoći? Znam da nemaš problema s novcem. Sada smo milijarder! Zbog čega izgledaš tako potišteno? Vani je divan sunčan dan! - Oči su mu se iskrile.

Kendall je samo stajala i promatrala ga prepuna suosjećanja. - Woody, razgovarala sam s Peggy. Ispričala mi je kako si s drogom počeo u bolnici.

250

On kimne. - Da. Najbolja stvar koja mi se ikada dogodila.

- Ne. To je najužasnjia stvar koja ti se ikada dogodila. Imaš li ikakvu predodžbu o tome što činiš sa svojim životom? - Naravno. To se zove uživanje u životu, sestrice moja! Ona ga uhvati za ruku i usrdnim glasom reče: -

Potrebna ti je pomoć.

- Meni? Meni ne treba nikakva pomoć. Meni je dobro! - Ne, nije ti dobro. Poslušaj me, Woody. Razgovaramo o tvojem životu, a to nije samo tvoj život. Sjeti se Peggy. Već godinama zbog tebe živi u pravome paklu, a sve to podnosila je jer te toliko voli. Ne uništavaš samo svoj život, nego i njezin. Moraš poduzeti nešto sada, prije nego što bude prekasno. Nije važno kako si se počeo drogirati. Važno je da prestaneš.

Woodyjev osmijeh sada je izbljedio. On tada pogleda Kendall u oči, nešto zausti, a onda zašuti. - Kendall...

- Da?

On navlaži usne. - Znam... znam da imaš pravo. Želim prestati. Pokušavao sam. Bože, koliko sam se samo trudio. Ali, ne mogu.

- Dakako da možeš - reče ona gorljivim tonom. Možeš uspjeti. Zajedno ćemo pobijediti tvoju ovisnost. Peggy i ja potpuno ćemo te podržati. Tko ti dobavlja heroin, Woody?

On je nepomično stajao, zapanjeno je promatrajući. Moj Bože! Ti ne znaš?

Kendall odmahne glavom. - Ne. _ Peggy.

251

1

27.

Simon Fitzgerald još je dugo promatrao zlatni privjesak. - Pozrtavao sam tvoju majku, Julia, i bila mi je vrlo draga. Bila je divna prema djeci Stanfordovih i oni su je obožavali.

- I ona. je obožavala njih - reče Julia. - Neprestano mi je pričala o njima.

- To što se dogodilo tvojoj majci bilo je užasno. Ne možeš ni zamisliti kakav je skandal nastao. Boston neki put može biti vrlo malen grad. Harry Stanford ponio se izuzetno ružno. Tvojoj majci preostalo je samo da ode. - On odmahne glavom. - Život je vama dvjema svakako bio težak.

- Majci je bilo vrlo teško. Najgore je bilo to što mislim da je još uvijek voljela Harryja Stanforda, unatoč svemu.

Ona pogleda Stevea. - Ne razumijem što se događa. Zašto me obitelj ne želi ni vidjeti?

Dva muškarca tada se pogledaju. - Dopustite da vam objasnim - reče Steve. Nekoliko je trenutaka oklijevao, pomno odabirući riječi. - Prije nekoliko dana ovdje se pojavila neka žena koja je tvrdila da je Julia Stanford.

- Ali, to je nemoguće! - reče Julia. - Ja sam... Steve uzdigne ruku. - Znam. Obitelj je angažirala privatnog detektiva kako bi se uvjerali da je riječ o pravoj osobi.

- I tako su otkrili da nije...

- Ne. Otkrili su da je to doista Julia Stanford. Julia ga preneraženo pogleda. - Što?!?

- Taj je detektiv rekao da je pronašao otiske prstiju koje je ta žena dala za policijsku arhivu u San Franciscu prilikom izdavanja vozačke dozvole, sa sedamnaest godina. Ti otisci odgovarali su otiscima žene koja se nazivala Julijom Stanford.

252

Julia nikada nije bila zbunjenija. - Ali, ja... nikada nisam ni bila u Kaliforniji.

Fitzgerald reče: - Julia, moguće je da postoji pomno smišljena zavjera kojoj je cilj domoći se dijela Stanfordova nasljedstva. Bojim se da si se ti našla u njezinu središtu. - Ne mogu vjerovati!

- Tko god da stoji iza ovoga, nikako si ne može dopustiti postojanje dviju Julija.

Steve pridoda: - Jedini način na koji plan može uspjeti jest ukloniti vas.

- Kada kažete »ukloniti«... - Ona zašuti, nečega se prisjetivši. - O, ne!

- Što je bilo? - upita Fitzgerald.

- Preksinoć sam razgovarala s djevojkom s kojom stanujem. Bila je histerična. Rekla je da je u našem stanu bio neki muškarac s nožem i da ju je pokušao napasti. Mislio je da sam to ja! - Julia je s mukom kontrolirala glas. -

Tko... tko to čini?

- Kada bih morao pogac~ati, rekao bih da je vjerojatno riječ o nekome iz obitelji - reče joj Steve.

- Ali... xašco?

- U pitanju je veliko bogatstvo, a oporuka će biti potvrđena za nekoliko dana.

- Kakve to ima veze sa mnom? Moj me otac nikada nije čak ni priznao. Ne bi mi ostavio ni centa.

Fitzgerald reče: - Naprotiv. Uspijemo li dokazati tvoj identitet, tvoj dio nasljedstva vrijedan je više od milijardu dolara.

Sjedila je posve omamljena. Kada je ponovno uspjela doći do glasa, rekla je: - Milijardu dolara?

- Tako je. No netko drugi bacio je oko na taj novac. Zbog toga si u opasnosti.

253

- Tako, znači. - Promatrala ih je, osjećajući kako je obuzima sve veća panika. - Što ću sada?

- Reći ću vam što sada nećete - reče joj Steve. Nećete se vratiti u hotel. Želim da se malo sklonite dok ne otkrijemo što se događa.

- Mogla bih se vratiti u Kansas dok...

Fitzgerald reče: - Mislim da bi bilo bolje da ostaneš ovdje, Julia. Pronaći ćemo ti neko mjesto na kojem ćeš se pritajiti.

- Može biti kod mene - predloži Steve. - Nitko se nikada neće sjetiti da je potraži u mojoj kući.

Njih dvojica pogledaju Juliju.

Ona je bila neodlučna. - Pa... ovaj, da. U redu. - Izvrsno.

Julia polagano reče: - Ništa od ovoga sada ne bi se događalo da moj otac nije pao s jahte.

- O, mislim da nije pao - reče joj Steve. - Mislim da ga je netko gumuo.

Pomoćnim dizalom spustili su se do parkirališta koje se nalazilo ispod poslovne zgrade i ušli u Steveov automobil.

- Ne želim da vas itko vidi - reče Steve. - Sljedećih nekoliko dana morate biti neprimjetni.

Pošli su ulicom State.

- Jeste li za mali objed?

Julia ga pogleda i nasmiješi se. - Neprestano me hranite.

- Znam jedan restoran koji je malo postrani. Nalazi se u nekoj staroj kući u ulici Gloucester. Mislim da nas ondje nitko neće vidjeti.

254

!Espalier se nalazio u elegantnoj kući iz devetnaestog stoljeća iz koje se pružao jedan od najljepših vidika u Bostonu. U trenutku kada su Steve i Julia ušli u restoran, dočekao ih je šef sale.

- Dobar dan - pozdravi ih on. - Hoćete li, molim vas, doći ovamo? Za vas imam ugodan stol uz prozor.

- Ako nemate ništa protiv, više bismo voljeli nešto do zida.

Čovjek zatrepće. - Do zida?

- Da. Voljeli bismo imati malo mira.

- Svakako. - On ih povede do jednog stola u kutu. - Odmah ću vam poslati konobara. - Cijelo je vrijeme promatrao Juliju, a lice mu se sada odjednom ozari. - Ah! Gospođica Stanford. Prava je čast što ste došli u našu kuću. Vidio sam vašu sliku u novinama.

Julia pogleda Stevea, ne znajući što bi rekla.

Steve tada usklikne: - Bože moj! Ostavili smo djecu u automobilu! Idemo po njih! - Potom se obrati šefu sale. -

Molim dva martinija, vrlo suha. Bez maslina. Vraćamo se odmah.

- Svakako, gospodine. - Promatrao ih je kako jure iz restorana.

- Što to radite? - upita Julia.

- Bježimo odavde. Samo nam još treba da pozove novinare, pa bismo se tek tada našli u pravim nevoljama. Idemo na neko drugo mjesto.

Pronašli su neki mali restoran u ulici Dalton i naručili objed.

Steve ju je pomno promatrao. - Kakav je to osjećaj biti slavan? - upita je.

255

- Molim vas, nemojte se s cime još i šaliti. Osjećam se užasno.
- Znam - reče on pokajnički. - Oprostite. - U njezinu se društvu osjećao vrlo opušteno. On sada pomisli koliko je pri prvom susretu s njom bio neuljudan.

- Do... doista mislite da sam u opasnosti, gospodine Sloane? - upita Julia.

- Zovite me Steve. Da. Bojim se da jeste. Ali, to će potrajati još samo malo. Do trenutka kada oporuka bude potvrđena znat ćemo tko stoji iza toga. U međuvremenu, pobrinut ću se za vašu sigurnost.

- Hvala. Vrlo... vrlo sam vam zahvalna.

Nepomično su gledali jedno u drugo i kada je konobar koji je pošao prema njima ugledao izraz ta dva lica, zaključio je da je bolje ne smetati im.

Kada su se ponovno našli u automobilu, Steve je upita: - Sada si prvi put u Bostonu?

- Da.

- Ovo je zanimljiv grad. - Prolazili su pokraj stare zgrade Johna Hancocka. Steve joj rukom pokaže prema tornju na vrhu. - Vidiš li ono signalno svjetlo na vrhu?

- Da.

- Pokazuje vrijeme. - Kako može...?

- Drago mi je što si to pitala. Kada je svjetlo mirno i plavo, znači da je vrijeme pravo. Plavo treperi - znači da se nebo naoblači. Samo crveno kaže da doluze kiše; crveno treperi, pahuljica miriše.

Julia se nasmije.

Došli su do mosta Harvard. Steve uspori. - Ovo je most koji spaja Boston i Cambridge. Dugačak je točno stotinu jedanaest metara, četiri smoota i jedno uho.

256

Julia ga zapanjeno pogleda. - Moim? Steve se nasmiješi. - Istina je.

- Sto je smoot?

- Smoot je mjerna jedinica. Odgovara tijelu Olivera Reeda Smoota, koji je bio visok metar sedamdeset. Sve je počelo kao šala, no kada je grad obnavljao most, zadržane su oznake. Smoot je postao standardnom jedinicom za duljinu 1958.

Ona se nasmije. - Nevjerojatno!

U trenutku kada su prolazili pokraj spomenika Bunker Hill, Julia usklikne: - Oh! Ondje se odigrala Bitka na Bunker Hillu, zar ne?

- Ne - reče Steve. - Kako?

- Bitka na Bunker Hillu odigrala se na Breed's Hillu.

Steveova kuća nalazila se u ulici Newbury. Bilo je to lijepo dvoetažno zdanje s udobnim namještajem i puno živahnih boja.

- Ovdje živiš sam? - upita ga Julia.

- Da. Spremačica mi dolazi dvaput na tjedan. Reći ću joj da sada nekoliko dana ne dolazi. Ne želim da bilo tko dozna da si ovdje.

Julia pogleda Stevea i usrdnim tonom reče: - Željela bih ti nekako objasniti da sam ti uistinu zahvalna na svemu što činiš za mene.

- To mi prčinja užitak. Dođi, pokazat ću ti tvoju sobu. Poveo ju je na kat, u sobu za goste. - Evo... Nadam se da će ti biti dobro.

- O, da. Lijepa je - reče Julia.

- Kupit ću nešto namirnica. Ja obično jedem vani.

257

- Mogla bih... - Ona zašuti. - Kada bolje razmislim, radije ne. Moja cimerica kaže da je moje kuhanje smrtono-sno.

- Mislim da se dosta dobro snalazim u kuhinji - reče Steve. - Ja ću nam nešto kuhati. - Tada je pogleda i polagano reče: - Već mi neko vrijeme nitko nije kuhao.

Prestani, odmah prestani s tim, reče samome sebi. Već si i ovako previše zastranio. Čime bi je to ti mogao zadržati? - Želio bih da se osjećaš kao da si kod kuće. Ovdje ćeš biti posve sigurna.

Ona mu uputi dug pogled, a onda se nasmiješi. - Hvala.

Vratili su se u prizemlje.

Steve joj pokaže opremu. - Televizor, video, radio, CDplayer... Neće ti biti dosadno.

- Predivno je. - Željela je reći: ~Predivno, upravo onako kako se osjećam s tobom«.

- No, dobro, ako nema ništa više... - reče on u trenutku nelagode.

Julia mu se srdačno nasmiješi. - Ne mogu se sjetiti ničeg drugog.

- Onda se vraćam u ured. Imam još puno pitanja bez odgovora.

Promatrala ga je kako odlazi prema vratima. - Steve?

On se okrene. - Da?

- Smijem li nazvati cimericu? Brinut će se za mene. On odmahne glavom. - Apsolutno ne. Želim da se uopće ne koristiš telefonom i da ne izlaziš iz kuće. O tome bi ti mogao ovisiti život.

258

28.

J a sam dr. Westin. Je li vam jasno da će ovaj razgovor biti sniman?

- Jest, doktore.

- Osjećate li se sada mirnije? - Mirna sam, ali sam bijesna. - Zbog čega ste bijesni?

- Ne bih trebala biti ovdje. Nisam luda. Sve mi je ovo

namješteno. - O, da? !3 tko vam je to namjestio? - Tyler Stanford.

- Sudac Tyler Stanford? - Tako je.

- Zbog čega bi vam on to učinio? - Zbog novca.

- Imate li novca?

- Ne. Zapravo, da... to jest... mogla sam ga imati. Obećao mi je milijun dolara i bundu od samurovine i nakit.

- Zbog čega bi vam sudac Stanford to obećao?

- Dopustite da počnem ispočetka. Ja zapravo nisam Julia Stanford. Zovem se Margo Posner.

- Kada su vas doveli ovamo, ustrajno ste tvrdili da ste Julia Stanford.

- To možete lijepo zaboraviti. Nisam. Cujte... evo što se dogodilo. Sudac Stanford angažirao me da odglumim njegovu sestru.

- Zbog čega mu je to bilo potrebno?

- Kako bih ja mogla dobiti dio nasljedstva Stanfordovih, koji bi on potom preuzeo.

259

1

- I za to vam je obećao milijun dolara, bundu od samurovine i nakit?

- Ne vjerujete mi, zar ne? E, pa to vam mogu i dokazati. Doveo me u Rose Hill. To je obiteljsko imanje Stanfordovih u Bostonu. Mogu vam opisati kuću i mogu vam ispričati sve o obitelji.

- Jasno vam je da su to što govorite vrlo ozbiljne optužbe.

- I te kako. Ali pretpostavljam da nećete ništa poduzeti, budući da je riječ o jednome sucu.

- Naprotiv. Uvjeravam vas da će vaše tvrdnje biti temeljito istražene.

- Izvrsno! Želim da tog gada zatvoxe jednako kako je on zatvorio mene. Želim izići odavde!

- Jasno vam je da osim mene, vaše mentalno stanje moraju procijeniti još dvojica mojih kolega?

- Neka izvole. Zdrava sam koliko i vi.

- Dr. Gifford doći će poslijepodne i onda ćemo odlučiti što ćemo dalje. .

- Što prije, to bolje. Više ne mogu podnijeti ovu prokletu zgradu.

Kada joj je donijela objed, čuvarica joj reče: - Upravo sam razgovarala s dr. Giffordom. Dolazi za jedan sat.

- Hvala. - Margo je bila spremna za njegov dolazak. Bila je spremna za sve njih. Ispričat će im sve što zna, od samoga početka. A kada budem gotova, razmišljala je Margo, njega će zatvoriti a mene pustiti na slobodu.

Pomisao na to ispunila ju je zadovoljstvom. Bit ću slobodna! Margo zatim pomisli: I što ću s tom slobodom?

Ponovo ću biti na ulici. Možda mi čak ukinu uvjetnu kaznu i vrate me u zatvor!

260

Ona baci objed u zid. Prokleti bili! Ne mogu mi to učiniti! Jučer sam vrijedila milijun dolara, a danas... Čekaj!

Čekaj malo! U tom trenutku sinulo joj je nešto toliko uzbudljivo da je zadrhtala. Sveti Bože! Što ja to činim? Pa već sam dokazala da sam Julia Stanford. Za to imam dokaze. Cijela obitelj čula je Franka Timmonsa kako govori da otisci mojih prstiju dokazuju da sam ja Julia Stanford. Zašto bih, dovraga, uopće željela biti Margo Posner kada mogu biti Julia Stanford? Nije ni čudo da me ovdje drže zatvorenu. Valjda sam bila poludjela! Ona zvoncem pozove čuvaricu.

Kada je došla, Margo joj uzbučeno reče: - Želim se smjesta vidjeti s doktorom!

- Znam. Imate dogovoren sastanak u... - Sada. Odmah!

Čuvarica pogleda izraz njezina lica i reče: - Smirite se. Idem po njega.

Deset minuta kasnije, dr. Franz Gifford ušao je u njezinu sobu. ~ ~ .

- Tražili ste me?

- Da. - Margo se pokajnički nasmiješi. - Na žalost, morat ću vam priznati da sam dosada igrala jednu malu igricu, doktore.

- Doista?

- Da. Vrlo mi je neugodno. Znate, istina je da sam se zapravo jako razljutila na svog brata Tylera i da sam ga željela kazniti. Ali, sada sam shvatila da sam pogriješila. Više se ne ljutim i želim se vratiti kući, u Rose Hill.

- Pročitao sam prijepis vašeg jutrošnjeg razgovora. Rekli ste da se zovete Margo Posner i da je sve ovo namještaljka...

261

1

Margo se nasmije. - To nije bilo lijepo od mene. To sam rekla samo kako bih uzrujala Tylera. Ne. Ja sam Julia Stanford.

On je pogleda. - Možete li to dokazati?

Bio je to trenutak koji je Margo cijelo vrijeme čekala. - O, da! - reče ona slavodobitno. - Tyler je to osobno dokazao. Angažirao je privatnog detektiva po imenu Frank Timmons, koji je usporedio otiske mojih prstiju s otiscima koje sam dala prilikom dobivanja vozačke dozvole. Podudarali su se. U to nema nikakve sumnje.

- Kažete, detektiv Frank Timmons.

- Tako je. Radi i za ured okružnog tužitelja, ovdje, u Chicagu.

On je na trenutak dobro pogleda. - U to ste sada sigurni? Niste Margo Posner, nego Julia Stanford?

- Apsolutno.

- A taj privatni detektiv, Frank Timmons, to može i potvrditi?

Ona se nasmiješi. - To je već i učinio. Trebate samo nazvati ured okružnog tužitelja i doći do njega.

Dr. Gifford kimne. - U redu. Učinit ću upravo to. Sutradan u deset ujutro dr. Gifford se, u pratnji čuvarice, vratio u sobu u kojoj je bila zatvorena Margo.

- Dobro jutro.

- Dobro jutro, doktore. - Ona ga pogleda prepuna iščekivanja. - Jeste li razgovarali s Frankom Timmonsom? -

Jesam. Želim samo još jednom raščistiti ovo: vaša priča o tome kako vas je sudac Stanford uvukao u neku zavjeru nije točna?

- Posve je netočna. Ispričala sam je jer sam željela kazniti brata: Ali, sada je sve u redu. Spremna sam za povratak kući.

- Frank Timmons može dokazati da ste Julia Stanford?

262

- Apsolutno.

Dr. Gifford okrene se prema čuvarici i kimne. Ona rukom da znak nekome na hodniku. U sobu tada uđe visok i vitak crni muškarac.

Pogledavši Margo, on reče: - Ja sam Frank Timmons. Mogu li vam pomoći?

Tog čovjeka. tada je -vidjela prvi put.

29.

M odna se revija odvijala po planu. Manekeiike su elegantnim koracima šetale pistom, a svaka nova kreacija na-grac~ivana je oduševljenim pljeskom. Dvorana je bila ispunjena do posljednjeg mjesta, a u stražnjem dijelu dio gledatelja je i stajao.

Iza pozornice nastala je neka gužva i Kendall se okrene kako bi vidjela što se događa. Dva uniformirana policajca kretali su se prema njoj.

Kendall osjeti kako joj srce počinje snažno udarati. Jedan od policajaca upita je: - Jeste li vi Keiidall Stanford Renaud?

- Jesam.

- Privodimo vas zbog ubojstva Marthe Ryan.

- Ne! - krikne ona. - To nisam učinila namjemo! Bio je to nesretan slučaj! Molim vas! Molim vas! Molim...!

Probudila se obuzeta paničnim strahom, drhteći čitavim tijelom.

263

Bila je to noćna mora koja joj se neprestano vraćala. Ne mogu više ovako, pomislila je Kendall. Ne mogu!

Moram nešto poduxeti.

Očajnički je željela razgovarati s Marcom. On se nevoljko vratio u New York. - Imam posao, dušo. Više mi ne žele davati slobodne dane.

- Razumijem, Marc. I ja ću se vratiti za par dana. Moram prirediti reviju.

Kendall je tog poslijepodneva trebala oputovati u New York, ali prije odlaska činilo joj se da mora još nešto obaviti. Razgovor s Woodyjem jako ju je uzrujao. Za svoje probleme okrivljuje Peggy. `

Kendall je Peggy zatekla na terasi. - Dobro jutro - reče joj Kendall. - Dobro jutro.

Kendall sjedne nasuprot njoj. - Moram razgovarati s tobom.

- Da?

Osjećala se nelagodno. - Razgovarala sam s Woodyjem. U teškoj je krizi. On... misli da si ga ti cijelo vrijeme opskrbljivala heroinom.

- To vam je ispričao? - Da.

Nakon poduže šutnje, Peggy reče: - To je točno. Kendall je s nevjericom pogleda. - Molim? Ne... ne razumijem.

Rekla si mi da ga pokušavaš odviknuti od droge. Zašto bi željela da i dalje bude ovisan?

- Vi to doista ne razumijete, zar ne? - Glas joj je bio prepun gorčine.
- Vi živite u svom malom prokletom svijetu. E, pa da vam nešto ispričam, gospođice slavna kreatorice! Kada me Woody napumpao, radila sam kao konobarica. Ni

264

u jednom trenutku nisam očekivala da bismo se Woody Stanford i ja mogli vjenčati. A znate li zašto je to učinio? Kako bi mogao imati osjećaj da je bolji od oca. I tako smo se lijepo vjenčali. I svi su se prema meni odnosili kao prema smeću. Kada je moj brat, Hoop, doputovao na vjenčanje, svi su se držali kao da je najgori šljam.

- Peggy...

- Da vam pravo kažem, kada mi je vaš brat rekao da želi da se vjenčamo, imala sam osjećaj da me ~pogodio grom. Čak nisam bila ni sigurna nosim li njegovo dijete. Mogla ~sam mu biti dobra žena, ali za. to mi nitko nije pružio priliku. Za njih sam i dalje bila konobarica. Nisam izgubila dijete, nego sam namjerno napravila pobačaj.

Mislila sam da će se Woody možda željeti razvesti, ali nije. Bio je to simbol njegove demokratičnosti. E, pa da vam nešto ispričam, draga moja gospođo. To mi nije potrebno. Vrijedim jednako koliko i vi i bilo tko drugi.

Svaka riječ bila je novi udarac. - Jesi li ga ikada voljela?

Peggy slegne ramenima. - Bio je zgodan i zabavan, ali onda se na jednoj utakmici teško ozlijedio i sve se promijenilo. Drogu je dobio u bolnici, ali oni su od njega očekivali da je po izlasku prestane uzimati. Jedne je noći osjećao jake bolove i ja sam mu rekla: »Donijela sam ti malu poslasticu«. Nakon toga, kad god bi osjećao bol, davala bih mu njegovu malu poslasticu. Ubrzo mu je to postala potreba, bilo da je osjećao bol ili ne. Moj brat preprodaje drogu, tako da sam bez problema dolazila do heroina, i to u neograničenim količinama. Natjerala sam Woodyja da me preklinje da mu ga dam. A katkada bih mu rekla da mi je ponestalo, samo da bih ga mogla gledati kako se preznojava i plače... o, kako sam bila potrebna gospodinu Woodrowu Stanfordu! U tim trenucima nije držao glavu tako visoko i nije bio tako

moćan! Natjerala bih ga na to da me udara, a on bi se onda kasnije osjećao užasno zbog onoga što je učinio i puzao bi do mene, noseći mi darove. Eto, vidite, kada Woody nije pod djelovanjem droge, ja sam nitko i ništa.

Kada uzima drogu, ja sam ta koja ima moć. On možda jest jedan od Stanfordovih, a ja sam možda samo konobarica, ali ja imam vlast nad njim.

Kendall je užasnuto piljila u nju.

- Da, vaš je brat pokušavao prestati. Kada bi se našao u istinski teškome stanju, prijatelji bi ga odveli u centar za detoksikaciju, a ja bih mu dolazila u posjet i gledala kako veliki Stanford proživljava paklenske muke. I svaki put kad bi izašao, ja bih ga čekala sa svojom malom poslasticom. Bilo je to vrijeme za naplaćivanje dugova.

Kendall je jedva uspijevala disati. - Ti si čudovište reče joj polagano.

- Želim da odeš odavde!

- I te kako ću otići! Jedva čekam da odem odavde. - Ona se naceri.

- Dakako, ne odlazim tek tako. Koliko ću dobiti za sporazumni odlazak?

- Koliko god da dobiješ - reče Kendall - bit će to previše. A sada, bježi.

- Može. - Potom podrugljivim tonom doda: - Moj odvjetnik nazvat će vašeg odvjetnika.

- Doista me napušta? - Da. I

- To zhači...

- Znam što to znači, Woody. Možeš li to podnijeti? On pogleda sestru i nasmiješi se. - Mislim da mogu Da.

Mislim da mogu.

- Ja sam u to uvjerena.

On duboko udahne. - Hvala, Kendall. Nikada ne bih skupio dovoljno hrabrosti da je se otarasim.

Ona se nasmiješi. - A čemu inače služe sestre?

Tog poslijepodneva Kendall je otputovala u New York. Revija se trebala održati za tjedan dana.

Modna industrija bez premca je najveća poslovna grana u New Yorku. Uspješan modni kreator može utjecati i na globalno gospodarstvo. Hirovit potez nekog kreatora ima dalekosežne posljedice za sve, od berača pamuka u Indiji, preko škotskih tkalaca, do dudovih svilaca u Kini i Japanu. Razne Donne Karan, Calvini Kleinovi i Ralphovi Lauren i snažni su gospodarski čimbenici, a Kendall se upravo pridružila toj kategoriji. Govorkalo se da će joj američko Vijeće modnih kreatora dodijeliti godišnju nagradu kao najuspješnijem kreatoru ženske odjeće. A riječ je o najprestižnijoj nagradi koju kreator uopće može dobiti.

Život Kendall Stanford Renaud bio je vrlo dinamičan. U rujnu je pregledavala razne vrste materijala, u listopadu bi odabirala koje od njih želi za svoje nove kreacije. Prosinac i siječanj bili su posvećeni stvaranju novih trendova i kreacija, a veljača njihovu dotjerivanju. U travnju bi bila spremna za izlaganje jesenske kolekcije.

Tvrtka Kendall Stanford Designs imala je sjedište na broju 550 u Sedmoj aveniji, u istoj zgradi u kojoj su bili i prostori Billa Blassa i Oscara de la Rente. Njezina sljedeća revija trebala se održati pod jednim šatorom u parku Bryant, u koji se moglo smjestiti i do tisuću ljudi.

Kada je Kendall stigla u ured, Nadine joj je rekla: Imam dobre novosti. Rezervirane su sve karte za reviju!

267

- Hvala - reče Kendall odsutno. Misli su joj bile zauzete drugim stvarima.

- Usput, na stolu vam je pismo s oznakom HITNO. Upravo ga je donio dostavljač.

Na te riječi Kendall zadrhti. Prišavši radnome stolu, ona pogleda omotnicu. Adresa pošiljatelja glasila je: Društvo za zaštitu divljih životinja, Park avenija 3000, New York, New York. Dugo ju je nepomično promatrala. U Park aveniji netna kućnog broja 3000.

Kendall drhtavim rukama otvori pismo.

Draga gospođo Renaud, ,

Iz banke u Švicarskoj obavijestili su me da još nisu primili milijun dolara koje je zatražila moja udruga. S

obzirom na vaš dug, moram vas obavijestiti da su nam se potrebe povećale na pet milijuna dolara. Uplatite li ovaj iznos, obećajem vam

da vas više nećemo uznemiravati. Imate petnaest dana za polaganje novca na naš račun. Ne učinite li to, sa žaljenjem vas moram upozoriti da ćemo tada biti prisiljeni stupiti u vezu s nadležnim vlastima.

Pismo nije bilo potpisano.

Kendall je ostala nepomično stajati, obuzeta paničnim strahom, bezbroj se puta vraćajući na iste riječi. Pet milijuna dolara! Pa to je nemoguće, razmišljala je. Nikako ne mogu tako brzo doći do toliko novca. Kako sam bila glupa!

Kad se Marc te večeri vratio kući, Kendall mu je pokazala pismo.

- Pet milijuna dolara! - uzviknuo je on bijesno. - Pa to je apsurdno! Što si oni misle, tko si ti?

- Znam tko sam - reče Kendall. - U tome i jest problem. Moram se brzo domoći novca. Ali, kako?

268

- Ne znam... U banci bi, s obzirom na nasljedstvo, vjerojatno dobila zajam, ali nikako mi se ne sviđa pomisao da...

- Marc, riječ je o mome životu. O našim životima. Raspitat ću se o zajmu.

George Metiwether bio je nadležni potpredsjednik newyorške banke Union. Bio je to muškarac četrdesetih godina koji je zalaganjem izgradio karijeru započetu na mjestu pomoćnog blagajnika. Bio je ambiciozan čovjek.

Jednog dana bit ću u upravnome odboru, razmišljao je, a nakon toga... tko zna? Misli mu je prekinula tajnica.

- Treba vas gospođa Kendall Stanford.

On na trenutak zadrhti od užitka. Dosada je bila dobar klijent i uspješna kreatorica, no sada je jedna od najimućnijih žena na svijetu. Već je nekoliko godina bezuspješno pokušavao pridobiti račun Harryja Stanforda.

A sada...

- Uvedite je - reče Meriwether tajnici.

U trenutku kada je Kendall ušla u njegov ured, Meriwether ustane i dočeka je osmijehom i srdačnim stiskom ruke.

- Tako mi je drago što vas vidim - reče on. - Izvolite, sjednite. Jeste li za kavu ili nešto jače?

- Ne, hvala - reče Kendall.

- Želio bih vam izraziti sućut zbog smrti vašega oca. - Glas mu je bio prikladno ozbiljan.

- Hvala.

- Kako vam mogu pomoći? - Unaprijed je znao što će mu reći. Predat će mu svoje milijarde kako bi ih on uložio u...

- Željela bih posuditi nešto novca. On zatrepće. - Kako, molim?

- Potrebno mi je pet milijuna dolara.

269

On stane grozničavo razmišljati. Prema napisima u novinama, njexin dio nasljedstva trebao bi biti veći od milijardu dolara. Čak i uz porexe... Potom joj se nasmiješi. - Mislim da s time ne bi trebalo biti nikakvih teškoća.

Znate da ste nam oduvijek bili jedan od najdražih klijenata. Što biste željeli odrediti kao jamstvo?

- Naslijedila sam dio očeva imutka. On kimne. - Da. Čitao sam o tome.

- Željela bih posuditi novac na temelju jamstva koje će činiti moj dio nasljedstva.

- U redu. Je li oporuka vašeg oca sudski potvrđena? - Nije, ali uskoro će biti.

- U redu. - On se nagne nad stol. - Dakako, morali bismo vidjeti primjerak oporuke.

- Da - reče Kendall zainteresirano. - To mogu pribaviti.

- I morali bismo znati točan iznos vašeg dijela nasljedstva. - Ne znam točan iznos - reče Kendall.

- Znate, pravila kojih se moramo držati vrlo su stroga. Sudsko potvrđivanje oporuke katkada se može razvući.

Predlažem da se vratite nakon dobivanja sudske potvrde i ja ću vam više nego rado...

- Novac mi je potreban sada - reče Kendall očajnim glasom. Najradije bi bila počela vrištati.

- O, Bože. Dakako, želja nam je učiniti sve što je u našoj moći kako bismo vam ugodili. - On tada bespomoćno uzdigne ruke. - No, na žalost, ruke su nam vezane sve dok...

Kendall ustane. - Hvala. - Cim...

Ona je već bila vani.

270

„X Kada se vratila u ~~bred, Nadine joj uzbuđenim glasom reče: - Moram razgovarati s vama.

Kendall nije bila nimalo raspoložena za njezine probleme.

- Što je? - upita je.

- Prije nekoliko minuta nazvao me muž. Tvrтка ga prebacuje u Pariz. To znači da odlazim.

- Ideš... ideš u Pariz?

Nadine je bila sva ozaiena. - Da! Nije li to divno? Bit će mi žao otići od vas. Ali budite bez brige. Javljat ću vam se.

Znači, doista je bila riječ o Nadine. Ali, to nikako ne mogu dokazati. Prvo bunda od nerca, a sada još i Parix. S

pet milijuna dolara može živjeti bilo gdje na svijetu. Što da sada učinim? Kažem li joj da xnam, xanijekat će.

Možda će tražiti jo~ novca. Marc će najbolje xnati što da poduxrnem.

- Nadine...

' U tom trenutku u ured je ušla jedna od njezinih suradnica. - Kendall! Moramo razgovarati o prijelaznoj kolek-ciji. Mislim da nemamo dovoljno...

Kendall to više nije mogla podnositi. - Oprostite. Nije mi dobro. Idem kući.

Pomoćnica je zapanjeno pogleda. - Ali, sada smo usred...!

- Zao mi je...

I Kendall je već bila vani.

Kada se vratila u stan, ondje nije bilo nikoga. Marc je radio prekovremeno. Ona pogleda sve te lijepe stvari u dnevnoj sobi i pomisli: Neće prestati sve dok mi ne oduxmu sve. Isisat će mi i posljednju kap krvi. Marc je imao pravo. Trebala sam otići na policiju još one prve večeri. Sada sam xločinac.

271

Moram prixnati. Sada, dok još imam hrabrosti. Sjedila je i razmišljala o tome kako će to utjecati na nju, na Marca, na njezinu obitelj. Uslijedit će senzacionalni naslovi, suđenje i vjerojatno zatvor. Bit će to svršetak njezine karijere. Ali, ovako više ne mogu, pomisli Kendall. Poludjet ću.

Gotovo u izmaglici, ustala je i ušla u Marcovu radnu sobu. Prisjetila se da njegov pisaći stroj stoji na polici u ormaru. Ona ga sada izvadi

i položi na radni stol. Uvukavši list papira, stane tipkati. ' Svima kojih bi se to moglo ticati: Zovem se Kendall
Ona prestane pisati. Slovo »e« bilo je oštećeno.

30.

Zašto, Marc? Za ime Božje, zašto? - glas joj je bio prepun neizmjerne boli.

- Ti si kriva.

- Nisam! Rekla sam ti... Bio je to nesretni slučaj! Ja sam samo...

- Ne govorim o nesreć,~. Govorim o tebi! O silno uspješnoj ženi koja je prezaposlena da bi odvojila vrijeme za svog muža.

Imala je osjećaj da ju je udario posred ~ica. - To nije istina. Ja sam...

- Uvijek si mislila samo na sebe, Kendall. Kamo god smo išli, ti si uvijek bila zvijezda. Dopuštala si mi da se vučem za tobom poput kakve pudlice.

- Nisi pošten! - reče ona.

272

- Doista? Ti putuješ na svoje revije širom svijeta kako bi ti slika mogla izići u novinama, a ja ovdje sjedim sam i čekam te da se vratiš. Misliš li da mi je ugodno kada me zovu »gospodin Kendall«? Želio sam suprugu. Budi bez brige, draga moja Kendall. Dok te nije bilo, tješio sam se u rukama drugih žena.

Lice joj je bilo posve bijelo.

- Sve su to bile prave žene, od krvi i mesa, koje su imale vremena za mene. A ne neke proklete našminkane prazne lj uske.

- Prestani! - poviće Kendall.

- Kada si mi ispričala za nesreću, ukazao mi se put do slobode. Način da te se oslobodim. Želiš li nešto doznati, draga moja? Uživao sam gledajući te kako se previjaš i preznojavaš dok čitaš ona pisma. Tako sam djelomično naplatio sva ona poniženja kojima sam bio izložen.

- To bi sada bilo dovoljno! Uzmi stvari i bježi odavde. Više te nikada ne želim vidjeti!

Marc se naceri. - Za to postoji vrlo mala vjerojatnost... Uzgred, još uvijek namjeravaš ići na policiju?

- Izlazi! - reče Kendall. - Odmah!

- Odlazim. Mislim da ću se vratiti u Pariz. I; dušo, neću nikome ispričati budeš li i ti šutjela. Sigurna si. Jedan sat kasnije Marc je otišao.

Sutradan u devet ujutro Kendall je nazvala Stevea Sloanea.

- Dobro jutro, gospođo Renaud. Kako vam mogu pomoći? - Danas poslijepodne vraćam se u Boston - reče Kendall. - Moram nešto priznati.

273

Sjedila je sučelice Steveu, blijeda i iscrpljena izgleda. Imala je osjećaj da je posve paralizirana. Nikako nije uspijevala započeti.

Steve joj pokuša pomoći. - Rekli ste da trebate nešto priznati...

- Da. Ja sam... usmrtila sam jednu osobu. - U tom je trenutku zaplakala. - Bio je to nesretan slučaj, ali... pobjegla sam. - Na licu joj se odražavala velika bol. - Pobjegla sam i ostavila je.

- Samo polako - reče Steve. - Da čujemo sve ispočetka.

Ona mu stane pričati.

Polu sata kasnije Steve pogleda kroz prozor, razmišljajući o onome što je upravo čuo.

- I to sada želite prijaviti policiji?

- Da. To sam trebala učiniti odmah. Više... više me ne zanima što će mi učiniti.

Steve zamišljeno reče: - Budući da se dobrovoljno predajete i budući da je bila riječ o nesretnome slučaju, držim da će sud imati obzira.

Trudila se da zadrži nadzor nad sobom. - Želim samo da ovakvim mukama dođe kraj.

- A što ćemo s vašim mužem? Ona podigne pogled. - Sto s njim?

- Ucjenjivanje je kažnjivo. Imate broj računa u Švicarskoj na koji ste uputili novac koji vam je ukrao. Trebate ga samo tužiti i...

- Ne! - Glas joj je bio prepun žestine. - S njim više ne želim imati nikakve veze. Neka samo nastavi živjeti svoj život. Ja želim nastaviti svoj...

274

Steve kimne. - Kako vi kažete. Odvest ću vas na policiju. Možda ćete morati prenoćiti u zatvoru, ali vrlo brzo oslobodit ću vas uz jamčevinu.

Kendall se slabašno nasmiješi. - Sada mogu učiniti nešto što još nisam pokušala.

- Što to?

- Kreirati haljinu s prugama.

Kad se te večeri vratio kući, Steve je Juliji ispričao što se dogodilo.

Julia je bila užasnuta. - Ucjenjivao ju je vlastiti muž? Pa to je strašno. - Nekoliko ga je trenutaka pomno promatrala. - Mislim da je divno od tebe što si posvetio život pomaganju ljudima u nevolji.

Steve je pogleda i pomisli: Ja sam čovjek u nevolji.

Stevea Sloanea probudio je miris svježih priređene kave i pržene slanine. On se trgne i sjedne u postelji. Zar je danas došla spremačica? Rekao joj je neka ne dolazi. Steve odjene ogrtač i obuče papuče i žurno se spusti u kuhinju.

Ondje je zatekao Juliju kako priprema doručak.

U trenutku kada je ušao u kuhinju, ona podigne pogled.

- Dobro jutro - pozdravi ga veselo. - Kako voliš jaja? - Mmmm... Volim omlet.

- Može. Omlet i slanina moj su specijalitet. Štoviše, ~` moj jedini specijalitet. Rekla sam ti već, užasno kuham.

Steve se nasmiješi. - I ne moraš dobro kuhati. Da želiš, mogla bi zaposliti stotinjak kuhara.

- Hoću li doista dobiti toliko novca, Steve?

- Da. Tvoj dio nasljedstva premašit će milijardu dolara.

275

To joj je bilo teško pojmiti. -~ Milijardu...? Ne mogu vjerovati!

- Istina je.

- Na svijetu ne postoji toliko novca, Steve.

- No, da, tvoj je otac imao najveći dio postojećeg novca. - Ne... ne znam što bih rekla.

- Mogu li onda ja nešto reći? - Svakako.

- Zagorjet će ti jaja.

- Oh! Oprosti. - Ona ih brzo skine sa štednjaka. Peći ću nova.

- Nemoj se mučiti. Zagorjela će slanina biti dovoljna. - Ona se nasmije. - Zao mi je.

Steve priđe kuhinjskom ormariću i izvadi kutiju žitnih pahuljica. - Što kažeš na jedan lijepi hladni doručak?

- Savršeno - reče Julia.

On stavi pahuljice u dvije zdjelice i iz hladnjaka izvadi mlijeko. Potom oboje sjednu za kuhinjski stol.

- Imaš li nekoga tko ti može kuhati? - upita ga Julia. - Misliš, održavam li s nekim vezu?

Ona se zarumeni. - Tako nekako.

- Ne. S jednom sam djevojkom bio dvije godine, ali na koncu ipak nije išlo.

- Zao mi je.

- A ti? - upita je Steve.

Ona pomisli na Henryja Wessona. - Mislim da ne. On je znatiželjno pogleda. - Nisi sigurna?

- To je teško objasniti. Jedno od nas dvoje želi se vjenčati - reče ona diplomatskim rječnikom - a drugo ne. -

Tako... Kada sve ovo bude završeno, hoćeš li se vratiti u Kansas?

276

- Najiskrenije: ne znam. Boravak u Bostonu tako mi je neobičan. Majka mi je tako često pričala o ovome gradu.

U njemu se rodila i voljela ga. Na određen način imam dojam da sam se vratila kući. Žao mi je samo što nikada nisam upoznala oca.

Ne, nije ti žao, pomisli Steve. - Jesi li ga ti poznavao?

- Nisam. Kontaktirao je samo sa Simonom Fitzgeraldom.

Tako su sjedili i razgovarali više od jedan sat. Oboje su osjećali kako je odnos koji se među njima razvio prepun opuštenosti i prisnosti. Steve je Juliji ispričao sve što se dogodilo ranije - o dolasku nepoznate žene koja se predstavila kao Julia Stanford, o praznome grobu i nestanku Dmitrija Kaminskog.

- Pa to je nevjerovatno! - reče Julia. - Tko bi mogao stajati iza svega toga?

- Ne znam, ali pokušavam doznati - reče joj Steve. - U međuvremenu, ti ćeš biti ovdje, na sigurnome. Ovo je za tebe vrlo sigurno mjesto.

Ona se nasmiješi i reče: - Osjećam se vrlo sigurno. Hvala ti.

On nešto zausti, ali ipak ne reče ništa. Tada pogleda na sat. - Bit će najbolje da se spremim i pođem u ured.

Imam puno posla.

Steve je razgovarao s Fitzgeraldom.

- Ima li ikakva napretka? - upita ga Fitzgerald. Steve odmahne glavom. - Sve je obavijeno dimom. Tko god da je ovo isplanirao, pravi je genij. Pokušavam ući u trag Dmitriju Kaminskom. S Korzike je avionom otputo 277

vao u Pariz, a iz Pariza u Australiju. Razgovarao sam s policijom u Sydneyu. Ostali su zapanjeni kada sam im rekao da je Kaminsky u

njihovoj zemlji. Interpol je za njim izdao tjeralicu, tako da ga traže. Mislim da si je Harry Stanford potpisao smrtnu presudu kada je nazvao u naš ured i rekao da želi izmijeniti oporuku. Netko je odlučio u tome ga spriječiti. Jedina osoba koja je vidjela što se te noći dogodilo na jahti jest Dmitri Kaminsky: Kada dođemo do njega, znat ćemo puno više.

- Pitam se bismo li u ovo trebali uključiti policiju? reče Fitzgerald.

Steve odmahne ~glavom. - Sve što zasada znamo samo je temelj za nagađanje, Simone. Jedini prijestup koji možemo dokazati jest da je netko iskopao Stanfordovo tijelo. A ne znamo čak ni tko je to učinio.

- A što je s detektivom kojeg su angažirali, onim koji je potvrdio autentičnost ženinih otisaka?

- Frank Timmons. Ostavio sam mu već tri poruke. Ne javi li mi se danas do šest, idem u Chicago. Uvjeren sam da je duboko upleten u sve ovo.

- Što misliš, što je trebalo biti s dijelom nasljedstva namijenjenim navodnoj Juliji Stanford?

- Predosjećaj mi govori da je osoba koja je sve ovo isplanirala, bez obzira o kome je riječ, unaprijed ugovorom osigurala prijenos njezinog udjela na sebe. Ta je osoba za prikrivanje transakcije vjerojatno upotrijebila nekoliko fiktivnih tvrtki ili zaklada. Uvjeren sam da tražimo nekog člana obitelji... Mislim da odmah možemo eliminirati Kendall. On tada Fitzgeraldu prepriča jučerašnji razgovor s njom. Da ona stoji iza ovoga, ne bi se sama javila s ovim priznanjem, barem ne u ovome trenutku. Pričekala bi da se riješi oporuka i da dobije novac.

Što se tiče njezina muža, mislim

278

f

da možemo eliminirati i njega. Marc je sitni ucjenjivač. Nije sposoban za nešto ovako veliko.

- A što je s ostalima?

- Sudac Stanford. Razgovarao sam s jednim prijateljem iz Odvjetničke udruge Chicaga. On mi kaže da o Stanfordu svi imaju visoko mišljenje. Štoviše, upravo je imenovan glavnim sucem. I još nešto njemu u prilog: upravo je sudac Stanford bio taj koji je rekao

da je ona prva Julia zapravo varalica i on je zahtijevao ispitivanje DNA. Sumnjam da bi on učinio nešto ovakvo. Woody mi je, međutim, poprilično zanimljiv. Gotovo sam posve siguran da se drogira, a to je skupa navika. Malo sam mu provjeravao ženu, Peggy. Ona nije dovoljno pametna da bi stajala iza ovakve zavjere. Ali, govorka se da ima vrlo lošeg brata. To ću još malo provjeriti.

Steve sada interfonom reče svojoj tajnici: - Molim vas, nazovite mi poručnika Michaela Kennedyja iz bostonske policije.

Nekoliko minuta kasnije, javila mu se: - Poručnik Kennedy na liniji jedan.

Steve podigne slušalicu.

- Poručniče, hvala vam što ste odvojili vrijeme za mene. Zovem se Steve Sloane i radim za odvjetničku tvrtku Renquist, Renquist i Fitzgerald. Pokušavamo ući u trag jednom rođaku u slučaju nasljedstva Harryja Stanforda.

- Gospodine Sloane, bude li to moguće, rado ću vam pomoći.

- Možete li, molim vas, kod newyorške policije provjeriti imaju li ikakvih podataka o bratu supruge Woodrowa Stanforda. Zove se Hoop Malkovich. Radi u nekoj pekarnici u Bronxu.

- Nema problema. Javit ću vam se. - Hvala.

279

Nakon objeda, Simon Fitzgerald navratio je u Steveov ured.

- Kako napreduje istraga? - upita ga.

- Presporo za moj ukus. Tko god da je ovo planirao, vrlo je temeljito prikrio sve tragove.

- Kako se drži Julia?

Steve se nasmiješi. - Divna je.

Nešto u tonu njegova glasa navelo je Simona Fitzgeralda da ga pomnije pogleda.

- Mlada dama vrlo je privlačna.

- Znam - reče Steve čeznutljivim tonom. - Znam.

Sat kasnije stigao je poziv iz Australije. - Gospodin Sloane?

- Da.

- Ovdje glavni inspektor McPhearson iz Sydneya. - Izvolite, glavni inspektore.

- Pronašli smo vašeg čovjeka.

Steve osjeti kako mu srce počinje snažno udarati. - Pa to je divno! Volio bih dogovoriti trenutačno izručenje i dovesti ga...

- O, mislim da nema nikakve potrebe za žurbom. Dmitri Kaminsky je mrtav.

Steve osjeti kako ga obuzima očaj. - Molim?!?

- Maloprije smo pronašli njegovo tijelo. Prsti su mu odsječeni, a u tijelu ima nekoliko rupa od metaka.

~Ruske bande drže se neobičnih običaja. Najprije ti odsijeku prste, onda te neko vrijeme puste da krvariš i tek te potom ustrijele.

- Tako, znači. Hvala vam, inspektore.

280

T

Slijepa ulica. Steve je sjedio za stolom i nepomično buljio u zid. Svi tragovi koje je imao posve su se gubili.

Sada mu je postalo jasno koliko se bio oslanjao na iskaz Dmitrija Kaminskog.

Misli mu prekine tajnica. - Na liniji tri čeka vas neki gospodin Timmons.

Steve pogleda na ručni sat. Bilo je 17.55. On podigne slušalicu. - Gospodine Timmons?

- Da... Ispričavam se što vam se nisam mogao ranije javiti. Posljednja dva dana proveo sam izvan Chicaga. Kako vam mogu pomoći?

Na razne načine, pomisli Steve. Možete mi reći kako ste krivotvorili one otiske prstiju. Steve je pomno birao riječi. Zovem vas u vezi s Julijom Stanford. Kada ste nedavno bili u Bostonu, provjerili ste njezine otiske prstiju i...

- Gospodine Sloane... - Da?

- Nikada nisam bio u Bostonu.

Steve duboko udahne. - Gospodine Timmons, prema knjizi gostiju u Holiday Innu, u tom ste hotelu boravili u... -

Netko se koristio mojim imenom.

Steve je osupnuto slušao njegove riječi. Bila je to posljednja slijepa ulica, posljednji trag. - Pretpostavljam da nemate pojma o kome bi mogla biti riječ?

- Pa, situacija je zapravo vrlo neobična, gospodine Sloane. Jedna je žena tvrdila da sam bio u Bostonu i da mogu potvrditi kako je ona

Julia Stanford. Tu ženu tada sam vidio prvi put.

Steve osjeti kako se u njemu ponovno budi nada. Zna li tko je ta žena?

- Da. Zove se Posner. Margo Posner.

Steve uzme olovku. - Kako mogu doći do nje?

281

- Nalazi se u psihijatrijskoj bolnici Reed u Chicagu. - Puno vam hvala. Uistinu sam vam zahvalan.

- Ostanimo u vezi. I ja bih volio doznati što se događalo. Ne sviđa mi se da ljudi idu uokolo i predstavljaju se mojim imenom.

- U redu. - Steve spusti slušalicu. Margo Posner.

Kada se te večeri vratio kući, Stevea je dočekala Julia. - Priredila sam večeru - reče mu. - No, dobro, nisam je zapravo priredila. Voliš li kinesku hranu? On se nasmiješi. Obožavam je!

- Odlično. Imamo osam kutija.

Kada je Steve ušao u blagovaonicu, ondje je ugledao stol s cvijećem i svijećama.

- Ima li kakvih novosti? - upita Julia.

Steve oprezno reče: - Moguće je da smo došli do prvog pravog traga. Imam ime žene za koju se čini da ima veze s ovom zbrkom. Ujutro putujem u Chicago kako bih s njom razgovarao. Imam osjećaj da bismo sutra mogli imati odgovore na sva pitanja.

- To bi bilo divno! - reče Julia uzbuđeno. - Bit ću tako sretna kada sve ovo bude gotovo.

- I ja - reče joj Steve. Ili možda neću? Ona će tada uistinu pripadati obitelji Stanford - što znači da će biti daLeko izvan domašaja.

Večera je potrajala dva sata i njih dvoje nisu čak niti primjećivali što jedu. Razgovarali su o svemu i ni o čemu.

Činilo im se da se poznaju oduvijek. Razgovarali su o prošlosti i sadašnjosti, dobro pazeći da ne razgovaraju o budućnosti. Za nas nema nikakve budućnosti, razmišljao je Steve nesretno.

282

Na koncu, Steve nevoljko reče: - No, dobro, bit će najbolje da sada pođemo u krevet.

Ona ga pogleda uzdignutih obrva i oboje tada prasnu u smijeh.

- Htio sam reći...

- Znam što si htio reći. Laku noć, Steve. - Laku noć, Julia.

31.

Sutradan rano ujutro, Steve je Unitedovim letom otputovao u Chicago. Iz chicaške zračne luke O'Hare prema gradu je pošao taksijem.

- Kamo? - upita ga vozač.

- U psihijatrijsku bolnicu Reed.

Vozač se osvrne i pogleda ga. - Je li vam dobro? - Jest. Zašto?

- Samo pitam.

U bolnici Reed Steve pric~e uniformiranome čuvaru koji je sjedio za stolom pokraj ulaza.

Čuvar podigne pogled. - Mogu li vam pomoći? - Da. Želio bih posjetiti Margo Posner.

- Ona ovdje radi?

Ta mogućnost Steveu dosada nije pala na pamet. - Ne znam točno.

Čuvar ga pomno pogleda. - Ne znate točno? - Znam samo da je ovdje.

283

Čuvar otvori ladicu i iz nje izvadi malen imenik. Trenutak kasnije reče: - Nije zaposlena u bolnici. Može li biti među pacijentima?

- Ne... ne znam. Moguće je.

Čuvar još jednom pogleda Stevea, a onda otvori drugu ladicu i iz nje izvadi popis imena. Krenuvši od početka, zaustavi se negdje oko sredine i reče. - Posner. Margo.

- Tako je. - Bio je iznenac~en. - Ona je ovdje kao pacijentica?

- Aha. Vi ste joj rođak? - Nisam...

- U tom slučaju, bojim se da ne možete do nje.

- Moram je vidjeti - reče Steve. - Ovo je vrlo važno. - Žao mi je. Moram se držati naloga. Ako niste za to unaprijed dobili dozvolu, ne možete posjetiti nikoga od pacijenata.

- Tko je ovdje glavni? - Ja.

- Mislim, šef cijele bolnice... - Dr. Kingsley.

- Želio bih razgovarati s njim.

- Može. - Čuvar podigne slušalicu i okrene broj. Doktore Kingsley, ovdje Joe s ulaza. Jedan gospodin želio bi doći do vas. - Tada pogleda Stevea. - Ime?

- Steve Sloane. Odvjetnik sam.

- Steve Sloane. Odvjetnik... u redu. - On odloži slušalicu i obrati se Steveu. - Poslat će nekoga tko će vas odvesti do njegova ureda.

Pet minuta kasnije Stevea su uveli u ured dr. Garyja Kingsleyja. Kingsley je bio muškarac pedesetih godina, ali izgledao je starije i izmučenije.

- Kako vam mogu pomoći, gospodine Sloane?

284

- Trebao bih se vidjeti s jednom vašom pacijenticom.

Margo Posner.

j - Ah, da. Zanimljiv slučaj. S njom ste u srodstvu? - Nisam, ali istražujem mogući slučaj ubojstva i neobično je važno da razgovaram s njom. Mislim da bi ona mogla biti ključ čitavog slučaja.

- Zao mi je. Ne mogu vam pomoći. - Morate - reče Steve. - To je...

- Gospodine Sloane, ne bih vam mogao pomoći čak i da želim.

- Zašto?

- Zato što se Margo Posner nalazi u gumom obloženoj ćeliji. Napada svakoga tko joj se približi. Jutros je pokušala ubiti čuvaricu i dvojicu liječnika.

- Molim?~?

- Neprestano se predstavlja drugim imenima i vrišteći doziva svog brata, Tylera, i posadu svoje jahte.

Uspijevamo je utišati jedino velikim dozama sedativa.

- O, Bože moj - reče Steve. - Imate li ikakvu predodžbu o tome kada bi joj se stanje moglo koliko-toliko nor-malizirati?

Dr. Kingsley odmahne glavom. - Pomno pratimo razvoj situacije. Možda se s vremenom i smiri, pa ćemo moći iznova procijeniti u kakvu je stanju. Dotada...

32.

U šest ujutro lučki je patrolni čamac plovio rijekom Charles kada je jedan od policajaca koji je stajao na palubi primijetio nešto kako pluta ispred plovila.

285

\

- Nešto je u vodi, desno ispred pramca! - poviče on. - Izgleda kao deblo. Izvadimo ga prije nego što netko zbog njega potone.

Pokazalo se da je deblo zapravo mrtvo tijelo i to, što ih je još više zapanjilo, balzamirano tijelo.

Policajac ga je samo nepomično gledao. A onda reče: - Kako je, dovraga, balzamirano tijelo dospjelo u rijeku Charles?

Poručnik Michael Kennedy razgovarao je s mrtvozornikom. - Jeste li sigurni?

Mrtvozornik odgovori: - Apsolutno. Ovo je Harry Stanford. Osobno sam ga balzamirao. Kasnije smo primili zahtjev za ekshumacijom, a kada smo iskopali kovčeg... No, dalje znate, prijavili smo policiji.

- Tko je tražio ekshumaciju?

- Obitelj. Zahtjev je došao preko njihova odvjetnika, Simona Fitzgeralda.

- Mislim da ću popričati s gospodinom Fitzgeraldom.

Kada se iz Chicaga vratio u Boston, Steve je najprije otišao do Q, Simona Fitzgeralda.

- Izgledaš izmučeno - reče Fitzgerald.

- Ne izmučeno, nego dotučeno. Cijela se stvar raspada, Simone. Imali smo tri moguća traga: Dmitrija Kaminskog, Franka Timmonsa i Margo Posner. Kaminsky je mrtav, riječ je o pogrešnome Timmonsu, a Margo Posner zatočena je u ludnici. Nemamo ništa na temelju čega bismo...

S interfona se u tom trenutku začuje glas Fitzgeraldove tajnice. - Oprostite. Ovdje je poručnik Kennedy. Treba vas, gospodine Fitzgerald.

- Uvedite ga.

286

Michael Kennedy bio je muškarac snažne građe i pogleda koji više ništa nije moglo iznenaditi.

- Gospodin Fitzgerald?

- Da. Ovo je moj suradnik Steve Sloane. Mislim da ste vas dvojica već razgovarali telefonom. Sjednite. Kako vam možemo pomoći?

- Upravo smo pronašli tijelo Harryja Stanforda. - Što?!? Gdje?!?

- Plivao je u Charlesu. Vi ste zatražili ekshumaciju, zar ne?

- Da.

- Smijem li pitati zbog čega? Fitzgerald mu ispriča.

Kada je Fitzgerald završio, Kennedy reče: - Nemate pojma tko bi mogao biti taj lažni detektiv Timmons?

- Ne. Razgovarao sam s Timmonsom - odgovori mu Steve. - Ni on nema pojma.

Kennedy uzdahne. - Ovo postaje sve zanimljivije.

- Gdje je sada tijelo Harryja Stanforda? = upita Steve. - Trenutačno ga drže u mrtvačnici. Nadam se da neće ponovno nestati.

- I ja - reče Steve. - Pozvat ćemo Perryja Wingera da testira Julijin DNA.

Kada je Steve nazvao Tylera kako bi mu rekao da je pronađeno tijelo njegova oca, Tyler se iskreno šokirao.

- Pa to je užasno! - rekao je. - Tko je mogao učiniti takvo što?

- Upravo to i pokušavamo otkriti - reče mu Steve. Tyler je bio bijesan. Taj nesposobni idiot Baker! Platit će mi za ovo. Moram to riješiti prije nego što stvari ixmaknu svakoj kontroli. - Gospodine Sloane, kao što možda znate, imeno

287

van sam glavnim sucem za okrug Cook. Čeka me puno posla i iz Chicaga stalno požuruju moj povratak. To više ne mogu dugo odlagati. Bio bih vam vrlo zahvalan kada biste mogli nešto poduzeti da brzo dobijemo sudsku potvrdu.

- Jutros sam razgovarao s njima - reče mu Steve. Sve bi trebalo biti gotovo u sljedeća tri dana.

- To bi bilo lijepo. Molim vas i dalje me obavještavajte o novostima.

- Svakako, suče.

Steve je sjedio u svome uredu i iznova razmatrao sve što se dogodilo u posljednjih nekoliko tjedana. Tako se prisjetio i razgovora s glavnim inspektorom McPhearsonom.

«Maloprije smo pronašli njegovo tijelo. Prsti su rnu odsječeni, a u tijelu ima nekoliko rupa od metaka».

Ali, čekaj malo, pomisli Steve. Nešto mi nije ispričao. On podigne slušalicu i još jednom nazove Australiju.

Glas na drugoj strani linije reče: - Ovdje glavni inspektor McPhearson.

- Da, inspektore. Ovdje Steve Sloane. Zaboravio sam vas nešto pitati. Kada ste pronašli tijelo Dmitrija Kaminskog, jeste li kod njega pronašli i neke dokumente?... A tako... u redu... Puno vam hvala.

Cim je spustio slušalicu, s interfona je začuo tajničin glas. - Poručnik Kennedy čeka na liniji dva.

Steve pritisne dugme. - Poručniče... Oprostite što ste čekali. Razgovarao sam s inozemstvom.

- Iz newyorške policije primio sam par zanimljivih informacija o Hoopu Malkovichu. Čini se da je riječ o poprilično sumnjivome tipu.

Steve uzme olovku. - Nastavite.

288

- Policija drži da je pekarnica u kojoj radi samo paravan za lanac krijumčara droge. - Poručnik načas zašuti, a onda nastavi. - Malkovich se vjerojatno bavi preprodajom droge. Ali, tip je pametan. još ga uvijek nisu uspjeli uhvatiti na djelu i pritisnuti.

- Još nešto? - upita Steve.

- Policija smatra da cijeli posao ima veze s francuskom mafijom i da veza ide preko Marseillea. Doznam li još štogod, nazvat ću vas.

- Hvala, poručniče. Ovo nam je velika pomoć. Steve spusti slušalicu i izađe iz ureda.

Kada se vratio kući, Steve, prepun iščekivanja, zazove: - Julia?

Nije bilo odgovora.

On osjeti kako ga obuzima paničan strah. - Julia! Oteli su je ili ubili, pomisli, a onda se odjednom uzbuni. Julia se uto pojavi na vrhu stubišta. - Steve?

On duboko udahne. - Već sam mislio... - Bio je posve blijed.

- Je li ti dobro? - Da.

Ona se spusti i priđe mu. - Jesi li imao sreće u Chicagu?

' On odmahne glavom. - Na žalost, nisam. - Potom joj ispriča što se dogodilo. - U četvrtak će se održati čitanje oporuke, Julia. To je za samo tri dana. Tko god da stoji iza toga, do tada se mora riješiti tebe, jer inače njegov, ili njezin, plan ne može uspjeti.

Ona s mukom proguta slinu. - Tako... Imaš li ikakvu predodžbu o tome tko bi to mogao biti?

289

- Zapravo i... - U tom trenutku oglasi se telefon. Oprosti načas. - Steve podigne slušalicu. - Molim?

- Ovdje dr. Tichner s Floride. Oprostite što vam se nisam ranije javio, ali bio sam na putu.

- Doktore Tichner, hvala vam što ste se javili. Naša tvrtka zastupa obiteljsko nasljedstvo Stanfordovih.

- Kako vam mogu pomoći?

- Zovem vas u vezi s Woodrowom Stanfordom. Čini mi se da je on vaš pacijent.

- Tako je.

- Ima li on problema s drogom, doktore?

- Gospodine Sloane, nemam pravo razgovarati ni o kome od svojih pacijenata.

- To mi je jasno. Ovo vas ne pitam iz znatiželje. Riječ je o vrlo važnome...

- Bojim se da vam ne mogu...

- Ali, vi ga jeste uputili u kliniku Harbor Group u Jupiteru, zar ne?

Tichner je dugo kolijevao. - Da. Ali, to su povjerljivi podaci.

- Hvala vam, doktore. To je sve što me zanimalo. Steve spusti slušalicu i na trenutak ostane nepomično stajati. -

Nevjerojatno!

- Sto? - upita ga Julia. - Sjedni...

Polu sata kasnije Steve se automobilom vozio u smjeru Rose Hilla. Svi djelići slike konačno su došli na pravo mjesto. Nevjerojatan je. Pravi genij. Plan mu je zamalo uspio. Još bi uvijek mogao uspjeti kada bi se nešto dogodilo Juliji, razmišljao je Steve.

290

U Rose Hillu vrata mu je otvorio Clark. - Dobra večer, gospodine Sloane.

- Dobra večer, Clark. Je li sudac Stanford kod kuće? - U knjižnici je. Reći ću mu da ste došli.

- Hvala. - Promatrao je Clarka kako se udaljava. Nekoliko trenutaka kasnije, butler se vratio. - Sudac Stanford će vas primiti.

- Hvala.

Steve uđe u knjižnicu.

Tyler je sjedio za šahovskom pločom, duboko koncentriran. U trenutku kada je Steve ušao u prostoriju, on podigne pogled.

- Trebali ste me?

- Da. Uvjeren sam da je mlada dama koja vas je posjetila prije nekoliko dana prava Julia. Ona druga Julia vas je prevarila.

- Ali, to nije moguće.

- Bojim se da je to istina, a otkrio sam i tko stoji iza svega toga.

Knjižnicom je na trenutak zavlada potpuna tišina. Tyler potom polagano reče: - Doista?

- Da. Bojim se da će vas ovo šokirati. Riječ je o vašem bratu, Woodyju.

Tyler ga je zapanjeno promatrao. - Želite mi reći da je Woody odgovoran za sve što se događalo?

- Tako je. .

- Ne... ne mogu vjerovati.

- Ni ja nisam mogao vjerovati, ali sve se poklapa. Razgovarao sam s njegovim liječnikom u Hobe Soundu. Jeste li znali da vam se brat drogira?

- Pa... već sam nekako bio pretpostavio...

291

- Droga je skupa. Woody ne radi. Potreban mu je novac i očito je da se želio domoći većeg dijela obiteljskoga nasljedstva. On je angažirao lažnu Juliju, ali kada ste nam se vi obratili sa zahtjevom za uspoređivanje DNA, uspaničio se i nekako uspio iz kovčega ukloniti tijelo vašega oca, jer nije mogao dopustiti da se provedu testovi.

U to sam prvo posumnjao i nakon toga sve se počelo poklapati. Pretpostavljam i da je on uputio nekoga u Kansas City kako bi ubio pravu Juliju. Jeste li znali da Peggy ima brata koji je povezan s mafijom? Sve dok je Julia živa i dok postoje dvije Julije, njegov plan ne može uspjeti.

- Jeste li sigurni u sve to?

- Apsolutno. Postoji još nešto, suče. - Da?

- Mislim da vaš otac nije pao s jahte. Uvjeren sam da je Woody organizirao ubojstvo vašeg oca. To je mogao srediti i Peggyin brat. Imam informacije da ima veze s mafijom u Marseilleu. Oni su bez

teškoća nekome od posade mogli dati novac da to učini. Večeras putujem u Italiju kako bih razgovarao s kapetanom jahte.

Tyler ga je pažljivo slušao. Zatim s odobravljenjem reče: - To je dobra zamisao. - Kapetan Vacarro nema pojma.

- Pokušat ću se vratiti do četvrtka, do čitanja oporuke. Tyler upita: - A što je s pravom Julijom?... Je li doista na sigurnome?

- O, da - reče Steve. - Nitko je ne može pronaći. Smjestio sam je kod sebe.

33.

Bogovi su na mojoj strani. Nije mogao vjerovati koliko mu je sreća naklonjena. Bila je to nevjerojatno sretna okolnost. Sinoć mu je Steve Sloane predao Juliju u ruke. Hal Baker nesposobna je budala, razmišljao je Tyler.

Ovoga puta sam ću se pobrinuti za Juliju.

On podigne pogled u trenutku kada je u sobu ušao Clark.

- Oprostite, suče Stanford. Telefonski poziv za vas... Zvao ga je Keith Percy. - Tyler?

- Da, Keith.

- Samo sam te želio izvijestiti o novostima u slučaju Margo Posner.

- Da?

- Upravo me nazvao dr. Gifford. Žena je posve luda. Stanje joj se toliko pogoršalo da je moraju držati zatvorenu na odjelu za nasilne slučajeve.

Tyler osjeti veliko olakšanje. - Žao mi je što to čujem. - U svakom slučaju, želio sam ti olakšati savjest i obavijestiti te o tome da više nema opasnosti ni za tebe ni za tvoju obitelj.

- Hvala - reče Tyler. Doista mu je bio zahvalan.

Tyler je potom otišao u svoju sobu i nazvao Leea. Lee se javio tek nakon dugotrajnog zvonjenja telefona.

- Molim? - Tyler je iz pozadine jasno čuo glasove. Lee?

- Tko je to? - Tyler.

- O, da. Tyler.

293

Čuo je zveckanje čaša. - Imaš neku zabavu, Lee? - Aha. Želiš li nam se pridružiti?

Tyler se pitao tko je sve na toj zabavi. - Volio bih da mogu. Zovem te kako bih ti rekao da se spremiš za put o kojem smo razgovarali.

Lee se nasmije. - Misliš, put onom velikom bijelom jahtom za St.-Tropez?

- Tako je.

- Svakako. Mogu krenuti bilo kada - reče on podrugljivim tonom.

- Lee, govorim ti ozbiljno.

- O, daj prestani, Tyler. Suci nemaju jahte. Sada moram ići. Čekaju me gosti.

- Čekaj malo! - reče Tyler očajnim glasom. - Znaš li ti tko sam ja?

- Naravno, ti si...

- Ja sam Tyler Stanford. Moj otac bio je Harry Stanford.

Usljedilo je nekoliko trenutaka tišine. - Zezaš me? - Ne. Sada sam u Bostonu, sređujem formalnosti u vezi s nasljedstvom.

- Bože moj! Pa ti si od tih Stanfordovih. Nisam znao. Oprosti. Slu... slušao sam o tome u vijestima, ali nisam obraćao puno pozornosti. Nikada mi nije palo na pamet da bi to mogao biti ti.

- Sve je u redu.

- To si doista mislio o.zbiljno, to da bi me vodio u St.Tropez, zar ne?

- Dakako. Zajedno ćemo činiti puno toga - reče Tyler. - Odnosno, ako ti to želiš.

- I te kako! - U njegovu glasu odjednom se pojavilo oduševljenje. - Hej, Tyleru, to su stvamo super novosti...

294

Pošto je spustio slušalicu, Tyler se nastavio smiješiti. Lee je sređen. A sada, pomisli, vrijeme je da sredim i polusestru.

Tyler je pošao u knjižnicu, gdje je stajala zbirka oružja Harryja Stanforda. Ondje je otvorio ormar i iz njega izvadio kutiju od mahagonija. Potom je iz jedne ladice izvadio nešto streljiva. Stavivši metke u džep, kutiju je ponio na kat, u svoju sobu, zaključao vrata i potom je otvorio. Unutra su se nalazila dva jednaka Rugerova revolvera, najdraže oružje Harryja Stanforda. Tyler izvadi jedan od njih, oprezno ga napuni, a onda preostalu municiju i kutiju u kojoj se nalazio drugi revolver spremi u ladicu pisaćeg stola. Jedan će hitac biti dovoljan, razmišljao je. U vojnoj školi u koju ga je poslao otac naučili su ga dobro gađati. Hvala, oče.

Tyler je potom uzeo telefonski imenik i potražio adresu Stevea Sloanea.

Ulica Newbury, broj 280, Boston.

Zatim je otišao u garažu, gdje se nalazilo šest automobila. Odabrao je crni mercedes jer je bio najmanje uočljiv.

Otvorio je garažna vrata i pričekao da vidi je li ga tko čuo. Kuća je bila obavijena tišinom.

Dok se vozio prema kući Stevea Sloanea, Tyler je razmišljao o onome što se sprema učiniti. Još nikada nije doista počinio ubojstvo. Ali, ovoga puta nije imao izbora. Julia Stanford bila je posljednja

prepreka na njegovu putu do ostvarenja snova. Kad se riješi nje, nestat će svih problema. Zauvijek, pomisli Tyler.

Vozio je polako, dobro pazeći da ni na koji način ne privuče pozornost. Kada je došao do ulice Newbury, Tyler je najprije prošao kraj Steveove kuće. Na ulici je bilo parkirano nekoliko automobila, no u blizini nije bilo prolaznika.

295

Auto je ostavio ulicu dalje i potom se pješice vratio do kuće. Pritisnuvši dugme zvonca, pričekao je pred vratima.

S druge strane vrata začuo se Julijin glas. - Tko je? - Sudac Stanford.

Julia otvori vrata i začuđeno ga pogleda. - Što vi radite ovdje? Nešto se dogodilo?

- Ne, sve je u redu - reče on nehajnim tonom. - Steve Sloane zamolio me da razgovaram s tobom. Rekao mi je gdje si. Smijem li ući?

- Da, svakako.

Tyler uđe u predvorje, promatrajući Juliju kako za njim zatvara vrata. Potom ga je povela u dnevnu sobu.

- Stevea nema - reče mu. - Na putu je u San Remo. - Znam - On pogleda oko sebe. - Ovdje si sama? S tobom nije ostala ni spremačica ni bilo tko drugi?

- Ne. Ovdje sam posve sigurna. Mogu li vam štogod ponuditi?

- Ne, hvala.

- O čemu ste željeli razgovarati?

- Došao sam razgovarati o tebi, Julia. Razočarala si me. - Razočarala...?

- Nisi uopće trebala dolaziti ovamo. Jesi li doista mislila da možeš samo tako doći i pokupiti bogatstvo koje ti ne pripada?

Ona se na trenutak zagleda u njega. - Ali, imam pravo na...

- Nemaš pravo ni na što! - poviče ljutito Tyler. - Gdje si ti bila sve one godine dok je otac nas ponižavao i kažnjavao? Ulagao je osobit trud u to da bi nas povrijedio u svakoj prilici koja bi mu se ukazala. Zbog njega smo živjeli u paklu. A ti nisi morala proživljavati ništa od toga. E, pa, mi jesmo i mi smo zaslužili taj novac. A ne ti.

296

- Ja... što želite da učinim?

Tyler se kratko nasmije. - Što želim da učiniš? Ništa. Već si učinila dovoljno. Zamalo si sve vraški upropastila, znaš li to?

- Ne razumijem...

- Stvar je vrlo jednostavna. - On izvadi revolver. Ti ćeš nestati.

Ona ustukne. - Ali, ja...

- Samo šuti. Nemojmo gubiti vrijeme. Ti i ja idemo na malo putovanje.

Ona se ukoči. - A što ako ne želim poći?

- O, ici ćeš ti sa mnom. Živa ili mrtva. Kako ti je draže. U tom trenutku Tyler iz susjedne sobe začuje gromo-glasno odzvanjanje vlastitoga glasa. - O, ici ćeš ti sa mnom. Živa ili mrtva. Kako ti je draže. - On se naglo okrene. - Što...?

U dnevnu sobu tada uđu Steve Sloane, Simon Fitzgerald, poručnik Kennedy i dvojica uniformiranih policajaca.

Steve je u rukama držao kasetni magnetofon.

Poručnik Kennedy reče: - Predajte mi pištolj, suče. Tyler se na trenutak posve ukoči, a onda se usiljeno nasmiješi. - Svakako. Samo sam pokušavao preplašiti ovu ženu kako bi otišla odavde. Znae, željela nas je prevariti. - On položi revolver u ispruženu ruku detektiva Kennedyja. - Pokušavala je doći do dijela obiteljskog nasljedstva. A ja nisam imao namjeru dopustiti joj da se izvuče s tom prijevarom. Stoga sam...

- Gotovo je, suče - reče mu Steve.

- O čemu vi to govorite? Rekli ste da je Woody... - Woody nije mogao smisliti ništa ovako pametno, a Kendall je već bila vrlo uspješna. Stoga sam počeo provjeravati vas. Dmitri Kaminsky ubijen je u Australiji, no, australska je policija u njegovu džepu pronašla broj vašeg te

297

leфона. On je, po vašem nalogu, ubio vašeg oca. Vi ste ovamo doveli Margo Posner, a onda ste tvrdili da je prevarantica kako biste otklonili sumnju u sebe. Vi ste zahtijevali uspoređivanje DNA i onda sredili nestanak očeva tijela. I vi ste obavili lažni razgovor s Timmonsom. Angažirali ste Margo Posner da odglumi Juliju, a potom ste je zatvorili u psihijatrijsku bolnicu.

Tyler pogleda oko sebe. Kada je progovorio, glas mu je bio opasno pribran. - I jedan telefonski broj pronađen kod ubijenog vama je

poslužio kao dokaz? Ne mogu vjerovati! Ovu svoju jadnu zamčicu postavili ste na temelju toga? Nemate ni mrvice dokaza. Dmitri je imao broj mog telefona jer sam se pribojavao da bi mi se otac mogao naći u opasnosti. Rekao sam Dmitriju neka bude na oprezu. Očito, nije dovoljno pazio. Tko god da je ubio mog oca, vjerojatno je ubio i Dmitrija. A to je osoba koju bi policija trebala tražiti. Nazvao sam Timmonsa jer sam želio da dođe do istine. Netko se lažno predstavio njegovim imenom. Nemam pojma tko. A ako ne uspijete pronaći njega i povezati ga sa mnom, nemate ništa. Što se tiče Margo Posner, doista sam vjerovao da nam je to sestra. Kada je odjednom poludjela, kada je kao mahnita ispraznila najskuplje bostonske butike i zaprijetila da će nas ubiti, uvjerio sam je neka otputuje u Chicago. Potom sam dogovorio da je preuzmu i zatvore. Sve to želio sam sačuvati od novinara kako bih zaštitio obitelj.

Julia reče: - Ali, ovamo ste došli kako biste me ubili. Tyler odmahne glavom. - Nisam imao ni najmanju namjeru ubiti te. Ti si varalica. Želio sam te samo preplašiti i otjerati.

- Lažete.

On se sada obrati ostalima. - Postoji još jedna mogućnost o kojoj možete razmisliti. Moguće je da u ovo nije umiješan ni jedan od članova obitelji. Sve konce mogao

298

bi vući netko tko dobro poznaje situaciju, netko tko je angažirao dvojnicu i namjeravao uvjeriti obitelj u to da pred sobom ima pravu Juliju, a potom s njom podijeliti njezin dio nasljedstva. To vam nije palo na pamet, zar ne?

Sada se obraćao Simonu Fitzgeraldu. - Obojicu ću vas tužiti za klevetu i ostat ćete bez svega što imate. Ovo su mi svjedoci. Prije nego što završim s vama, požalit ćete što ste uopće čuli za mene. Raspoložem milijardama dolara i novac ću upotrijebiti kako bih vas posve uništio. - Tada pogleda Stevea. - Obećavam vam da će posljednji događaj kojem ćete prisustvovati kao odvjetnik biti čitanje oporuke I-larryja Stanforda. A sada, osim ako me ne želite optužiti za bespravno posjedovanje oružja, odlazim.

U tom trenutku, svi se neodlučno pogledaju. - Nećete? U tom slučaju, laku noć. Bespomoćno su ga promatrali kako izlazi.

Prvi se pribrao poručnik Kennedy. - Bože moj! - reče on. - Vjerujete li u to?

- Blefira - reče Steve polako. - Ali, to ne možemo dokazati. Ima pravo. Potreban nam je dokaz. Mislio sam da će se slomiti, ali podcijenio sam ga.

Sada se javi i Simon Fitzgerald. - Izgleda da je naš mali plan propao. Bez Dmitrija Kaminskog ili svjedočenja Posnerice, nemamo ništa osim sumnji.

- A što je s njegovom prijetnjom meni? - pobuni se Julia.

Steve reče: - Čula si što je rekao. Samo te pokušavao prestrašiti jer je mislio da se lažno predstavljaš.

- Nije me samo pokušavao prestrašiti - reče Julia. Namjeravao me ubiti.

299

- Znam. Ali, ne možemo apsolutno ništa. Dickens je imao pravo: »Zakon je lopov...«. Vratili smo se točno onamo odakle smo i počeli.

Fitzgerald se namršti. - Još smo u goroj situaciji, Steve. Tyler se nije šalio s prijetnjama o tome da će nas tužiti.

Ne uspijemo li dokazati optužbe, naći ćemo se u velikim nevoljama.

Kada su svi ostali otišli, Julia reče Steveu: - Tako mi je žao zbog svega ovoga. Na određeni se način osjećam krivom. Da nisam došla...

- Ne budi smiješna - reče Steve.

- Ali, rekao je da će vas uništiti. Može li to učiniti? Steve slegne ramenima. - Morat ćemo pričekati i vidjeti.

Julia je oklijevala. - Steve, željela bih ti pomoći. On je zbunjeno pogleda. - Kako to misliš?

- Pa, tako, imat ću puno novca. Željela bih ti dati dovoljno tako da možeš...

On joj položi ruke na ramena. - Hvala, Julia. Od tebe ne mogu primiti novac. Sa mnom će sve biti u redu.

- Ali...

- Budi bez brige.

Ona zadrhti. - To je vrlo zao čovjek. - To što si učinila bilo je vrlo hrabro.

- Rekao si da ga je nemoguće uhvatiti, pa sam mislila da bi, pošalješ li ga ovamo, to mogla biti prilika da mu se namjesti zamka.

- Izgleda da smo u zamku upali mi, zar ne?

300

Te je noći Julia ležala u krevetu i razmišljala o Steveu, pitajući se kako bi ga mogla zaštititi. Nisam uopće trebala dolaziti, razmišljala je, ali da nisam došla, ne bih ga ni upoznala.

U susjednoj sobi Steve je ležao u krevetu i razmišljao o Juliji. Osjećao se bespomoćno dok je tako razmišljao kako ona također leži u krevetu, a dijeli ih samo tanak zid. Što ja to govorim? Taj zid debeo je milijardu dolara.

Tyler je bio bezgranično radostan. Dok se vraćao kući, razmišljao je o svemu što se upravo dogodilo i tome kako ih je nadmudrio. To su samo obični patuljci koji pokušavaju oboriti jednog diva, razmišljao je. Nije imao pojma da je to u jednom trenutku pomislio i njegov otac.

U predvorju Rose Hilla dočekao ga je Clark. - Dobra večer, suče Tyler. Nadam se da se večeras osjećate dobro.

- Nikada bolje, Clark. Nikada bolje. - Mogu li vam štogod donijeti?

- Da. Mislim da bi mi dobro došla čaša pjenušca. - Svakako, gospodine.

Došlo je vrijeme za proslavu, proslavu njegove pobjede. Sutra ću imati više od dvije milijarde dolara. Te riječi s ljubavlju je ponavljao u nedogled. - Dvije milijarde dolara... dvije milijarde dolara... - Odlučio je nazvati Leea.

Ovoga puta Lee je odmah prepoznao njegov glas. - Tyler! Kako si?

- Glas mu je bio srdačan.

- Dobro, Lee.

- Čekao sam da mi se javiš.

Tyler osjeti uzbuđenje. - Doista? Što kažeš na to da sutra dođeš u Boston?

- Svakako... ali zašto?

301

- Na čitanje oporuke. Naslijedit ću preko dvije milijarde dolara.

- Dvije... pa to je fantastično!

- Želim da budeš ovdje, uz mene: Zajedno ćemo odabrati jahtu.

- Oh, Tyler! Pa to je divno! - Onda, dolaziš?

- Dakako da dolazim.

Spustivši slušalicu, Tyler ostane sjediti, s ljubavlju u be

skraj ponavljajući: - Dvije milijarde dolara... dvije milijarde ' dolara...

34.

Dan prije čitanja oporuke Kendall i Woody sjedili su u Steveovu uredu.

- Ne razumijem zbog čega smo ovdje - reče Woody. - Čitanje se treba održati sutra.

- Ovdje je jedna osoba koju bih volio da upoznate reče im Steve.

- Tko?

- Vaša sestra.

Oboje se iznenađeno zagledaju u njega. - Već smo je upoznali - reče Kendall.

Steve pritisne dugme interfona. - Hoćete li je, molim vas, zamoliti da uđe?

Kendall i Woody zbunjeno se pogledaju.

Vrata se tada otvore i u ured uđe Julia Stanford. Steve ustane. - Ovo je vaša sestra, Julia.

302

r~

- O čemu vi to, dovraga, govorite? - eksplodira Woody. - Kakav je sada to trik?

- Dopustite da vam objasnim - reče Steve strpljivo. Pričao im je sljedećih petnaest minuta, a posljednje riječi bile su mu: - Perry Winger potvrdio je da ona i vaš otac imaju posve jednak DNA.

Kada je Steve završio priču, Woody reče: - Tyler! Ne mogu vjerovati!

- Bit će vam bolje da povjerujete.

- Ne razumijem. Otisci prstiju one druge žene dokazuju da je ona Julia - reče Woody. - Još uvijek imam karticu s otiscima.

Steve osjeti kako mu srce počinje snažno udarati. Doista?

- Da. Zadržao sam je iz svojevrzne šale.

- Molio bih vas da mi učinite jednu uslugu - reče Steve.

Sutradan u deset ujutro, u konferencijskoj sali tvrtke Renquist, Renquist f~ Fitzgerald okupila se velika skupina ljudi. Simon Fitzgerald sjedio je na čelu stola. U sobi su se još nalazili Kendall, Tyler, Woody, Steve i Julia.

Osim njih, ondje je bilo i nekoliko nepoznatih osoba.

Fitzgerald sada predstavi dvojicu iz te skupine. - Ovo su William Parker i Patrick Evans, odvjetnici iz tvrtke koja zastupa Stanford

Enterprises. Donijeli su financijski izvještaj o poslovanju tvrtke. Ja ću najprije govoriti o oporuci, a potom riječ mogu preuzeti oni.

- Počnimo već jednom s time - reče Tyler nestrpljivo. Sjedio je podalje od ostalih. Ne samo da ću dobiti novac, nego ću i uništiti vas, gadove.

Simon Fitzgerald kimne. - U redu.

303

Na stolu ispred njega ležao je debeli dosje na kojem je pisalo: HARRY STANFORD-POSLJEDNJAVOLJAIOPORUKA. - Svakome od vas dat ću po jedan primjerak oporuke, tako da se nećemo morati mučiti s tehničkim pojedinostima. Već sam vam rekao da će djeca Harryja Stanforda u jednakim dijelovima naslijediti ono što im je ostavio.

Zbunjena izraza lica, Julia pogleda Stevea.

Drago mi je zbog nje, pomisli Steve. Premda će mi tako ostati daleko izvan dohvata.

Simon Fitzgerald nastavljao je dalje. - Postoji desetak točaka u kojima se pojedini dijelovi ostavštine daruju trećim stranama, ali redom je riječ o beznačajnim stvarima.

Tyler je razmišljao: Lee će doputovati poslijepodne. Želim stići u zračnu luku i dočekati ga.

- Kao što ste već upoznati, vrijednost tvrtke Stanford Enterprises iznosi približno šest milijardi dolara. -

Fitzgerald u tom trenutku glavom pokaže u smjeru Williama Parkera. - Molio bih da riječ sada preuzme gospodin Parker.

William Parker otvori aktovku i po stolu raširi nekoliko papira. - Kao što je rekao gospodin Fitzgerald, vrijednost postojeće imovine i gotovine iznosi oko šest milijardi dolara. MecJutim... - Značajno zašutjevši, on sada pogleda okupljene. - Tvrtka Stanford Enterprises dužna je više od petnaest milijardi dolara.

Woody je već bio na nogama. - Što to, dovraga, govorite?

Tylerovo lice bilo je pepeljaste boje. - Je li ovo neka sablasna šala?

- Ovo svakako mora biti šala! - reče Kendall promuklim glasom.

Gospodin Parker obrati se jednom od muškaraca koji su sjedili u dvorani. - Gospodin Leonard Redding radi za 304

Odbor za vrijednosne papire i burzovno poslovanje. On će objasniti o čemu je riječ.

Redding kimne. - Tijekom posljednje dvije godine, Harry Stanford bio je uvjeren da će kamatna stopa padati.

Ranije je na takvim predviđanjima zarađivao milijune dolara. Kada je kamatna stopa počela rasti, i dalje je ostao uvjeren da će ponovno pasti te je nastavio uvećavati uloge u svojim poslovnim »okladama«. Naveliko se zaduživao kako bi kupovao dugoročne obveznice, no kamatna je stopa rasla i troškovi njegovih posudbi naglo su poskočili, dok je vrijednost obveznica strmoglavo pala. Banke su bile voljne poslovati s njim zbog njegova ugleda i velikog bogatstva, ali kada je pokušao nadoknaditi gubitke ulaganjima u dionice visokog rizika, postale su zabrinute. Cijeli niz njegovih ulaganja završio je katastrofalno. Za dio posuđenog novca kao jamstvo su poslužile dionice koje je kupio posuđenim novcem.

- Drugim riječima - umiješa se Patrick Evans - gomilao je dugove, pritom radeći protuzakonito.

- Tako je. Na njegovu nesreću, kamatne su stope doživjele jedan od najvećih porasta u povijesti financijskog poslovanja. Morao je nastaviti posuđivati novac kako bi pokrio novac koji je već posudio. Našao se u začaranome krugu.

Sjedili su nepomično, upijajući svaku Reddingovu riječ.

- Vaš otac dao je osobno jamstvo za tvrtkin mirovinski fond i protuzakonito upotrijebio i taj novac za kupovinu dionica. Kada su banke počele sumnjati u njegove poslove, osnovao je fiktivne tvrtke koje su poslužile kao mamci i počeo im predočavati lažne izvještaje o solventnosti te lažne prodaje imovine kako bi podignuo cijenu vlastitih dionica. Bio je to klasičan prijestup, poslovna prijevara. Na koncu, računao je da će ga iz nevolje izvući jedan bankovni konzorcij. Oni su to odbili. Kada su Odbor za vrijednosne papire 305 i burzovno poslovanje obavijestili o tome što se događa, u cijelu priču uveden je i Interpol.

Redding sada pokaže na muškarca koji je sjedio do njega. - Ovo je inspektor Patou, koji radi za francusku Suret~l. Inspektore, možete li nam, molim vas, objasniti završni dio priče?

Inspektor Patou govorio je engleski uz blagi francuski naglasak. - Na zahtjev Interpola, ušli smo u trag Harryju Stanfordu u St.-Paul-de-Venceu i ja sam onamo uputio troje detektiva s nalogom da ga slijede. Uspio im je izmaći. Interpol je već bio uputio upozorenje, tzv.

xeleni kod, svim policijskim organizacijama i postajama o tome da je Harry Stanford pod sumnjom i da ga je potrebno držati na oku. Da su znali za opseg njegovih prijevара i kršenja zakona, bili bi uputili crveni kod, odnosno znak za najveću moguću hitnost, i mi bismo ga bili uhitili.

Woody je bio šokiran. - Zbog toga nam je ostavio sve što je imao. Zbog toga što nije imao ništa!

William Parker reče: - U tom pitanju imate pravo. Svi ste se našli u očevoj oporuci jer su banke odbile sve njegove zahtjeve i jer je znao da vam, praktički, ne ostavlja ništa. Ali razgovarao je s Renćom Gautierom u banci Crćdit Lyonais, koji je obećao da će mu pomoći. Čim je Harry Stanford pomislio da je ponovno solventan, namjeravao je promijeniti oporuku i iz nje izbrisati vaša imena.

- Ali, što je s jahtom, zrakoplovom, kućama...? - upita Kendall.

- Źao mi je - reče Parker. - Sve to bit će prodano kako bi se otplatio dio duga.

Tyler je sjedio posve omamljen. Bila je to noćna mora koju nije bilo moguće čak ni zamisliti. Više nije bio multimilijarder Tyler Stanford. Bio je tek običan sudac.

t policija - prim. prev.

306

Potresen, on sada ustane, namjeravajući otići. - Ne... ne znam što bih rekao. Ako je to sve... - Morao je hitno otići u zračnu luku, dočekati Leea i pokušati mu objasniti što se dogodilo.

Sada se javi Steve. - To nije sve. On se okrene. - Da?

Steve kimne muškarcu koji je stajao kod vrata. Vrata se otvore i u dvoranu ude Hal Baker.

- Bok, suće.

Cijeli niz novih mogućnosti otvorio se kada je Woody ispričao Steveu da ima karticu s otiscima prstiju.

- Volio bih je vidjeti - rekao mu je Steve.

Woody je ostao zbunjen. - Zašto? Na njoj su samo dva niza otisaka te žene koji se poklapaju. Svi smo ih provjerili. - Ali otiske je uzeo čovjek koji se predstavio kao Frank Timmons, je li tako?

- Da.

- U tom slučaju, ako je on dirao karticu, na njoj će biti i njegovi otisci.

Pokazalo se da je Steve imao dobar predosjećaj. Otisci prstiju Hala Bakera otkriveni su posvuda na toj kartici, a računalima je trebalo manje od trideset minuta da otkriju njegov identitet. Steve je nazvao okružnog tužitelja u Chicagu. Izdan je nalog za uhićenje i dvojica detektiva pojavili su se pred kućom Hala Bakera.

On je bio na travnjaku, gdje se s Billyjem dodavao lopticom za basebadi.

- Gospodin Baker?

- Da.

307

1

Detektivi mu pokažu svoje iskaznice sa značkama. Okružni tužitelj rado bi popričao s vama.

- Ne. Ne mogu. - Bio je ogorčen.

- Smijem li upitati zbog čega? - upita ga jedan od detektiva.

- Pa vidite, zar ne? Igram se sa sinom!

Okružni javni tužitelj unaprijed je pročitao prijepis suđenja Halu Bakeru. Pogledavši muškarca koji je sada sjedio pred njim, rekao mu je: - Koliko čujem, obiteljski ste čovjek.

- Tako je - reče Hal Baker ponosno. - Obiteljski život temelj je ove zemlje. Kada bi svaka obitelj mogla...

- Gospodine Baker... - On se nagne prema njemu. Suradivali ste sa sucem Stanfordom.

- Ne poznajem nikakvog suca Stanforda.

- Da vam malo osvježim pamćenje... On vam je izrekao uvjetnu kaznu. On vas je upotrijebio da odigrate ulogu privatnog istražitelja Franka Timmonsa, a imamo dobrih razloga za vjerovati da je od vas tražio i da ubijete Juliju Stanford.

- Ne znam o čemu govorite.

- Govorim vam o zatvorskoj kazni od deset do dvadeset godina. Vrlo ću uvjerljivo tražiti dvadeset.

Hal Baker problijedi. - To ne možete učiniti! Pa moja žena i djeca bi...

- Upravo tako. S druge strane - reče tužitelj - budete li voljni iznijeti dokaze u korist optužbe, pripravan sam vam srediti sve da prođete s vrlo blagom kaznom.

Hal Baker počeo se preznojavati. - Što... što moram učiniti?

- Pričajte mi...

308

Sada, u konferencijskoj dvorani tvrtke Renquist, Renquist c`~ Fitzgerald Hal Baker pogleda Tylera i reče: -

Kako ste, suče?

Woody podigne pogled i usklikne: - Hej! Pa to je Frank Timmons!

Steve reče Tyleru: - Ovo je čovjek kojemu ste naložili da provali u naše prostorije kako bi vam donio kopiju oporuke vašega oca, da iskopa njegovo tijelo i da ubije Juliju Stanford.

Tyleru je trebalo nekoliko trenutaka da se dovoljno pribere da bi mogao bilo što izustiti. - Vi ste ludi! Pa to je osuđivani kriminalac. Nitko neće vjerovati njegovoj riječi protiv moje!

- Nitko i ne mora vjerovati njemu na riječ - reče Steve. - Jeste li ikada vidjeli ovog čovjeka?

- Dakako. Ja sam mu sudio. - Kako se zove?

- Zove se... - Tyler tada shvati da je riječ o zamci. Zapravo... vjerojatno se predstavljao brojnim lažnim imenima.

- Kada je bio kod vas na suđenju, zvao se Hal Baker. - Tako... tako je.

- Ali, kada je došao u Boston, predstavili ste ga kao Franka Timmonsa.

Tyler se koprcao. - Pa, ja... ja sam...

- Ishodili ste njegovo puštanje na slobodu pod vašim nadzorom i upotrijebili ste ga kako biste pokušali dokazati da je Margo Posner prava Julija.

- Ne! Ja s time nisam imao nikakve veze. Tu sam ženu prvi put vidio kada se pojavila ovdje.

Steve se obrati poručniku Kennedyju. - Jeste li čuli, poručniče?

309

- Jesam.

Steve se tada ponovno obrati Tyleru. - Provjerili smo Margo Posner. Njoj je također suđeno pod vašim predsjedanjem i ona je oslobođena uz uvjet vašeg nadzora. Okružni tužitelj u Chicagu jutros je izdao nalog za otvaranje vašeg bankovnog sefa. Nazvao me maloprije i rekao da je ondje pronašao dokument kojim se vama dodjeljuje dio nasljedstva koji bi oporučno pripao Juliji Stanford.

Dokument je potpisan pet dana prije nego što je navodna Julia Stanford stigla u Boston.

Tyler je teško disao, pokušavajući se pribrati. - Ja... ja... Pa ovo je smiješno!

Poručnik Kennedy tada reče: - Ovime vas uhićujem, suče Stanford, zbog zavjere s ciljem ubojstva. Sredit ćemo dokumente za izručenje. Bit ćete prebačeni natrag u Chicago.

Tyler je samo nepomično stajao, dok se oko njega rušio čitav njegov svijet.

- Imate pravo na šutnju. Odustanete li od tog prava, sve što kažete moći će se upotrijebiti, i bit će upotrijebljeno, protiv vas kada se nađete pred sudom. Imate pravo razgovarati sa svojim odvjetnikom i u njegovoj nazočnosti pristupiti ispitivanju. U slučaju da si ne možete priuštiti angažiranje odvjetnika, a želite ga, odvjetnik će vam biti dodijeljen prije bilo kakva ispitivanja. Jeste li to razumjeli? - upita ga poručnik Kennedy.

- Jesam. - Lice mu u tom trenutku polako ozari slavodobitan osmijeh. Znam kako ću ih nadmudriti, pomisli tada sretno.

- Jeste li spremni, suče?

On kimne i smirenim glasom reče: - Da, spreman sam. Želio bih se samo vratiti u Rose Hill i uzeti stvari.

- Može. Onamo će vas otpratiti ova dvojica policajaca. ~

310

Tyler se okrene prema Juliji. U njegovu pogledu bilo je toliko mržnje da je zadrhtala.

Polu sata kasnije Tyler i dvojica policajaca došli su do Rose Hilla. Zajedno su ušli u predvorje.

- Treba mi samo nekoliko minuta da spremim stvari u kovčeg - reče Tyler.

Promatrali su ga kako se stubama uspinje do svoje sobe. Kad se našao unutra, prišao je radnome stolu, iz njega izvadio revolver i napunio ga.

Činilo se da je zvuk hica odjekivao čitavu vječnost.

35.

Woody i Kendall sjedili su u salonu Rose Hilla. Muškarci u bijelim kombinezonima sa zidova su skidali slike i počinjali rastavljati komade namještaja.

- Ovo je svršetak jednog razdoblja - reče Kendall uz uzdah.

- Ovo je početak - reče Woody i nasmiješi se. - Volio bih vidjeti Peggyno lice kada dozna-koliko vrijedi njezina polovica moga nasljedstva! - Potom uhvati sestrinu ruku. - Jesi li dobro? Mislim, glede Marca.

Ona kimne. - Preboljet ću ga. Usto, imat ću jako puno posla. Za dva tjedna idem na prvo saslušanje. Nakon toga vidjet ćemo što će biti.

- Uvjeren sam da će sve biti u redu. - On ustane. Moram još obaviti jedan važan telefonski razgovor - reče joj Woody. Morao je objaviti novosti Mimi Carson.

311

- Mimi - reče Woody pokajničkim tonom. - Bojim se da ću morati otkazati naš dogovor. Ništa nije ispalo onako kako sam se nadao.

- Je li ti dobro, Woody?

- Jest. Ovdje se događalo puno toga. S Peggy i sa mnom je gotovo. Uslijedila je duga stanka. - Da? Vraćaš li se u Hobe Sound?

- Iskreno govoreći, ne znam što ću. - Woody?

- Da?

Glas joj je bio nježan. - Vрати se, molim te.

Julia i Steve bili su vani, na terasi.

- Zao mi je zbog ishoda cijele ove priče - reče Steve. - Hoću reći, zbog toga što nisi dobila novac.

Julia mu se nasmiješi. - Doista ne trebam stotinu kuhara.

- Nisi razočarana zbog toga što si uzalud doputovala u Boston?

Ona podigne pogled prema njemu. - Jesam li doputovala uzalud, Steve?

Kasnije više nikako nisu mogli rekonstruirati tko je načinio prvi korak. Ona mu se odjednom nekako našla u zagrljaju i on ju je držao i tada su se poljubili.

- Ovo želim učiniti još od trenutka kada sam te prvi put vidio.

Julia odmahne glavom. - Kad si me prvi put vidio, rekao si mi da odem iz grada!

On se našmiješi. - Doista jesam, zar ne? Želim da nikada ne odeš.

. r,
i

I ona se tada prisjeti Sallynih riječi. «Zar ti ne znaš odrediti je li te muškarac zaprosio ili nije?» - Prosiš me? -

upita ga Julia.

On je još snažnije privije. - I te kako. Hoćeš li se udati za mene?

- O, da!

U tom trenutku na terasu izađe Kendall. U ruci je držala neko pismo.

- Upravo... upravo je stiglo poštom. Steve je zabrinuto pogleda. - Još jedno...?

- Ne. Dodijelili su mi godišnju nagradu za najuspješnijeg kreatora ženske odjeće.

Woody, Kendall, Julia i Steve sjedili su za stolom u blagovaonici. Posvuda oko njih radnici su iznosili naslonjače i kauče.

Steve se obrati Woodyju. - Što ćete vi sada?

- Vraćam se u Hobe Sound. Prvo ću se javiti dr. Tichneru. A onda... jedna moja prijateljica ima konje koje ću jahati.

Kendall pogleda Juliju. - Vraćaš li se ti u Kansas City? Kao djevojčica, pomisli Julia, uvijek sam priželjkivala da me netko odvede iz Kansasa i dovede me na neko čudesno mjesto gdje ću pronaći svog kraljevića. Ona sada uhvati Stevea za ruku. - Ne - odgovori zatim. - Ne vraćam se u Kansas.

Promatrali su dvojicu radnika kako skidaju divovski portret Harryja Stanforda.

- Ta mi se slika zapravo nikada nije sviđala - reče Woody.

Table of Contents

[Počni](#)

**СИДНИ
ШЕЛДОН**

**ЛУТРО,
ПОДНЕ
И НОБ**

Table of Contents

[Počni](#)